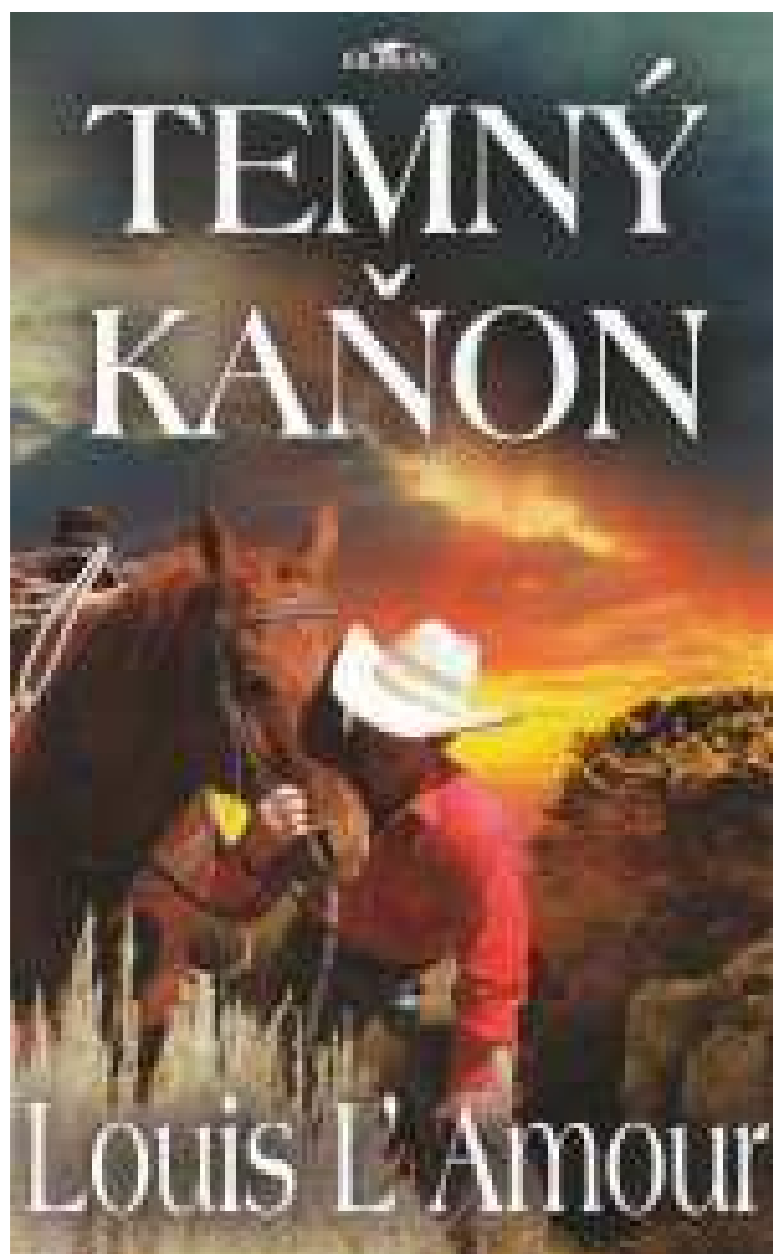

TEMNÝ KAŇON

Louis L' Amour

Copyright © 1963 by Louis & Katherin L'Amour Trust
This translation is published by arrangement with
The Bantom Dell Publishing Group,
a division of Random House, Inc.
Translation © Ondřej Duha, 2008
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Dark Canyon
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2008
shop@alpress.cz
Tisk a vazba: *FINIDR*, s.r.o., Český Těšín, www.finidr.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7362-605-1

Kateřině...

KAPITOLA 1

KDYŽ JIM COLBURN přijel po západu slunce do úkrytu, nebyl sám. S ním se tam objevil vytáhlý mladík s úzkými boky a širokými rameny a hrudí. Starý námořní revolver ráže.44 se pro něj navzdory jeho výšce zdál být příliš velký.

Jim Colburn seskočil ze sedla a rozhlédl se po Kehoeovi, Weaverovi a Parrishovi. Byl to drsný muž, který si nenechal nic líbit, a ostatní ho uznávali jako svého vůdce.

"Tohle je Gaylord Riley," řekl. "Bude jezdit s námi."

Parrish, který míchal fazole, jenom vzhlédl, ale nic neřekl. Weaver začal něco namítat, ale při pohledu na Colburna si to rozmyslel; byl však rozzlobený. Od samého začátku byli jen čtyři a žádní převandrovalci nebyli vítání. Co potřebovali udělat, zvládli ve čtyřech, nebo to nechali být. Kehoe zahodil cigaretu a zašlápl ji do písku. "Ahoj, kluku," řekl.

Jedli mlčky, a když dojedli, přišel chlapec k Parrishovi a pomohl mu uklidit. Nikdo nic neřekl, dokud si Colburn nezul jednu botu. Podrbal se na chodidle a promluvil.

"Nechal jsem se zahrnat do kouta. Pomohl mi z toho ven."

Za rozbřesku nasedli a opatrně vyrazili na cestu. Čtyři ošlehaní, ostřílení psanci a hubený, kostnatý kluk na hubeném sivákovi. Kehoe byl nahrbený a vypadal líně, Parrish podsaditý a mlčenlivý a Weaver strohý a toho rána rozhněvaný. Jim Colburn, jejich vůdce, uměl dobře zacházet s pistolí. Ostatní za ním nezůstávali o nic pozadu.

Weaverův nesouhlas s přítomností cizince byl zjevný, ale nikdo nic neřekl, dokud se nezastavili u potoka na kraji města.

"Provedeme to stejně jako vždycky," promluvil Colburn. "Parrish zůstane u koní, Kehoe a Weaver půjdou se mnou."

Weaver ani neotočil hlavu. "Co bude dělat on?"

"Zajede do toho velkého křoví a sesedne. Zůstane tam, dokud neskončíme, a když se začne střílet, bude nás krýt."

"To chce dobrý nervy."

Gaylord Riley pohlédl na Weavera. "Taky že je mám," prohlásil.

Weaver ho ignoroval. "Ještě nikdy ses nezmýlil, Jime," řekl a jel dál do města.

Riley sesedl, tasil pistoli a postavil se za koně tak, aby dobře viděl do ulice. Banka stála dvě stě metrů daleko a ulice zela takhle časně prázdnotou.

Když Colburn, Weaver a Kehoe vyšli z banky a vyskočili do sedel, byli na ulici stále sami.

Ujeli skoro polovinu vzdálenosti k místu, kde čekal Gaylord Riley, když z banky vyběhl křičící bankéř. V ruce držel pušku a pozvedl ji k rameni.

Gaylord Riley se chopil příležitosti. Namířil na břevno k uvazování koní před bankéřem. Vystřelil, rozlétly se třísky a muž rychle uskočil do bezpečí ve vchodu.

Tlupa projela kolem chlapce, který naskočil na koně a následoval je. V ulici za nimi se začali sbíhat lidé.

Obyvatelé města se později nemohli shodnout, jestli byli bandité tři nebo čtyři. Zdálo se, že si nikdo nevšiml muže na konci ulice. Kdyby ho zahlédli, nespíš by si mysleli, že se snažil psance dostihnout.

Nejdříve ujížděli co nejrychleji, aby získali náskok. Mladík uviděl podél cesty několik kusů dobytka. Odbočil a nahnal ho za lupiče, aby zahladil stopy.

O kus dál dorazili k potoku, nechali krávy být a pokračovali proti proudu vodou sahající po kotníky. Po necelém kilometru koryto opustili a zabočili do hor. Pronásledovatelé nikdy neobjevili jejich stopy, ani se k nim nepřiblížili.

Jejich kořist byla malá a Weaver dal najevo podráždění, když Riley dostal stejný podíl jako ostatní.

Kehoe si schoval svou část peněz do kapsy. "Mohli jste zabít bankéře," poznamenal.

"To nebylo potřeba."

Ti čtyři už spolu pracovali dlouho. Lovili společně bizony na Staked Plains v západním Texasu a cejchovali dobytek pro Shangaie Pierce, Gabea Slaughtera a Goodnighta. Poprvé překročili hranici zákona, když se nepohodli kvůli výplatě, která jim podle jejich názoru patřila.

Tobe Weston to uměl s perem a několikrát se mu podařilo ošdit ty honáky, kteří byli pověstní svým bezstarostným přístupem k peně-

zům. Těch několik dolarů povzbudilo jeho chuť, takže se rozhodl oškubat všechny, kteří pro něj pracovali, kromě Deucese Conrona, své pravé ruky.

Občas se našel nějaký kovboj, který si víc všímal čísel a začal protestovat. Ti, které se nepodařilo přemluvit, tasili pokaždé pomaleji a Westonova chamtivost rostla.

Colburn, Kehoe, Weaver a Parrish u něj nastoupili, aniž by o tom něco věděli. Když se k nim ty zprávy po čtyřech měsících donesly, okamžitě se rozhodli odejít.

Tobe Weston ošidil každého z nich o dva měsíce, a když měli námitky, Deuces ho podpořil. Kehoe byl připravený se hádat stejně jako ostatní, ale nechtěl čelit čtyřem brokovnicím, kterými na ně členové Westonovy rodiny mířili z oken.

"Zapomeňte na to," poradil jim Colburn a odjel.

Ukryli se v horách a počkali tři týdny. Když Tobe Weston odjel do města v černém obleku, věděli, že nadešla jejich chvíle. Byl na cestě zpátky, když se objevili mezi skalami a přišli si vybrat, co jim náleželo. Na poslední chvíli však usoudili, že si Weston zaslouží, když mu vezmou všechno. A také to udělali.

Takhle to před mnoha lety začalo.

Jejich silnou stránkou bylo pečlivé plánování a vzájemné pevné vazby. Nehádali se a drželi při sobě. Do své party nepustili nikoho cizího, dokud se Colburn nevrátil s Gaylordem Rileym.

Přepadení dostavníku Černý kaňon bylo pro jejich práci typické a došlo k němu tři týdny poté, co se k nim mladík přidal.

Dostavník byl na té trase přepaden tolikrát, že na to kočí byli zvyklí a znali všechna pravděpodobná místa. Jenomže Jim Colburn to udělal jinak. Zastavil dostavník na otevřeném prostranství, kde se nebylo kde ukrýt a přepadení tam nikdo nečekal.

Kočí viděl, jak v dálce před ním jede čtyřkolák a zvedá oblak prachu. Když se k němu přiblížil, rozeznal na něm vyčouhlého mladíka s farmářským slamákem na hlavě, vedle něhož se hrbil starý muž zabalený do deky. Mladík objímal muže jednou rukou kolem ramen, jako by ho přidržoval.

Dostavník zpomalil, když čtyřkolák předjížděl, a starý muž zvedl ruku, aby ho zastavil.

Stalo se. Chlapec pomohl starochovi z vozu. Jeden z pasažérů vystoupil, aby mu byl nápomocen, a muž vystrčil zpod deky šesti-
raňák.

Ze zadní části čtyřkolky se zpod plachty vykulili další dva muži a dostavník Černý kaňon byl znovu přepaden. Po akci byli nejméně dva cestující z dostavníku přesvědčeni, že ten mladík byl sám zajatcem. S tím vozem a kloboukem přece nemohl být psanec. A vypadal tak vyděšeně... Nebo se jim to aspoň zdálo.

* * *

RILEY POMÁHAL V TÁBOŘE a moc toho nenamluvil, ale jeho přítomnost Weavera stále dráždila. Když se procházeli po ulici v Bredshaw a zkoumali tamní banku, řekl náhle Kehoeovi: "Už mám toho kluka po krk. Proč ho k nám Jim vůbec přived?"

"Není to špatnej kluk. Nech ho na pokoji."

"Je na něm něco, co mi leze na nervy," trval na svém Weaver. "A nepotřebujeme ho."

"Nic si s ním nezačíněj," poradil mu Kehoe. "Nebo ti vypráší kožich."

"Pche," odfrkl si pohrdavě Weaver. "Ještě mu teče mlíko po bradě."

Kehoe odklepl popel z cigarety. "Ten mladej je pistolník."

"On? Tak to bych rád viděl."

"A nechal se zabít?"

Weaver měl vztek, ale byl také zvědavý, protože Kehoe nebyl žádný blázen. Když na to přišlo, byl chytřejší než většina ostatních. "Jak jsi na to přišel?"

"Pozoruj ho. Neunikne mu sebemenší pohyb a pravou ruku si nechává pořád volnou. Všimni si, že všechno bere jenom do levý."

Weaver musel neochotně souhlasit. Parrish jezdil někdy vedle něho, ale bavil se jen s Colburnem a Kehoem. Když přejeli hranici, aby probendili, co den přinesl, koupil Riley pití, ale sám nepil a utratil jen málo. Weaver byl obvykle po několika dnech švorc a Parrish brzy po něm. Ani jeden nebyl nijak zvlášť spořivý.

Jednoho rána, pět kilometrů jižně od Nogales v Sonoře, vylezl Weaver zpod deky s kocovinou. Parrish vařil a Riley si čistil pušku. Colburn a Kehoe tam nebyli.

"Kapku jsem to včera přepísk," řekl Weaver. "Nemáš něco k pití, Parrishi?"

Parrish zavrtěl hlavou, ale Riley sáhl do své sbalené příkrývky a vylovil odtamtud láhev. "Tumáš," řekl a hodil ji Weaverovi.

Psanec vytáhl zátku a lokl si. "Díky, kluku," zavrčel.

"Nech si ji," prohlásil Riley. "Podle toho, jak ses do toho včera opřel, se ti dneska bude hodit."

Když Riley po chvíli odjel, Weaver spustil: "Možná jsem byl k tomu klukovi nespravedlivej."

"Tos určitě byl. Je v pohodě." Parrish mu podal hrnek s kávou. "Je to hodnej kluk."

Weaver se ještě jednou napil, pak zazátkoval láhev a dal ji stranou. Zdálo se, že uvažuje o tom, co Parrish řekl.

"To je vono," poznamenal na konec. "V tom je ten problém. Je to hodnej kluk."

KAPITOLA 2

COLBURN SE HOLIL a v táboře s ním zůstal už jenom Weaver.

"Co se stalo tenkrát, když jsi potkal toho kluka, Jime?"

Colburn naklonil hlavu ke straně a úkosem na něj pohlédl. Přejel po čelisti břitvou a pak ji pečlivě opláchl ve vodě. "Hrál jsem poker," začal, "a oni podváděli. Přistihnul jsem jednoho s kartou navíc, tasil na něj... a pak jsem si všimnul, že už na mě mířej dvě pistole. Chtěli mi to dát sežrat."

Colburn několik minut pracoval s břitvou a pak pokračoval. "Smáli se mi. ,Můžeš položit kvér na stůl a vypadnout, Colburne. Všichni víme, co seš zač a že si u šerifa stěžovat nemůžeš.'"

Znovu si namydil bradu. "Ten falešnej hráč taky tasil šestiraňák a všichni na mě mířili. Neměl jsem žádnou šanci, a i když jsem věděl, že je to jenom parta zelenáčů, jenom blázen by se jim v takový situaci postavil.

Jenže já něco vypil, byl jsem naštvanej a nechtěl jsem to tak nechat. Jasně, byl jsem zatracenej blázen a zabili by mě, ale já bych je vzal s sebou. Nebo aspoň pár z nich."

Znovu se odmlčel a pokračoval v holení. Po chvílce dodal: "Pověděl jsem jim to. Řekl jsem jim: 'Tak jo, máte mít. Vytáhli jste na mě zbraně a mysleli si, že vycouvám. Počítáte s tím, že jsou všichni stejný zelenáci jako vy. Tak bude boj.'"

Uchechl se. "Jak ty se lekli! Viděl jsem to na nich. Ani na vteřinu je nenapadlo, že se budu bránit. A pak se ozval ten kluk.

V místnosti byli ještě asi čtyři chlapi a ten kluk u baru. V ruce držel pistoli a promluvil úplně klidně: ,Vraťte mu peníze, nebo si budete muset poradit i se mnou.'"

Colburn nabrousil břitvu o řemen. "Potili se, to se můžeš vsadit. I když já taky. Myslím, že jsem v tu chvíli vystřízlivěl, protože mi všechny ty kvéry připadaly děsně veliký.

Pak přede mě ten falešnej hráč hodil moje peníze. ,Vem si je. Vem si je a vypadni.' Pak se obrátil k tomu klukovi: ,Riley, tohle tě bude stát život.'"

A ten kluk na to: ,Co takhle vyřídit to hned?' Ale nikdo se mu nepostavil. Když jsme vyšli ven, pozval jsem ho, aby jel se mnou. Byl volnej a já ho tam po tom všem nemohl nechat."

"Tos opravdu nemohl." Weaver chvíli mlčel. "Jime," řekl nakonec, "měl jsi se mnou hodně trpělivosti. Celou tu dobu mi ten kluk leze na nervy a mně chvíli trvalo, než jsem přišel na to proč. On mezi nás nepatří."

Colburn skončil s holením, otřel břitvu a vypláchl štětku.

Weaver vstal a obešel ohniště. "Jime, nikdo z nás se nenarodil jako psanec. Byli jsme honáci a měli jsme u toho zůstat. Loupili jsme už po celé zemi a já se za to někdy pořádně stydím.

Děláme to už léta a co máme? Nemáme domov ani kus půdy, kterej by nám patřil. V jednom kuse jsme na útěku. Když seženeme pár babek, prochlastáme je a jsme zase na začátku. Tak jo, už jsme takový. Ale pro toho kluka to není.

Je teď tam, kde jsme byli my před patnácti lety, a jestli bude takhle pokračovat, bude za patnáct let jako my. Jestli ho předtím neprovtá olovo, což by se mohlo snadno stát.

Smiř se s tím, Jime. Jde do tuhého. Na západ se už dostal telegraf. Zatím je jen málokde, ale zákon začne brzo fungovat. Ten kluk by se z toho měl dostat, dokud je čas."

Weaver zvedl ruku. "Nesnaž se mi namluvit, žeš o tom nepřemějšlel. Nejdřív jsem si myslel, že mladýmu nadržuješ, ale pak mi došlo, že se snažíš, aby ho s náma nikdo nespojoval... aspoň tak, aby si toho nevšimnul."

"Co chceš dělat?"

"Nech mě s ním promluvit."

Dva dni nato tábořili v Sonoře v malém háji topolů a vrb. O kus dál rostla u koryta potoka skupina stromů.

Weaver si zrovna pral košili, když mladík sešel k potoku, stáhl si košili a začal si ji také prát. Weaver se podíval na jeho hubená hnědá ramena. V těle Gaylorda Rileyho byly tři díry po kulkách.

"Chytils nějaký olovo," poznamenal Weaver.

"Když jsem byl malej. Asi rok nebo dva předtím, než jsem odešel z Texasu. Bydlel jsem s tátou na malý farmě v Brazos County. Táta byl jednonohej mrzák, zranili ho Komančové, co zabili mámu. Měli jsme pár krav a chtěli jsme si jich pořídít víc.

Jednou v noci nám pár chlápů chtělo odehnat dobytek a my se je pokusili zastavit. Tátu zabili a mě zranili. Mysleli si, že jsem mrtvěj.

Odplazil jsem se do chaty a obvázal se. Měl jsem tuhle ránu a jednu, kterou nevidíš, v noze. Kus od nás žil starej indián z kmene Tonkawa, tak jsem nasednul na koně a rozjel se tam. Když jsem se uzdravil, vzal jsem tátův šestiraňák a dal se do práce.

Ten indián byl stopař a jednoho z těch chlapů našel. Odehnali dobytek ze země, ale ten člověk utrácel peníze, který mu nepatřily. Dostal jsem ho."

Weaver si dál pral košili a poslouchal. Ten příběh mu zněl povědomě. Kolikrát už se v pohraničí bez zákona stalo něco podobného?

"Jezdil na sívákovi, kterej měl na sobě cejch mého táty, a já ho obvinil, že je zloděj dobytka."

Weaver už takové situace zažil a jednou nebo dvakrát se jich přímo zúčastnil. Dokázal si to na základě Rileyho nepřikrášleného vyprávění živě představit. Zloděj si určitě myslel, že má proti nezkušenému chlapci dobrou šanci.

"Tu noc jich na naši farmu přijelo pět. Dva z nich jsem zatím nenašel, ale jejich čas taky přijde. Můj táta to nikdy se zbraní moc neuměl. Sem tam chodil lovit, ale nestál o žádné problémy a při přestřelce s tou bandou neměl šanci."

"Pořád ještě pronásleduješ ty ostatní?" zeptal se mladíka Weaver.

"Zdá se mi, že se na světě dají dělat lepší věci. Občas uvažuju o svý budoucnosti, ale myslím na to, že je jednoho dne potkám. Pak si to s nimi vyřídím."

Weaver vyždímal košili a pověsil ji na slunce, aby uschla. Dřepł si na paty a zapálil si cigaretu. "Riley," řekl, "trochu jsem přemejšlel. Máš ve svejch věcech schovanejch dobrejch šest tisíc dolarů."

Gaylord Riley na to nic neřekl, ale Weavera pobavilo, když si všiml, že si pravou ruku vůbec nenamočil. Ten kluk byl opatrný, a to se mu líbilo. Nikdy neměl v oblibě nafoukané výrostky. Měl rád ty sebejisté, opatrné a čestné.

"Jimovi táhne na čtyřicet. Parrishovi a mně bude šestatřicet. Kehoeovi je teprve třicet dva. Už dlouho jsme psanci a tak to taky zůstane, dokud na to harcování nebudeme moc starý."

Riley stále mlčel. Začal si ždímat košili.

"Tenhle život ti nic nepřinese. Jim Colburn je mazanej a opatrněj chlap a zatím jsme měli kliku, ale povím ti jedno, Jim má strach."

"Ten se přece ničeho nebojí!"

"Není žádnéj zbabělec, ale obává se budoucnosti. Máme štěstí už moc dlouho. Jasně, všechny akce plánujeme, ale co se nedá předvídat, naplánuvat nemůžeme. Zjistíš si, v kolik banka otevírá a kdy tam začínaj chodit lidi. Většina se drží svejch zvyků, takže se o nich musíme něco dozvědět. Ale co člověk, kterej na něco zapomene? Třeba chtěl bankéřovi něco říct nebo si nechat část z těch peněz, co si uložil. Tak se tam vrátí."

Nebo zastaviš dostavník na cestě. Kolem by neměl nikdo bejt. A pak se objeví vojenská hlídka, která se vrací z průzkumu... nebo v dostavníku sedí pár chlapů, co mají rychlou mušku.

To nečekaný se nedá předvídat, mladej, ale stává se. No, zatím jsme měli kliku, ale Jim se bojí a já taky."

"O co ti vlastně jde?"

"O tebe, Riley. Sekni s touhle prací."

Weaver se natáhl a zvedl své sedlové vaky. Sáhl dovnitř, vytáhl váček s penězi a hodil ho Rileymu. "Je tam tisíc babek. Vem si je, přidej je k tomu, co máš, a kup si nějaký krávy."

"Chceš se mě zbavit?"

"No jo." Weaver pečlivě zašlapal cigaretu do písku. "Nejseš na to stavěnej, mladej. Nelíbí se ti zabíjet a tak by to mělo bejt. Střílíš, abys protivníkovi nahnal strach, a tak je to nejlepší. Když vyloupíš banku, kromě zákona se o tebe nikdo nestará, ale když zabiješ chlapa a ten má kámoše, začnou tě honit jak škodnou. Ale jednoho dne se dostaneš do úzkejš a budeš zabíjet."

"Udělám, co budu muset."

"Už jsi pár chlapů zlikvidoval, mladej, ale byls v právu. Ale zabíjet s náma je něco jiného. V očích zákona i lidí, a sám bys to tak viděl."

"Co na to řekne Jim?"

"Má tě rád, jako bys byl jeho syn. Všichni budeme rádi, Riley. Fakt jo."

"Nemůžu si od tebe vzít peníze."

"Tak si je neber. Až budu jednoho dne moc starej na ježdění, necháš mě, abych si na tvý půdě postavil chajdu a občas mi dáš najíst pořádného hovězího."

Došli zpátky k ohni. Podle toho, jak ostatní vzhledli, Riley poznal, že čekají na výsledek rozhovoru.

Colburn hodil Rileymu těžký váček. "Tři tácy, mladej. Složili jsme se. Založ si svoje stádo."

Gaylord Riley pohlédl na váček a pak znovu zvedl zrak. "Tohle je od vás... moc hezký. Vždycky jsem chtěl mít vlastní farmu, takovou, jakou si přál táta."

"Ještě něco, Riley," ozval se Colburn. "Ať se usadíš kdekoliv, nech si zapsat nárok na svoji vodu, na všechnu, kterou tam najdeš. Pamatuj si, že farma je jenom tak velká jako její zásoby vody, a když musí dobytek za vodou moc daleko, ztrácí maso."

Riley zvedl peníze. "Tak dobře."

Osedlal koně, nasedl a rozhlédl se. "Dávejte na sebe pozor, chlapi," řekl. "A pamatujte si, že u mě budete mít vždycky dveře otevřené, ať budu kdekoliv."

Naslouchali zvuku kopyt jeho koně, dokud nedozněly a neusadil se prach. Voda v potoce pěnila a šplíchala mezi kameny a kořeny stromů.

Jim Colburn se s náhlou nechutí rozhlédl kolem sebe. "Tak co, nedáme si čouda?"

"Ten kluk mi bude chybět," poznamenal Kehoe.

"Tak jsme zase čtyři."

Parrish mlčel, ale dvakrát se za Rileyem ohlédl.

KAPITOLA 3

KDYŽ BYLO Gaylordu Rileymu šestnáct, tábořil dvě noci u potoka na konci Bájného kaňonu. Byl chladný podzim a hvězdy visely tak nízko, že se zdálo, že by je šlo srazit holí z oblohy.

Nikdy nezapomněl na ty úžasné vzdálenosti, hory a kaňony, nekonečné plochy neosídlené země, a teď se tam vrátil, jak vždycky tušil.

Někoho by ta samota a rozlehlost země a oblohy mohly děsit, ale Rileyho, který na ně byl zvyklý od narození, povznášely na duchu.

Poblíž konce Bájného kaňonu, na plošině na úpatí Sweet Alice Hills, vystavěl dům, který se měl stát jeho domovem. Na třech stranách se krajina svažovala a nabízela nerušený výhled na sever, západ a jih. Dvacet pět kilometrů vzdušnou čarou odtamtud tekla řeka Colorado a na severu se rozkládala kotlina skoro o tisíce hektarech, kde plánoval chovat dobytek. Na jihu ležela změt' kaňonů, srázů a skalních vrcholků sahajících až k poušti Painted Desert.

Před dávnou dobou to byla obydlená země, ale to už neplatilo. Po původních obyvatelích zůstaly zhroutené příbytky ve skalních stěnách a pozůstatky zavlažovacích systémů. Nikdo netušil, proč ti lidé odešli, ale nikdo jiný na jejich místo nenastoupil, přestože se v poslední době objevovaly zvěsti, že se do jižní části oblasti začínají stěhovat Navajové.

Gaylord Riley o tom místě uvažoval od chvíle, kdy odjel z tábořa psanců. Nikdo jiný by na něj nejspíš nepomyslel. Existovala lepší volná půda, ale ta nebyla lepší pro něho.

Pastva tam byla dobrá. O stavební dříví nebyla nouze, výhled byl krásný a v okolí nežili žádní sousedé. Navíc se do všech stran táhlo bludiště kaňonů, takže až ho přijedou navštívit jeho přátelé, nebudou si muset dělat starosti s únikovými cestami.

Nejbližší město Rimrock leželo asi třicet kilometrů severovýchodně. Město bylo sotva rok staré a tvořila ho jedna ulice stíněná topoly a lemovaná obchody s falešnými průčelími. Měli tam jednoho doktora, žádného právníka, pět saloonů, dvě koryta s dobrou vodou, hlubokou studnu a skvělou domácí whisky.

Poblíž se nacházelo osm prosperujících rančů a dva nevýnosné doly. Místní smetánka se skládala z doktora, bankéře, osmi rančerů, kněze a vydavatele novin.

Největší saloon ve městě a jeden z menších patřil Martinu Hardcastleovi. Byl to chlap jako hora s obličejem jako tesaným z kamene, ulíznutými vlasy a mohutným knírem. Mezi štamgasty Hardcastleova saloonu patřili Strat Spooner a Nick Valenz.

Město Rimrock a krajinu kolem ovládaly dvě skupiny lidí. Martin Hardcastle a Dan Shattuck bývali dobří známí a často se spolu dali do řeči při náhodných setkáních na ulici nebo v Hardcastleově saloonu. To se však změnilo.

Navenek mezi nimi panovalo stejné rezervované přátelství jako dřív, ale Shattuck už nechodil k Hardcastleovi na večerní skleničku nebo dát řeč s přáteli. Ti, kteří tam s ním sedávali, začali chodit do jiného saloonu.

Obchod nebyl pro Hardcastlea důležitý, ale Shattuckův postoj ano. Hardcastle si byl jistý, že se Shattuck o důvodech té změny ostatním nezmínil, protože se k Hardcastleovi chovali jako dřív. Vznikla však mezi nimi hranice, ostrá a dobře strážena.

Ne že by neexistovala už předtím. Problém spočíval v tom, že ji Martin Hardcastle překročil.

To nedělní odpoledne bylo teplé a jasné a Shattuckova neteř Marie se vypravila na Oliverův ranč Zarámované O navštívit Peg. Dan Shattuck seděl nad účetními knihami v místnosti na ranči, které říkal "kancelář". Pico pletl uzdu z koňských žíní na lavici před ubikacemi pro honáky.

Martin Hardcastle přijel na dvůr na zbrusu novém čtyřkoláku, černém s červenými koly. Na sobě měl černý plátěný oblek a naškrobenou bílou košili. Na vestě mu visel tlustý zlatý řetěz s losím zubem.

Pico ho sledoval, jak sestupuje z vozu, a nemohl zakrýt zvědavost.

Dan Shattuck mu přišel osobně otevřít. Byl to vysoký muž s jemnými rysy a kšticí šedých vlasů. Tvářil se překvapeně - neměl tušení, co může očekávat.

Harcastleovi bylo čtyřicet pět, vážil přes metrák a jen málo z toho byl tuk. Nesl se zpříma a dokázal být uhlazený a zdvořilý. Teď se ale tak nechoval, protože ho svazovala nervozita z toho, co se chystal udělat.

Posadil se a položil si velké ruce na kolena. "Dane," vyhrkl, "jsem bohatý muž. Jsem zdravý a nikdy jsem nebyl ženatý, ale teď to chci změnit."

Shattuck neznal Hardcastlea jinak než jako majitele podniku, kam se občas chodil napít, nebo z náhodných setkání na ulici. Byl ještě zmatenější, když Hardcastle řekl: "Rozhodl jsem se, že půjdu nejdřív za vámi."

"Za mnou?"

"Ano, Dane. Víte, myslím si na Marii."

Shattucka by méně překvapilo a rozčílilo, kdyby mu vrazil políček.

Hardcastle provozoval saloon a to ho v očích lidí jako Shattuck stavělo na okraj slušné společnosti. Už méně se vědělo, že je Hardcastle také majitelem domu u řeky, kde svou živnost provozovala tři děvčata. Shattuckovi to však bylo známo, přestože si Hardcastle myslel, že dobře zakryl stopy.

Dan Shattuck okamžitě vyskočil. "Tak s tím myšlením můžete přestat," prohlásil chladně. "Až se moje neteř provdá, nebude to za hospodského, který navíc nabízí ženské. Teď odsud zmizte a jestli se někdy odvážíte s Marií promluvit, nechám vás veřejně zbičovat a vyhnat z města."

Hardcastle zrudl a pak zbělel v obličeji. Jak vstával, snažil se něco říct. Ruce se mu třásly, oči měl vypoulené. Otočil se jako na obrtlíku a odpochoďoval z místnosti. Málem zakopl na schodech před domem. Nasedl do čtyřkoláku, obrátil ho a rozjel se k cestě.

Pico odložil uzdu a došel k domu, kde seděl rozrušený Shattuck. Ten mu stručně vysvětlil, co se stalo.

"Jestli se k ní jenom přiblíží," řekl Pico, "zabiju ho."

Pouhé dva týdny nato přijel Gaylord Riley poprvé do Rimrocku. Kdyby se Hardcastle tolik nezabýval plánováním pomsty Shattuckovi, asi by zaregistroval cizince, který minul jeho saloon a sesedl u banky.

Strat Spooner si ho všiml. Postřehl také čtyři sedlové vaky, které Riley sundal z koně a odnesl do banky.

Amos Burrage zvedl oči od otlučeného stolu k zaprášenému honákovi.

"Chtěl bych si u vás uložit peníze," oznámil Riley.

Burrage ukázal na pokladníka. "Jděte za ním," hlesl.

"Přišel jsem za vámi." Riley položil sedlové vaky na stůl. "Tohle si chci uložit a rád bych si nakoupil nějaký dobytek."

Burrage se podíval do sedlových tašek. Byly v nich desítky malých, pečlivě zabalených váčků. Několik jich otevřel. Uviděl zlatý prach a nugety, mince a pevně svinuté bankovky.

"To je spousta peněz, mladíku. Jak jste k nim přišel?"

Gaylord neodpověděl a Burrage pod jeho tvrdým, pevným pohledem značně znejistěl. Podráždilo ho, že v něm tak mladý muž - nemohlo mu být víc než dvacet - takový pocit vyvolal.

"Ranč Zarámované O by mohl mít nějaké dlouhorohé krávy na prodej," navrhl.

"Já ale chci krátkorohé nebo bělonosé herefordky," opáčil Riley.

"Jediný člověk v širém okolí, který má bělonosé krávy, je Dan Shattuck a ten je neprodá. Dalo mu dost práce je sem dostat. Myslí si, že jim to tady bude svědčit, ale nikdo tomu nevěří."

"Já ano."

"Tak si přijeňte vlastní. Shattuck vám je neprodá. Líné S má zájem o víc kusů, než on vlastní."

Riley ukázal na peníze. "Budu čerpat z těchhle peněz. Dávejte mi na ně pozor."

Vyšel na ulici, vytáhlý mladík v legínách, za které se dá zastrčit brokovnice, vybledlé hnědé košile a černém klobouku. Venku se zastavil, rozhlížel se kolem, a přitom si oprašoval šaty.

Rychlým pozorným pohledem přejel po všech domech ve městě. Uviděl Strata Spoonera, jak sedí před saloonem U Hardcastlea. Zablhl, jak se po ulici blíží čtyřkolák kočírovaný dívkou a mexického kovboje jedoucího za ní.

Riley přešel ulici k obchodu se smíšeným zbožím. Na první pohled Spoonera odhadl. Ten muž lelující před barem byl nejspíš ná-

jemný pistolník nebo psanec. Gaylord Riley měl celkem pochopitelně na takové typy oko.

Navíc tam ten muž seděl v době, kdy by byl každý zaměstnaný honák v plné práci. Na nohách měl nové boty, které musely stát dvakrát tolik, než co by si kovboj mohl dovolit. Jak Riley přecházel ulici, byl si vědom mužovy pozornosti a znal její důvod.

Ze saloonu vyšel Valentz a zeptal se. "Kdo to je?"

Riley tu otázku zaslechl, když vystupoval na prkenný chodník před obchodem.

Slunce zahřívalo prach na ulici a domy kolem, jejichž dřevo už bylo ošlehané větrem a deštěm. Zastavil se a znovu se rozhlédl. Tohle bude přece jeho město. Sem bude jezdit nakupovat a vyzvedávat si poštu - pokud mu nějaká přijde.

Zamračil se a napadlo ho, jestli by si někde ve městě nemohl koupit noviny. Pak uviděl vývěsní štít: Rimrocký zvěď čerstvé zprávy, neotřelé názory.

Riley k němu došel a otevřel dveře domu. Ruční tiskařský lis, olověná písma... to byly věci, o kterých nic nevěděl. K pultu přistoupil osmahlý muž, utřel si ruce do hadru a usmál se.

"Dobrý den, mladý muži. Chcete znát novinky, nebo je přinášíte?"

Riley se zasmál. "Napadlo mě, že bych si koupil noviny a prošel si starší čísla, abych zjistil, jak to tady chodí. Připadá mi to jako dobrý způsob seznámení se s místní obcí."

Novinář mu podal ruku. "To rád slyším, že se stanete jedním z nás. Jsem Sampson McCarty, redaktor, vydavatel a tiskař. Jste první nově příchozí, kterého napadlo zajít sem a dozvědět se něco o téhle zemi. Poslužte si."

Ukázal na hromádku novin na polici. "Tam to všechno je - třicet šest týdnů, třicet šest vydání. Nespěchejte a přijďte, kdykoliv budete chtít."

Já se jmenuju Gaylord Riley. Zakládám ranč západně odsud."

"To je drsná, divoká krajina," poznamenal McCarty. "Málokdo se tam vypraví."

"To mi vyhovuje. Chci chovat dobytek, ne provozovat hotel."

Vzal si svazek novin a posadil se ke stolu. Ze svého místa neviděl na ulici a byl částečně obrácený zády k McCartymu. Ten nápad s novinami pochytil od Jima Colburna. Ten přišel na to, že studiem novin se dá zjistit, jak bohatá by mohla být místní banka... a jak silná ruka zákona.

McCarty si všiml, že Riley pročítá noviny velmi metodicky. Nejprve prošel obchodní inzeráty a udělal si několik poznámek. Pak zkoumal sloupek s místními zprávami, který obsahovalo každé číslo.

Od tiskařského lisu viděl Rileymu přes rameno, a protože všechny články znal, snadno uhodl, o co se čtenář zajímá.

Rileyho pozornost upoutal článek referující o příchodu Shattuckova stáda, ale když padl na zprávu o tom, jak Spooner zabil Billa Bannera, pozorně si ji přečetl. Další reportáž, u níž se zarazil, pojednávala o přepadení dostavníku u Pagosa Springs - nebo spíš o pokusu o přepadení. Byli zraněni dva bandité, z nichž jeden měl být členem Colburnovy bandy.

Četl dál, přebíhal pohledem místní zprávy a nakonec se zvedl od stolu právě ve chvíli, kdy se otevřely dveře a vešla Marie Shattucková s Picem.

McCarty si utřel ruce a znovu přistoupil k pultu. "Dobrý den, Marie. Zdravím, Pico."

Tiskař se otočil a ukázal na Rileyho. "Slečno Shattuckova, Pico, dovozte, abych vám představil pana Gaylorda Rileyho. Vlastní ranč na západě. Je tu nový."

Riley se napřímil a náhle si uvědomil, že se červená. "Shattuckova? Z Běžícího S?"

"Už jste o nás slyšel?"

"Jen to, že chováte herefordský skot. Rád bych několik kusů koupil."

Picova mahagonová tvář byla neproniknutelná. Obezřetně si Rileyho prohlížel. Ten muž nemohl být jen tak někdo, když se usadil nahoře v horách.

"Strýček Dan o prodeji vůbec neuvažuje, pane Riley. Dalo mu spoustu práce je sem dostat. Ale můžete si s ním promluvit."

Když zaplatili za noviny a odešli, obrátil se Riley k McCartymu. "Viděl jsem ve vašich novinách článek o přestřelce. Měl se jí zúčastnit nějaký Spooner. Není to náhodou ten, co sedí před saloonem?"

"Ano. A je to chlap, kterého je lepší si nevsímat. Kdybyste se podíval do starších čísel, zjistil byste, že dva nebo tři měsíce před touhle měl další přestřelku - a taky zabil muže."

"Díky."

McCarty se za ním díval, jak vychází na ulici, a ač vydával noviny v mnoha západních městech, nevěděl, co si o něm má myslet.

Na Západě bylo možné potkat nejrůznější muže, ale v tomhle nebyla nesmělost obyčejného honáka. Byl sice mladý, ale vystupoval sebejistě a jeho obezřetnost připomínala Earpa, Courtrighta nebo Hickoka. Nebyl však jedním z nich ani nikým jiným, o kom už McCarty slyšel.

Rimrock bylo město bez tajemství a už před soumrakem se McCarty doslechl o vkladu deseti tisíc dolarů v místní bance. Slyšel také, že Riley najal dva honáky, které McCarty znal.

Cruz byl Mexičan, šlachovitý, drsný a schopný. Darby Lewis se většinu času poflakoval, ale když pracoval, což bylo zřídka, patřil k nejlepším honákům v jakékoliv partě.

Restaurace v Rimrocku se snažila podobat těm ve velkých městech. Kromě jednoho dlouhého stolu jako v penzionu tam byl tučet menších, každý pro čtyři hosty.

Martin Hardcastle dával obvykle přednost jednomu z malých stolků, stejně jako Amos Burrage a Shattuck s neteří. Gaylord Riley si také vybral stůl, který měl jen pro sebe, protože se nechtěl nechat nikým zatáhnout do hovoru. Potřeboval čas, aby si promyslel, co se toho dne dozvěděl, a připravil si nějaký plán.

Nejvíc mu v hlavě ležel pokus o přepadení u Pagosa Springs. Pokud byla ta informace správná, byli dva členové Colburnovy bandy zraněni a zřejmě vážně. V tom případě budou potřebovat jídlo, úkryt a možná i léky.

Seděl a jedl sám s vědomím, že u vedlejšího stolu je Marie Shattuckova s Picem.

Uvelebil se tak, aby mohl sledovat dveře, protože očekával šerifa. V novinách se dočetl, že šerif Larsen večerí jednou nebo dvakrát

týdně v restauraci a často tam chodí na kávu. Dříve nebo později se budou muset setkat a Riley by byl radši, kdyby to bylo hned.

Pico pohlédl na Marii. "Novej hombre," utrousil s úšklebkem.

"Pico! Přestaň se mě snažit provdat, ano?"

"Váš strýček hodně pracuje a ví toho hodně o dobytku, ale o ženách nic. Vaše matka a teta jsou po smrti. Kdo na to má dohlédnout, když ne Pico?"

Náhle se otevřely dveře a vstoupil Martin Hardcastle. Riley, který byl velmi všímavý, postřehl pohled, který věnoval Marii, a také to, jak Pico strnul. Pak si všiml, že se Mexičan pomalu uvolnil, ale jako velká kočka, která pozoruje hada - potichu, ale ostražitě.

Hardcastle si Rileyho prohlédl a došel k prázdnému stolku, k němuž se posadil tak, aby viděl na Marii. Byl v Rileyho zorném poli a mladík se podrážděně zavrtil, když si všiml, jak se ten statný chlap na dívku dívá. Ta se tvářila, jako by o tom vůbec nevěděla, ale Rileyho neoklamala.

McCarty, který obvykle jedl sám ve své redakci, se toho večera rozhodl investovat cenu večeře do možnosti, že se dozví něco nového. Šestáým smyslem novináře vytušil problémy, ačkoliv neměl ponětí, odkud by mohly přijít. Obvykle toho moc nenamluvil, ale byl přátelský a s každým se znal.

Zastavil se u Rileyho stolu. "Napadlo mě, že bych vám mohl pomoci. Jestli vám Shattuck neprodá svoje herefordky, co kdybyste to zkusil na severu? Slyšel jsem, že tam nějakí lidé, co honí dobytek po Overland Trail, mívají pár kusů na prodej."

"Přisedněte si," vyzval ho Riley.

McCarty se posadil a položil předloktí na stůl. "Někdy dojdou honákům peníze a jídlo a nechají se přemluvit."

"Třeba to zkusím."

Dveře se znovu otevřely, dovnitř vstoupil nějaký muž a pomalu zamrkal malýma modrýma očima, zapadlýma mezi výraznými lícními kostmi a naježeným obočím. Měl světlé vlasy prokvetlé šedinami.

Nebyl nijak vysoký, ale urostlý a silný a jeho pohyby byly klamně pomalé. Riley si všiml, jak se mu na vestě pod kabátem zableskl odznak, a pomalu se opřel v židli. Byl to šerif Ed Larsen.

Pohledem přešel po místnosti a pokývl několika lidem na pozdrav. Nakonec se podíval na Rileyho a prošel kolem něj k McCartymu.

"Ahoj, Macu," promluvil hlubokým hlasem. "Zase cítíš ve vzduchu problémy?"

McCarty pokrčil rameny. "Vždyť mě přece dobře znáš," řekl. "A klidně se směj. Ony přijdou."

"Nesměju se. Už sem míří."

"Problémy?"

"Colburnova banda."

KAPITOLA 4

ŠERIF ED LARSEN pomalu obrátil své modré oči k Rileymu. "Znáte Colburnovu bandu?"

"Jsem z Texasu."

"Je tady nový, Ede. Zakládá ranč západně odsud a chce nakoupit herefordky. Řekl jsem mu, že by mohl nějaké najít u honáků na Overland Trail."

"To asi jo. Jsou to dobrý krávy, ty herefordky." Vzal si od servírky kávu a nalil si do ní pořádnou dávku medu. "Drsnej kraj, tam na západě. Myslíte, že se jim tam bude dařit?"

"Jsou tam nějaké louky, kde můžu nasušit seno na zimu, a spousta krmení na výš položených plošinách. A nijak nespěchám. Chci sehnat dobrý chovný kusy a založit dobrý stádo."

"A co ovce?" nadhodil Larsen. "V ovcích jsou peníze. Řekl bych, že víc než v kravách."

"O ovcích nic nevím."

Larsen si Rileyho zamyšleně prohlížel. Pak pokračoval: "Musíte to tam na západě dobře znát. Je to tam drsný. Málokdo se tam vyzná."

"Jednou, když mi bylo šestnáct, jsem tamtudy projížděl. Dva dny jsem tam tábořil u jednoho pramene. Nikdy na to nezapomenu."

"Jo? Kde je ten pramen?"

Nemohl se vyhnout odpovědi, a tak řekl: "Na konci Bájného kaňonu, na úpatí Sweet Alice Hills."

Šerifa to překvapilo. McCartymu ty názvy zjevně nic neříkaly, ale ten starý Švéd potřásl hlavou a poznamenal: "Tak tomu říkám divočina. Myslím, že tam nepřijde živá duše. A je to zatraceně vysoko."

"Líbí se mi ten výhled."

Larsen přikývl. "Jo, to věřím. Je hezkej."

Riley zneklidněl. Ten staroch nebyl žádný hlupák, a když znal Sweet Alice Hills, znamenalo to, že se v okolí vyzná lépe, než by se dalo soudit.

Jeho pohled stále přitahovala Marie Shattuckova u vedlejšího stolu. Byla to pohledná dívka, ale upoutalo ho na ní něco, co s krásou nesouviselo. Jejich oči se dvakrát setkaly a Pico si toho všiml.

"Tak co, Pico?" pošládlila ho Marie. "Žádné přemlouvání? Žádné projevy souhlasu?"

Mexičan pokrčil rameny. "Já toho chlapa neznám, chiquita, ale řekl bych, že má hodně za sebou. Není to žádný trouba."

Riley se v myšlenkách vrátil ke Colburnově bandě. Jestli došlo k přestřelce a někteří z nich byli zraněni, budou zoufale potřebovat pomoc. Navíc by se jim hodilo místo, kde by se na nějakou dobu mohli schovat. Kaňony kolem ranče skýtalý množství úkrytů a na padesát cest, jak se dostat tam a odtamtud, a to byl jeden z důvodů, proč si to místo pod Sweet Alice Hills vybral.

Šerif si dál vedl svou, mluvil o dobytku, cenách a kvalitě krmi-va. Náhle si Rileyho ostře změřil. "Dneska jste v obchodě kupoval nějaký semínka kytek, nemám pravdu?"

"Ano."

"Je fajn mít kytky. Já pěstuju růže. Někdy se u mě zastavte, uká-žu vám je. Myslím, že člověk, kterej sází stromy a kytky, je rozhod-nutej usadit se natrvalo." Larsen pomalu vstal a natáhl ruku. "Některý kytky rostou v tyhle krajině dobře, jiný ne. Musíme jim dát šanci."

Jak odcházel, přemýšlel Riley, jestli v té poslední poznámce ne-bylo něco víc. Že by mu Larsen chtěl naznačit, že on tady má šanci? Nebo měl jen bujnou fantazii?

Jedna věc však byla jistá: čím dál se bude držet od Larsena, tím lip.

Druhý den koupil tři koně, samé klisny. Nakládal na ně poslední zásoby, když uviděl ulicí příjždět vysokého šedovlasého muže. Jeho hnědák měl cejch Běžícího S. Musel to být Dan Shattuck.

Vydal se mu naproti a Shattuck přitáhl koni otěže. "Chtěl bych koupit herefordky," oznámil Riley. "A slyšel jsem, že nějaké máte."

Shattuck přikývl. "To mám, ale ne na prodej." Jeho chladné modré oči si Rileyho pátravě měřily. "Jste tady nový. V současnosti mám bělonosý skot jenom já, takže když si nějaký pořídíte, budu předpokládat, že jste ho odehnal mně. Určitě nestojíte o problémy."

Riley cítil, jak se v něm zvedá vztek, ale řekl jen: "Koupím si bělonosej skot, budu je chovat na půdě, kterou jsem si vybral, a jestli budou nějaký problémy, poradím si s nimi."

Rázně se otočil a kráčet zpátky ke klisnám, které připravoval na cestu. Cruz mu pohlédl do tváře a pak na jezdce na ulici, který se ještě nepohnul. "Nedělej si z něj nepřítele, amigo" řekl potichu. "Je to dobrý chlap, ale tvrdohlavý."

"K čertu s ním!"

Ze saloonu vyšel Martin Hardcastle. Kývl na Cruze a pak oslovil Rileyho. "Až s tím skončíte, přijďte na skleničku."

Na ulici bylo teplo a příjemně. Riley ignoroval Shattucka, dokud jezdec neodjel k saloonu Bon-Ton, kde sesedl. Na chodníku se dal do řeči a doktorem Beamanem a pak spolu vstoupili do baru.

Když Riley dokončil nakládání, ukázal na saloon. "Pojďme se podívat, co nám tam nabídnou."

Cruz neměl Hardcastlea rád a tak zavrtěl hlavou. "Je tady jedna hospůdka," řekl, "a v ní děvče, se kterým se musím rozloučit. Jestli seňor dovolí -"

"Samozřejmě."

Když Riley vstoupil, postavil Hardcastle na bar láhev. "Poslužte si," vybídl ho. "Ta je na mě. Jsem rád, že můžu přivítat nového souseda."

Spooner nebyl na dohled, ale u zadního stolu seděl hranatý, neupravený chlap. Nick Valenz pohlédl na Rileyho a pak odvrátil zrak. Kde už ho viděl?

Hardcastle nalil. "Se Shattuckem je těžké pořízení," prohlásil. "A taky je namyšlený."

Riley zvedl sklenici. "Na zdraví!" řekl a hodil pití do sebe. Hardcastle měl něco na mysli a Riley se chtěl dozvědět co.

"Vím, kde můžete sehnat bělonosý dobytek," spustil Hardcastle. "Moc ho není, ale na založení stáda to bude stačit."

Riley se zatvářil překvapeně. "Herefordky?"

"Ano. Budete je sem muset přihnát z Moabu, je to jenom asi třicet kusů."

"Je tam i býk?"

"Ano."

"Za kolik?"

Martin Hardcastle vytáhl z kapsy u vesty doutník, ukousl špičku silnými zuby a chvilku si ho prohlížel, než si rozmyslel odpověď.

Zastrčil doutník mezi zuby a škrtl zápalkou. Když ji zvedal k doutníku, zabručel: "Pět dolarů za kus, když je zažehnete na stolovou horu mezi Indiánským a Topolovým potokem."

Gaylord Riley měl rád přehled o tom, co se kolem něho děje. "Čije to půda?" zeptal se.

"Je volná."

Ta nabídka byla cítit všemožnými problémy. Cena byla příliš nízká.

"To je moc daleko od mého ranče," namítl. "Kolik byste jinak chtěl?"

"Je to dobrá nabídka a dobrá půda."

"Je až moc dobrá. Komu chcete slápnout na kuří oko?"

Hardcastle zaváhal. Ten muž nebyl žádný hlupák, ale jak daleko by zašel, aby získal bělonosý dobytek? Rozhodl se, že mu karty neukáže. "Zapomeňte na to. Můžete ten dobytek mít za dvacet dolarů za kus. Jenom jsem chtěl Shattuckovi ukázat, zač je toho loket. Myslí si, že je jediný člověk široko daleko, který může chovat herefordky."

"Můj ranč je kus cesty odsud," řekl Riley mírně. "Ale za dvacku za kus je беру."

Hardcastle pokrčil rameny. "Dobře... stejně to byl bláznivý nápad." Odložil doutník a zvedl pero. "Darby Lewis pracuje u vás a ví, kde ten dobytek je. Pošlete ho pro něj. Nemusíte tam jezdit sám, jestli nechcete."

To mu vyhovovalo, protože se chtěl co nejdřív vrátit na svůj ranč v Bájném kaňonu.

"Pošlete Darbyho a já zařídím, aby ho k vám doprovodil jeden můj muž."

"Dobře." Riley postavil sklenici na bar. Pohlédl Hardcastleovi do očí. "Jenom jednu věc, pane Hardcastle. Já neznám vás a vy neznáte mě. Pan Burrage na druhý straně ulice vám řekne, že ty peníze mám, ale až ten dobytek dorazí, budu chtít kupní smlouvu. A všechny kusy budou mít zřetelný cejchy, jasný?"

Martin Hardcastle neměl rád, když o něm někdo pochyboval. Podrážděně se zavrtěl, ale ovládl se. "Samozřejmě. To je oprávněný požadavek."

"A v tom stádu nebude ani jeden kus, který někdy patřil Shattuckovi."

"Shattuck ty krávy nikdy neviděl."

"Výborně, tak domluveno. Udělal jste dobrej obchod."

Jak kráčel ke dveřím, Hardcastle se za ním zamyšleně díval. To ty taky, řekl si v duchu. Ty taky, mladý hlupáku.

* * *

OD OKAMŽIKU, kdy Gaylord Riley přijel do města a dal najevo svůj zájem o bělonosý dobytek, v něm Hardcastle viděl nástroj zkázy Dana Shattucka.

Martin Hardcastle byl do jisté doby rozumný člověk. Jako každý, kdo si zvykne na nepřetržitý úspěch, začal věřit, že je každé jeho rozhodnutí správné, a všechno, co se mu stavělo do cesty, ho přivádělo k zuřivosti. A toho dne, kdy oslovil Dana Shattucka, to bylo poprvé, co utrpěl porážku.

Nerozčílilo ho tolik odmítnutí jako Shattuckův šokovaný úžas, kterým reagoval na jeho návrh. Domníval se, že o jeho spojení s nevěstincem u řeky nikdo neví, a po měsících zírání na Marii přesvědčil sám sebe, že na jeho plánu není nic nemožného. Byl přece bohatý skoro tak jako Shattuck a společně mohli vládnout celému městu.

Když Marii sledoval, jak se pohybuje po městě, rád si namlouval, že jí není lhostejný. Při česání před zrcadlem ujišťoval sám sebe, že je pohledný muž. Tak proč by ho Marie měla odmítnout? Konec konců, kdo jiný se jí nabízel?

Od doby, kdy pracoval v ulicích New Yorku jako gorila pro Toma Poolea, stoupal plynule po žebříčku úspěchu. Bylo mu jedno, že několik příčlů tvořila těla mužů, kteří se mu připletli do cesty, nebo že mu jeho tvrdé pěsti a lebka pomohly při cestě nahoru stejně jako to, co měl v hlavě.

Z falešného voliče a mlátičky se stal vyhazovač v herně, hráč, správce nevěstince a nakonec majitel vlastní herny.

Dobře si byl vědom toho, že by jeho další úspěch mohl vadit větším newyorským rybám, a rozhodl se vypařit. Jeho plány urychli-la nešťastná smrt jednoho muže. Odešel do Pittsburghu, odtamtud do

St. Louis a New Orleansu a nakonec se vydal po železnici na západ, kde provozoval nevěstince v zapadlých městech.

Náhlý zrod Rimrocku mu poskytl novou příležitost. Přistěhoval se tam, otevřel saloon a pak koupil ještě jeden. Okamžitě prosperoval. Saloony byly plné lidí a dům u řeky vydělával slušné peníze. Koupil stáje a blízko nich otevřel obchod. Trochu kšeftoval s dobyt-kem a za stájem měl ohradu, kde každý týden probíhaly dražby do-bytka. Provozoval také řeznictví, kde prodával obyvatelům města maso.

Když onehdy odjížděl z ranče Dana Shattucka, třásl se vztekem, který se změnil v zuřivost. Ani na okamžik nepolevil ve svém odhod-lání. Musel Marii mít.

Ta samozřejmě o jeho setkání se strýcem nevěděla a Hardcastle si byl jistý, že s ní o něm Shattuck mluvit nebude. Bez ohledu na to měl v úmyslu setkat se s ní osobně.

Nebyl ale žádný hlupák. Věděl jistě, že to Shattuck myslel váž-ně, když vyhrožoval, že ho nechá vypráskat bičem z města, pokud se k Marii přiblíží.

Hardcastle byl pevně rozhodnutý. Marii získá, ale ještě předtím zničí jejího strýce, aniž by se na tom podílel osobně. Nástrojem Shat-tuckovy zkázy bude ten mladý rančer a jeho bělonosý dobytek.

Když Riley odešel, Valentz přišel k baru. "Toho chlápka jsem už někde viděl, jenom nevím kde."

"Až si vzpomeneš," řekl Hardcastle, "přijď za mnou. Ale s nikým jiným o tom nemluv."

Valentze to překvapilo, protože ho nenapadlo, že by byl Riley důležitý. Nechal si nalít, opřel se o bar a ponořil se do vzpomínek. Zahlédl Rileyho jen na okamžik, ale hned mu byl povědomý. Změnil se, o tom nebylo pochyb; tak mladý člověk může za pár let vypadat jinak. Snad kdyby si ho zkusil představit mladšího... třeba by to po-mohlo.

Zatímco Hardcastle plánoval, jak získá Marii, rodily se další plány, a to přímo za jeho dveřmi. Tím mužem, který je spřádal, byl Strat Spooner.

KAPITOLA 5

GAYLORD RILEY, NÁSLEDOVANÝ Cruzem a třemi naloženými klisnami, dorazil na pozemek budoucího ranče pozdě odpoledne.

Byla to dlouhá a namáhavá cesta, ale několik posledních kilometrů urazil rychle, protože se už nemohl dočkat, až bude na místě a utáboří se. Navíc se chtěl ještě za světla porozhlédnout, jestli tam nebyl někdo během jeho nepřítomnosti.

Nepovažoval se už za psance, ale jeho přátelé jimi byli, ocitli se v úzkých a potřebovali pomoc.

Na ranči se nic nezměnilo. Dojel s Cruzem na planinu a rozhlédli se kolem; viděli jen obvyklé stopy vysoké zvěře a mezi nimi šlépěje slídící pumy.

Když zastavili, měli za sebou nízkou stěnu osik a borovicemi porostlé svahy Sweet Alice Hills, které jim zakrývaly výhled na východ. Krajina na západě byla jako v ohni, rudé plameny zapadajícího slunce podivně osvětlovaly růžové a rudé skalní útvary, zatímco temné prsty kañonu, které sahaly k řece Colorado, vytvářely tmavé šmouhy na nachovém podkladu.

Cruz tu scénu chvíli užasle pozoroval a pak se pokřižoval. "Tohle je d'áblova země," zašeptal. "Už jsem o ní slyšel, ale takhle jsem si ji nepředstavoval!"

"Jsme dva a půl kilometru vysoko," pronesl Riley tiše, "a na tomhle místě chci postavit dům a žít tu.

Přímo dole pod námi je Bájný kañon, kam budeme zahánět dobytek na zimu. Po zbytek času se bude pást na pláních nebo v kotlině na severu. Jsou tam stovky hektarů dobřejších pastvin, ale nemůžeme tam chovat moc kusů. Tahle krajina nesnese, když ji dobytek spase dohola. Už jsem to viděl. Pak přijdou bodláky a šalvěj a to krávy nežerou.

Jestli budeme udržovat rozumný stádo, můžeme to s bělonosým dobytkem zvládnout. Dokáže vyprodukovat víc masa než dlouhohej skot. Když se to tak vezme, jsou herefordky nejlepší zvířata pro tuhle krajinu. Prospívá jim, když jim dá trochu práce sehnat potravu, a dobře snášejí drsný počasí."

Jim Colburn o tom místě věděl a dokázal by tam najít cestu, pokud by se udržel v sedle a měl jasnou hlavu.

Riley teď přemýšlel o Cruzovi. Zjistil, že se mu ten hubený, šlachovitý Mexičan docela zamlouvá. Nenechal za sebou ve městě nic, po čem by se mu stýskalo, a byl to dobrý pracant. Byl to úplně jiný typ člověka než Darby Lewis, který jel do Moabu pro dobytek.

Lewis byl ležerní, apatický chlapík, pracovitý honák, ale jeden z těch, kteří to po nějaké době zabálí a vrátí se do města prostě proto, že mají našetřených dost peněz nebo jim přestane vonět práce. Také, a to byla vlastnost, kterou Riley nevítal, měl sklon k mnohomluvnosti. Vzhledem k návštěvníkům, které Riley očekával, nebylo o co stát.

Složili náklad z koní a rozbili tábor. Cruz nemohl spustit zrak z krajiny kolem. "Je tady krásně, amigo" řekl nakonec. "Nedivím se, že se ti tady líbí."

Tábořili venku, pod stromy. Zdi domu už stály a Riley postavil i ohradu z kůlů. Nocovali jen kousek od ohrady, kde nechali koně, ale z tábořiště měli dobrý výhled na krajinu okolo a trasu, po které přišli.

Šerif Ed Larsen možná nebyl tak nevinný, jak se zdálo, a kdyby zjistil, že Gaylord Riley patřil do Colburnovy bandy, možná by nad tím mávl rukou; ale Riley tomu sám nevěřil.

Za rozbřesku se vymotal z teplé deky a v mrazivém vzduchu spěchal rozdělat oheň, aby mohl uvařit kávu. Ranní vzduch byl neuvěřitelně průzračný a on při práci pozorně naslouchal, protože zvuk se nesl daleko.

Cruz vstal, oblékl se, beze slova odešel do ohrady pochytat koně, osedlal je a vrátil se k ohni. Zatímco se vařila snídaně, rozhlížel se Riley po krajině. Dvakrát zahlédl v dálce nějaký pohyb; přinejmenším jednou to byla vysoká. Ve druhém případě si nebyl tak jistý. Šlo o příliš krátký okamžik, který stačil jen na to, aby vyvolal podezření. Domníval se, že to byl člověk, přestože v širém okolí nemělo být živé duše.

Cruz zůstal v táboře, zatímco Riley ho obešel v širokém kruhu. Hledal stopy. Objevil však jen ty z předchozího dne. Asi sto padesát metrů nad táborem ale spatřil jedny staré, které vedly nahoru do Sweet Alice Hills. Zapamatoval si směr s tím, že je bude později sledovat. Z místa, kde stál, měl výhled na celou okolní krajinu.

Celý den strávili v sedle. Zamířili dolů do Bájného kaňonu a odtamtud po sotva viditelné stezce podél potoka do kotliny. Prohlédli

dva prameny, kousek dál objevili tůň a vybrali několik míst pro malé přehrady.

Když se vzdálili od jižního pramene, Riley náhle spatřil stopy u samého ústí kaňonu. Zanechalo je nejméně šest podkovaných koní jedoucích pohromadě. Nechtěl však na ně upozornit a tak je sotva přelétl pohledem.

V té chvíli jel kousek od Cruze, stopy měl po své pravé ruce mimo Mexičanův dohled, takže zabočil k němu a pokračovali nahoru kaňonem, přes horský výběžek a zpátky na ranč. Než tam dorazili, setmělo se.

Šest koní... čtyři muži a dvě nákladní zvířata? Nebo skupina šesti mužů? Otisky kopyt byly čerstvé - vznikly nejpozději brzy ráno, kolem rozbřesku. Cruz nebyl hlupák. Kdyby si stop všiml, vzbudily by jeho zvědavost.

"Zítra budeme dělat na domě," oznámil Riley. "Jestli ti nevádí pracovat mimo sedlo." Mnoho honáků odmítalo práce, které se nedaly provádět na koni. "Zabere nám ještě hodně času."

Přestože si Riley dělal starosti o Colburna a ostatní, upnul se na úkol, který ležel před ním. Stavěl si dům... domov. V životě neměl nic, co by se dalo nazývat domovem, a většinu času prožil pod otevřenou oblohou. Tyhle klády, které pokládal na místo, měly tvořit zdi domu, který ho s trochou štěstí přežije.

Posedlý tou myšlenkou pracoval rychleji a pilněji než obvykle, dokud si Cruz neprotáhl záda. "Už je skoro zítřa, amigo" připomněl tiše.

Riley se napřímil a trochu se zastyděl. "Samozřejmě." Podíval se přes staveniště na Cruze. "To je tím, že jsem ještě nikdy neměl domov."

Cruz si zapálil cigaretu. "O důvod víc stavět ho pečlivě, aby vydržel."

Ukázal na mozoly na jeho dlaních. "Myslím, že už je to dlouho, cos makal rukama, amigo"

Nic víc neřekl a Riley to nijak nekomentoval. Cruz máloco přehlédal a čím déle s ním pracoval, tím víc se mu zamlouval.

Třetího dne si vyjel bez Cruze a ulovil srnce. Byla to dobrá rána, trefil zvíře v běhu a přerazil mu krk těsně nad kohoutkem.

Toho večera dlouho rozmlouvali u ohně a Riley se dozvěděl něco navíc k tomu, co už znal z Rimrockého zvěda.

Před očima se mu začal skládat celkový obraz a na něm se objevili tři muži.

Dan Shattuck... Martin Hardcastle... a šerif Ed Larsen.

V duchu je zkoumal a posuzoval. Byl cizinec v cizí zemi, muž, který toho hodně prožil a ještě prožije, a ti tři mohli jeho budoucí život ovlivnit. Bude dobré je poznat a porozumět jim.

Od Jima Colburna se také naučil, že jeho úspěch není jen důsledek dobrého plánování loupeží a úniků, ale také studia mužů pracujících v bankách nebo sedících na kozlících dostavníku.

K čemu by bylo dobré riskovat? Snaží se tenhle získat reputaci? Je tamten nervózní? Je tak našťvaný na svou ženu, že by mohl někoho oddělat? Je tenhle opatrný či onen ledabylý? Kteří mají rodiny, jež jsou na nich závislé?

Proto teď Riley studoval ty tři muže. Shattucka s jeho rozlehlými pozemky, bělonosým dobyt看em a Marií, jeho neteří. Na tyhle věci byl hrdý: na svou rodinu, majetek, dobrou pověst a čest.

Martin Hardcastle? Ambiciózní obchodník s velkým sebevědomím, touhou po moci a slávě.

Šerif Ed Larsen? Starý, opatrný muž, který se nikoho nebojí. Byl to mormon s dobrým postavením v církvi. Přišel na Západ jako dítě s mormony, kteří pocházeli většinou z Evropy, přešli pláně a svůj skromný majetek tlačili před sebou v ručních vozících.

A kolem Hardcastleova saloonu v Rimrocku se potloukal Strat Spooner, který měl svá přání a touhy.

Tento kostnatý muž, který nosil vysoké boty bez ponožek a měl špinavý límeček u košile, sloužil Martinu Hardcastleovi jen do určité míry. Na Západě žili muži, kteří pracovali pro svůj ranč, byli věrní své partě, značce a šéfovi. Strat Spooner mezi ně nepatřil. Byl to žoldák, kterého si mohl najmout kdokoliv, příležitostný zloděj dobytka, lupič a vrah, nebezpečný pistolník, který byl věrný jen sám sobě. Sloužil, ale pouze pro peníze. Jeho loajalita se vždy zdála zjevná, měla však svá omezení.

Často pohrdal těmi, pro které pracoval, ale v případě Martina Hardcastlea to neplatilo. Věděl, že majitel saloonu je nebezpečný

člověk, ale netušil, že se zajímá o Marii Shattuckovou. Ale kdyby to věděl, bylo by mu to jedno.

Strat Spooner, ovládnán divokým chtičem, chtěl Marii Shattuckovou, přestože byl dost chytrý na to, aby věděl, že ho to může stát život. Západní města znal dost na to, aby mu bylo jasné, že oběšení je to nejmenší, co by ho mohlo za obtěžování ženy potkat - pokud by byl dopaden.

A také se mu nijak nelíbily pohledy starého Pica. Mexičan byl drsný, schopný chlap, skvělý stopař a střelec, a navíc mu jeho šestý smysl umožňoval uhodnout, co má jiný muž za lubem.

Marie Shattuckova nebyla jen pohledná, chytrá a charakterní dívka; byla to dívka, jež se narodila se zvláštním kouzlem, díky kterému vyvolávala vzrušení ve všech mužích kolem sebe.

Zatímco Hardcastle snoval své plány, seděl Strat Spooner na chodníku a přemýšlel o těch svých. Nebyly tak konkrétní jako ty Harcastleovy, na to neměl povahu. Bude prostě čekat, číhat a až se naskytne příležitost, chopí se jí... a Marie.

TRICET DVA KUSŮ bělonosého dobytka z Moabu dorazilo do Rimrocku. Přihnal je Darby Lewis se dvěma honáky pracujícími pro Hardcastlea a nechal je pást na louce za městem. Ze dveří svého saloonu viděl Hardcastle, jak vjíždí do města.

Zvládli to v dobrém čase, lepším než čekal, a on teď mohl spustit první část svého plánu. Až dosáhne svého cíle, bude Shattuck bez peněz a zlomený a Marie si ráda vezme jakéhokoliv muže, který o ni projeví zájem.

Martin Hardcastle neměl ve zvyku zastavovat se v půli cesty. Když se rozhodl zničit nepřítele, rozdrtil ho beze zbytku, protože nechtěl, aby dotyčný dokázal znovu vstát a pomstít se.

Měl v úmyslu zruinovat Dana Shattucka a zmocnit se Marie. Gaylord Riley se měl stát nástrojem jejich zkázy. To malé stádo bělonosého dobytka bylo jako klín vražený do dveří. Další kroky jeho plánu čekaly na provedení.

KAPITOLA 6

PŘI STAVBĚ DOMU viděl Riley do okolní krajiny, která byla zcela neobydlená. Nebylo tomu tak vždycky.

V Bájném kaňonu se nacházely skalní příbytky a v okolních kaňonech a v kotlině byly další ruiny. Kdo byli ti lidé? Odkud přišli a kam odešli? Hlavně proč odešli?

Od té doby, co byli Navajové přesídleni z Bosque Redonda na sever Nového Mexika, se jich několik přesunulo do rozlehlých plání jižně od řek Colorado a San Juan, ale do této krajiny nepřišel žádný. Občas tudy projela skupinka Uteů na válečné stezce, ale to se stávalo jen zřídka.

Byla to strašidelná, záhadná země, osídlená duchy svých dávnych, zapomenutých obyvatel, na které si Riley často vzpomněl.

V týdnech, které následovaly po jeho příchodu do Sweet Alice Hills, několik z ruin prozkoumal. V jedné našel na velkém stromě zavěšenou kameninovou nádobu na vodu. Byly tam zbytky keramiky, hroty šípů, několik škrabek to vše poznával. Záhada zmizelých obyvatel mu vrtala hlavou, ale na podobné věci neměl dost času.

Ve stádu přihnáném z Moabu se našlo několik dobrých kusů, ale většina byla průměrná. Býk byl starý, ale zdálo se, že je z dobrého chovu. Drželi dobytek pohromadě na pláni, aby si zvykl na nový domov a cestu k prameni v blízkém Temném kaňonu.

Během prvního týdne zabili dvě pumy. Jedna z nich se právě krmila mladým jelenem. Od objevení stop šesti koní v kotlině uplynul už skoro týden, než se Riley dostal na to místo sám. Kopýtka zvíře a prach hnaný větrem je už skoro zahladily, přesto se mu je podařilo rozeznat.

Neklidně přecházel kolem a hledal různá znamení. Na kraji ohniště našel malý útržek zakrvácené látky zuhelnatělé na okrajích, zjevně zbytek obvazu. Objevil otisky nohou tří mužů a místo, kde byla navršená tráva a jehličí z borovic jako podložka pod deku. Kolem bylo množství stop jezdeckých bot.

Jeden ležící muž a tři na nohou. Riley chodil kolem a všímal si všech podrobností.

Chyběla tam voda. Nejbližší pramen byl tři kilometry jižně a oni si od něj nosili vodu - důkaz toho, že se báli pronásledování a nechtěli tábořit u vodního zdroje. Když sledoval nezřetelnou stopu k hřebeni Koňské hory více než tři sta metrů nad Kapsou, objevil místo, kde

se muži zastavili. Odtamtud bylo možné sledovat všechny přístupové cesty.

Vrátil se do opuštěného tábora a ještě chvíli se rozhlížel kolem. Našel dost důkazů, aby nabyl přesvědčení, že tam skutečně tábořil Jim Colburn s ostatními. Znal všechny ty drobné triky, kterými si usnadňovali táboření, takže se nemohl mylit.

Na hoře se Kehoe s Colburnem střídali ve sledování cest. Poznal to podle nedopalků doutníku a cigarety, které tam našel. A byl si celkem jistý, že ten raněný je Weaver. Zůstali v táboře nejméně týden a pak všichni čtyři odjeli se dvěma nákladními koňmi.

Riley už víc vědět nepotřeboval. Otočil koně a zamířil na východ, kde narazil na starou indiánskou stezku, která byla sotva k rozeznání - blížila se noc. Právě začal stoupat z prohlubně na konci kaňonu, když o kus dál uslyšel klepnout kámen o skálu. Zastavil koně a naslouchal.

Přicházející tma s sebou přinášela chlad a vzduch se zdál být nehybný. Několik minut zůstal ve střehu, ale nic dalšího neslyšel, přestože si byl jistý, že se dole v kaňonu něco pohybovalo... ne zvíře, ale člověk. Nedokázal vysvětlit, proč ví tak jistě, že zaslechl člověka, ale všechny jeho instinkty ho upozorňovaly, že tomu tak bylo.

Když dorazil zpátky na ranč, hořel tam velký oheň. U ohniště seděl Cruz a připravoval večeři. Darby Lewis splétal z tenkých proužků hověziny laso.

Cruz vzhlédl k Rileymu, ale mlčel. Promluvil Darby. "Jedeš pozdě," řekl. "Doufal jsem, že střelíš jelena."

"Zahlíd jsem jenom jednoho a ten byl moc daleko."

Sesedl a odsedlal koně. Přemýšlel o tom, že bude muset zajet do Rimrocku. Potřebovali víc koní a chtěl se porozhlédnout po dobytku.

* * *

MARIE SHATTUCKOVA byla zvědavá dívka. S Gaylordem Reilym se setkala jen na okamžik, ale pořád ho měla před očima... a vypadal moc dobře.

Když odcházela od svého čtyřkoláku, dohonila ji Peg Oliverová. "Marie, neříkala jsi, že se znáš s Gaylordem Rileym? Tím novým rančerem?"

"Ano, už jsem se s ním viděla."

"Pořádáme na ranči slavnost. Co kdybys ho pozvala?"

"Tak dobře ho neznám." Zaváhala. "A kromě toho si myslím, že by se to strýčku Danovi moc nelíbilo."

"Jsi jediná, která se s ním znáš, a všechna děvčata doufají, že přijde. Ještě se žádné slavnosti nezúčastnil."

"Asi má hodně práce. A také to k vám má daleko."

"Marie, víš moc dobře, že vzdálenost ještě nikomu nezabránila přijít! Někteří mladíci ujedou i padesát nebo šedesát kilometrů, aby si zatancovali."

"No dobře... jestli ho uvidím..."

* * *

ŠERIF ED LARSEN seděl v saloonu Bon-Ton se Sampsonem McCartym. Ten i přes jeho klidný obličej dobře viděl, že šerif není ve své kůži.

"Tohle je poklidné město," zamumlal Larsen, když se ho McCarty zeptal, co se děje. "Chci, aby to tak zůstalo."

McCarty si ho ostře změřil. "Visí něco ve vzduchu?"

"Hodně se teď jezdí po setmění," odpověděl Larsen zachmuřeně. "A po Colburnově bandě není nikde ani stopa. Jako by se propadla do země."

V té chvíli vstoupil do dveří Darby Lewis a zamával jim na pozdrav. McCarty ukázal na protější židli. "Posaď se a dej si kafe."

Darby se usmál. "Dám si ho, i když si myslím, že ten Mexikán vaří kafe lepší."

"Cruz? To je dobrej chlap." McCarty se odmlčel. "Jak se ti líbí nová práce?"

"Ujde to, ale zatím není dost krav, takže si pořádně nezajezdíme. Musíme moc makat rukama. Stavět dům, ploty a tak podobně."

"Ploty?"

"No jo, oplocuje kus těch plošin, aby udržel dobytek na místě, dokud se nenaučí, kde je doma."

Darby Lewis vděčně usrkl kávy. "Ten Riley to s dobytkem umí," prohlásil.

Pokračoval a pověděl jim o domě, ohradách a přehradách. Larsen poslouchal, ale na nic se neptal. Bylo zjevné, že se tam Riley přišel usadit nastálo. Dělal práci, která měla mít dlouhodobý význam.

"Říkal něco o těžení zlata?" zeptal se šerif, aby se o něm dozvěděl víc.

"Moc ne. Ale jednou se zmínil, že už zkoušel rýžování."

McCarty byl otočený zády ke dveřím, ale Larsen sledoval, jak před Hardcastleovým saloonem zastavili dva neznámí jezdci. Byli zaprášení a jejich koně unavení. Když ti dva seskočili ze sedel, zůstali chvíli stát a protahovali se, jako to dělají lidé, kteří ujeli dlouhou cestu.

Ti muži byli v Rimrocku cizí a jeden z nich měl dvě pistole. Jejich koně měli nepovědomé cejchy a na hřbetech sedla s dvojitými popruhy používaná v Texasu.

Pistolníci...?

"Pár dní jsem tady neviděl Spoonera," poznamenal náhle McCarty.

"Už je zase tady," řekl Darby. "Dorazil chvíli po nás."

Gaylord Riley kráčel pomalu po krátké rimrocké ulici. Viděl do města přijíždět Strata Spoonera a spatřil, jak odvádí koně do stájí. A ten kůň měl za sebou pořádný kus cesty.

Byla to náhoda, že Spooner přijel tak brzy poté, co do města dorazili Riley s Darbym Lewisem? Nebo je Spooner sledoval?

Dva roky strávené ve společnosti psanců a předchozí léta, během nichž pronásledoval muže, kteří mu zabili otce, naučily Rileyho ostražitosti. Vždycky se ohlížel přes rameno a dával pozor na podezřelé zvuky a pohyby.

Hledaný nebyl, alespoň pokud věděl, na rozdíl od Colburna a ostatních, a Spooner po nich mohl pátrat kvůli odměně, která byla na všechny čtyři nepochybně vypsána.

Hardcastle obchodoval ve městě s dobytkem, takže když chtěl Riley koupit koně, musel za ním. Když prošel lítacími dveřmi do

saloonu, všiml si dvou mužů zabraných do hovoru se Spoonerem a Hardcastlem na konci baru. Jakmile vstoupil, Hardcastle vzhlédl a zamířil k němu.

"Jak se daří, Riley? Co si dáte?"

Dva muži se zadívali jeho směrem. Spooner jim potichu něco řekl a oni se podívali ještě jednou. Jeden z nich potřásl hlavou.

"Dám si žitnou a pak si promluvíme o koních, jestli máte nějaké na prodej."

Hardcastle vzal zpoza barového pultu láhev a nalil dvě skleničky. "Měl byste si je radši koupit sám," spustil přátelsky. "Ušetřil byste peníze. Já nemám nic, co by se vám mohlo zamlouvat, ale slyšel jsem, že Oliver v Zarámovaném O pár kusů vlastní."

Zvedl sklenici. "Na zdraví," řekl a pak poznamenal: "Škoda že vám Shattuck neprodá pár svých herefordek. Budete potřebovat víc dobytka."

"Poohlížím se po něm."

"Co se týče těch koní," pokračoval Hardcastle, "Oliver vám je možná neprodá. Slyšel jsem, že to Shattuck už řekl ostatním."

"Jak to myslíte? Co jim řekl?"

"Aby vám nic neprodávali. Chce být jediný v okolí, kdo chová herefordky. Bojí se, že když je bude mít někdo jiný, začne mu krást dobytek."

"Se mnou si nemusí dělat starosti."

Riley dopil whisky, vyšel ven a zůstal stát na ulici. Hardcastleova slova na něj neudělala skoro žádný dojem. Zřídka totiž věřil tomu, co slychal o jiných lidech. Klepy a pomluvy považoval za zlomyslné a nepodložené. V hlavě mu víc leželi ti dva muži na konci baru; ani jednoho nikdy předtím neviděl, ale tenhle typ chlapů dobře znal.

Jejich koně přivázaní u zábradlí nesli všechno, na co si jen člověk vzpomněl. Byli z Texasu. Poznal jeden z cejchů a sedla s dvojítymi popruhy byla texaskou specialitou. A byli to nájemní pistolníci. Ta zvířata byla až příliš dobrá a výstroj moc drahá na obyčejné honáky.

Ale proč se objevili v Rimrocku? Podobní muži se stahují na místa, kde se válčí o půdu, a nic takového se v severní Arizoně ani v jižním Utahu nedělo.

Lovci lidí? Možná.

Na čtyřkoláku před obchodem zahlédl znak Zarámovaného O a zamířil tím směrem.

Peg Oliverová byla malá, buclatá a pohledná, jedna z těch veselých, přátelských dívek, které má každý rád. Uviděl ji, jak mluví s Darbym Lewisem.

Darby se otočil, aby ho přivítal. "Šéfe, tohle je Peg Oliverová. Pořádají u nich na ranči slavnost a zvou nás."

Obrátila se k Rileymu a změřila si ho dychtivým pohledem. "Přijdete, pane Riley? Určitě se chcete seznámit se sousedy a ti tam budou všichni."

Zaváhal a pak přikývl. "Ano, přijdeme. Děkuju." Nadechl se, aby začal mluvit o koních, ale pak si to rozmyslel. To mohlo počkat, až se setká s jejím otcem.

Sampson McCarty se objevil ve dveřích své kanceláře a pokynul mu, aby šel k němu.

"Omluvíte mě, slečno Oliverová? Uvidíme se na slavnosti."

McCarty mu se zajiskřilo v očích. "Vidím, že už vás loví do lasa. Dejte si pozor, aby vás nesvázala jako tele."

Riley se usmál. "To nehrozí. Vždycky jsem se před ženami styděl. Nemám s nimi moc zkušeností."

"Tak to jste ve větším nebezpečí, než jsem si myslel. Jestli chcete ženám unikat, měl byste o nich něco vědět. A ani to kolikrát nepomůže."

"Chtěl jste se mnou mluvit?"

"No jo. Říkal jste, že sháníte herefordky nebo shorthornky. Měl bych pro vás tip." Šel dovnitř a Riley ho následoval.

"Rád vidím, když se mladý muž snaží vypracovat, a o tomhle jsem se právě doslechl. Vypytať jste se na herefordky nebo durhamky - nebo shorthornky, jestli jim radši říkáte takhle. Víte, kde je Spanish Fork?"

"Ano."

"Jeden zelenáč jménem Beaman se rozhodl přihnát stádo z Oregonu. Nakoupil přes tři tisíce kusů durhamek a herefordek, mezi kterými jsou i dojnice, a vyrazil na východ do Kansasu."

Ve Spanish Forku ho opustili jeho honáci. Doslechli se o útocích Siouxů ve Wyomingu a Nebrasce a nechtěli s tím mít nic společného. Beaman zůstal se stádem u Spanish Forku. Aspoň ještě před týdnem tam byl. A chce ho prodat."

Riley se zamyslel nad krajinou mezi Rimrockem a Spanish Forkem, z níž většinu znal. Byla to divoká země, kterou vedla Stezka psanců - cesta známá jen banditům a indiánům. Hnat stádo po hlavní cestě by bylo čiré šílenství, protože kolem ní se rozkládaly farmy a pole, na kterých by takové stádo napáchalo větší škody, než jakou mělo cenu. Ale kdyby člověk věděl, kde hledat napajedla...

"Už se to k vám doneslo?" řekl Riley. "Shattuck si nepřeje, aby mi někdo prodal dobytek. Aspoň jsem to slyšel."

McCarty pokrčil rameny. "Shattuck je dobrý chlap a je dočista posedlý těmi svými herefordkami. Měl šanci to stádo koupit, ale odmítl ho."

Riley se na něj díval a čekal.

"Prohlásil, že se ještě nenarodil člověk, který by ho sem dokázal přihnát, aniž by musel platit škody každému farmáři u cesty."

"Tak proč jste o něm řekl mně?" McCarty se pousmál. "Napadlo mě, že byste to třeba nějak vymyslel."

KAPITOLA 7

DŮM NA RANČI Zarámované O vypadal velký a rozlehlý. Oliver byl protestant z Illinois a přátelil se s mormony, kterým pomáhal při jejich obtížích. Následkem toho ho někteří sousedé neměli rádi. Odešel tedy na Západ, usadil se mezi mormony a jeho ranč byl už patnáct let základnou osadníků v oblasti a hotelem pro ty, co zemí projížděli.

Zpočátku jich bylo jenom pár a teprve nedávno jejich proud zesílil, ale rozlehlá krajina zůstávala stále řídko osídlená. Dan Shattuck byl vlastně jeho první skutečný soused a jejich ranče byly na kilometry vzdálené.

Oliverův ranč se od počátku lišil od ostatních na jihozápadě. Stejně jako jeho přátelé mormoni totiž nespolehal výhradně na hovězí dobytek. Pěstoval kukuřici, pšenici, žito a zeleninu, choval kuřata a včely. Už po prvním roce byl soběstačný a v následujících letech už jen vydělával.

Gaylord Riley zastavil v topolovém háji nedaleko od ranče a svlékl si pracovní oblečení. Opláchl se v potoce a pak si oblékl černý plátěný oblek, který si koupil při poslední cestě do Kalifornie. Všechní šaty zabalil do pláště a připevnil za sedlo. Pak nasedl a rozjel k Oliverovu ranči.

Na dvoře už stálo půl tuctu čtyřkoláků a zábradlí a ploty ohrad lemovali přivázaní koně honáků a ostatních, kteří se tam sjeli z širého okolí.

Zaváhal na chvíli a pak uvázal koně. Dlaní si oprášil šaty, narovnal si sombrero a prstem přejel po vnitřní straně límečku košile. Bylo to už dlouho, co ji měl na sobě.

Naposledy v Los Angeles, když Colburnova banda přijela do města oslavovat. Nikdo je tam neznal, takže se vydávali za rančery a obchodníky s koňmi z Arizony a pronajali si pokoje v módním hotelu Pico House. Navštívili město, aby odpočívali, kouřili dobré doutníky, jedli jídlo, které nemuseli vařit, a pili to nejlepší víno.

Když teď stál ve tmě a díval se na směřující a konvergující skupinky na širokých verandách, byl rád za ty týdny na pobřeží. Poskytly mu jednu z mála šancí v životě setkat se s jinými lidmi než s honáky či psanci.

Nedalo se tam dělat o moc víc než navštívit nové divadlo Merced vedle hotelu nebo si stoupnout na chodník a pozorovat dostavníky přijíždějící z Wilmingtonu, ale i to pro něj bylo nové. Kupodivu to byl zrovna Kehoe, kdo ho naučil, jak se má chovat. Ten irský desperát se ve společnosti uměl pohybovat jako gentleman a vystupoval s určitou elegancí, kterou se Riley ze všech sil snažil napodobit.

Byl to Kehoe se svými přátelskými, uhlazenými způsoby, kdo dokázal navazovat známosti, díky kterým se jemu a Rileymu dostalo pozvání do nejlepších domů ve městě.

Riley však nikdy nepřekonal jistou plachost při jednání s cizími lidmi, a když teď pomalu kráčel k domu, uvědomoval si, že tam nezná víc než jednoho nebo dva lidi.

Věděl, že pozváni byli všichni z širého okolí, a měl strach, že potká někoho, kdo by ho mohl znát odjinud.

Tato obava ve spojení s přirozenou nesmělostí mu svazovala nohy.

Poté, co se dotkl pažby pistole, aby se ujistil, že ji má, došel až k domu. Lidé se na něj dívali a někteří se po něm ohlédli, když procházel kolem. Rozpačitě začal stoupat po schodech na verandu.

Jako první zahlédl Marii Shattuckovou. Otočila se ke dveřím, jimiž vstoupil, a podívala se na něho polekaná jeho nečekaným příchodem.

"Slečno Shattuckova," oslovil ji, jak ho Kehoe naučil, "moc rád vás zase vidím."

"No, ano, nevěděla jsem... Chci říct, nečekala jsem, že se tu objevíte."

"Pozvala jsem ho já." Peg Oliverová stanula znenadání vedle ní. "Nemůžeme přece dovolit, aby si myslel, že nejsme pohostinní."

Na druhé straně místnosti spatřil Dana Shattucka, který se po něm ohlédl a doslova ho probodl pohledem.

"Nemůžu se zdržet dlouho," řekl. "Mám před sebou dlouhou cestu."

"Vy odjíždíte?" Marii překvapila naléhavost v jejím hlase a Peg si ji zkoumavě změřila.

"Jedu nakoupit dobytek," odpověděl. "Slyšel jsem o nějakém, co je na prodej, když si pospíším."

Dan Shattuck stanul náhle vedle něho. "Jestli myslíte to stádo ve Spanish Forku," upřesnil, "tak jenom marníte čas. Farmáři podél cesty nikdy nedovolí, aby tudy někdo hnal dobytek."

"Ale já ho stejně přiřenu."

Dan Shattuck byl podrážděný. Tenhle mladý muž ho znervózňoval a probouzel v něm hněv, a ten samotný fakt ho vyváděl z míry ještě víc. Proč by mu mělo dělat starosti, co Riley udělá? Ano, byl široko daleko jediný, kdo choval bělonosý skot, a byl na to hrdý. Také tu byla ta věc s krádežemi dobytka. Dokud bude mít krávy toho druhu jen on, bude jeho stádo v relativním bezpečí. Ale který důvod byl ten nejdůležitější?

"Budete potřebovat honáky," řekl, "a ty není snadné sehnat. Ale i když najmete dost mužů, nepodaří se vám zabránit, aby se stádo cestou nerozběhlo do šířky."

Začala hrát hudba a Riley se obrátil k Marii. "Zatančíte si se mnou?" Pronesl to rychle, dřív, než ho její strýc stačil přerušit. Dan Shattuck se stihl jen vztekle zamračit a oni dva už stáli na parketu s ostatními.

"Je to pohledný muž, strýčku Dane," řekla Peg. "A Marie se mu líbí."

"Je to zatracený blázen!" odsekl Shattuck a odkráčel.

Gaylord Riley tančil dobře, protože měl hbité nohy a rytmus v krvi a v minulosti se mu několikrát naskytla příležitost zatancovat si s děvčaty od Ria Grande po Sacramento.

"Jste dobrý tanečník, pane Riley," pochválila ho Marie. "Jde mi to jen proto, že tancuju s vámi," opáčil a překvapilo ho, jak snadno ta slova vypustil z úst. "Máte v úmyslu tady zůstat?"

"Ano."

"Strýčkem Danem se nenechte znepokojit. Je to dobrý člověk, ale velmi hrdý."

"Je tady spousta jiných věcí, které mě znepokojují," řekl. Pak na ni pohlédl a dodal: "Nepoznal jsem mnoho dívek."

"Tomu nevěřím," vyhrkla a pokračovala: "Peg se líbíte."

"Je milá," připustil. "Bylo od ní hezké, že mě sem pozvala."

Jejich rozhovor náhle odumřel. Na protější straně místnosti stál hubený, nahrbený muž. Pistole mu visela nízko u pasu a pozorně Rileyho sledoval.

"Co se děje?" zeptala se Marie rychle. "Není vám něco?"

"Nikdy mi nebylo lip," odpověděl, "ale radši půjdeme pryč z parketu."

Ten chlap byl Desloge, psanec, se kterým se Riley setkal poblíž Lordsburgu ve městě zvaném Shakespeare. Co pohledával zrovna tady?

Nikdy neměl Deslogea rád. Jim ho ostře odmítl, když se chtěl přidat ke Colburnově bandě. Byl to nájemný pistolník, ale říkaly se o něm i horší věci. Několikrát měl za kumpány bandity, kteří náhle zmizeli nebo se ocitli za podivných okolností v rukou zákona. Nikdo mu nemohl nic dokázat, ale těch zvěstí bylo příliš, aby se jednalo o pouhé fámy.

Teď se objevil tady a Riley si byl jistý, že ho poznal.

Jak dlouho se neviděli? Více než dva roky. Riley se za tu dobu změnil, ale ne dost.

Stáli s Marií na verandě obklopeni ostatními páry a tiše si povídali. Poprvé Riley zapomněl, kdo ve skutečnosti je a čím byl a soustředil se jen na rozhovor s tou dívkou. Čas od času si uvědomil, že by je mnoho mladíků rádo přerušilo, ale všichni váhali.

Ve dveřích se stanul Desloge a Riley ucítil jeho pátravý pohled. Bylo načase odjet.

Náhle zahlédl Lewise. "Marie," řekl rychle Riley, "tamhle je Darby Lewis. Vyhlížel jsem ho. Už musíme vyrazit. Omluvíte mě?"

Než stačila odpovědět, přehodil nohu přes zábradlí a seskočil na zem. Za okamžik se ztratil ve tmě. Pohoršeně se za ním dívala.

Přistoupila k ní Peg Oliverová. "Co se stalo, Marie? Co jsi mu řekla?"

"Nic. Jenom jsme si povídal a on se náhle omluvil a zmizel."

Jeho náhlý odchod ji podráždil a zarazil. Že by se ho něčím dotkla? Ale čím?

Samotnou ji překvapilo, jak moc ji to mrzí. Neměla ve zvyku dělat si starosti s tím, co nějaký muž provede, a pro tyhle pocity ne-

měla žádný důvod. Nedal nijak najevo, že by se o ni zajímal. A ona se rozhodně nezajímala o něho.

V žádném případě...

Přemýšlela o tom ještě o několik hodin později, když už ležela v posteli. A pak si vzpomněla ještě na něco.

Na cizího muže stojícího ve dveřích - toho s vrásčitým obličejem. Všimla si ho okamžik předtím, než odešli z tanečního parketu. To kvůli němu si Gaylord Riley náhle přál vyjít ven na verandu? A později zmizet ve tmě?

Třeba si to jenom namlouvá... Ale ten muž se zjevil dvakrát a zdálo se, že někoho hledá.

Musí si to zapamatovat a příští den zjistit, kdo to byl.

Zachumlala se do příkrývek, protože noc byla chladná. Usnula se vzpomínkou na to, jak Gaylord Riley tančil a mluvil a jak se na ni díval. Bylo v něm něco zvláštního a vzrušujícího.

* * *

KDYŽ DORAZILI NA RANČ se čtyřmi rezervními koňmi, které jim Oliver prodal, byl Cruz vzhůru. Vstal a přišel k nim.

"Trochu se vyspěte," poradil jim Riley. "Zítra vyrážíme do Spanish Forku."

Darby odvedl koně do ohrady a Cruz řekl: "Někdo by tady měl zůstat. Viděl jsem stopy."

"Čerstvý?"

"Si."

"Hodně jezdců? Nebo jeden?"

"Jenom jeden... Porozhlížel se kolem."

Rileymu se ulevilo. Jeden jezdec stěží znamenal Colburnovu bandu. Ale kdo to byl? Že by ten muž, který byl ve Stezkovém kaňonu té noci, kdy se tam Riley vrátil, aby prohlédl tábor psanců? Pokud to vůbec byl muž.

Přestože se potřeboval před dlouhou cestou vyspat, ležel ještě nějakou dobu s otevřenýma očima a zvažoval situaci. Proč byl Desloge v Rimrocku? A kdo byli ti dva cizí jezdci, co mluvili se Spoo-

nerem? Tři pistolníci v rozmezí několika dnů, to nemohla být náhoda. Rodily se problémy, ale pro koho?

Pozoroval hvězdy a naslouchal vzdáleným zvukům noci. Co si o něm asi Marie pomyslela? Odjel tak náhle...

Jedno věděl jistě. Nechtěl s Deslogem mluvit a nepřál si, aby ho s ním někdo viděl. Tohle všechno už nechal za sebou. Nebo ne?

KAPITOLA 8

DARBY LEWIS BYL dobrý spáč a jemný déšť, který se spustil krátce před rozbřeskem, ho ukolébal k ještě tvrdšímu spánku. Neslyšel tedy tichý zvuk koňských kopyt ani houkání osamělé sovy.

Cruz tu sovu slyšel. V té době žádná houkat neměla a on byl stále naživu díky tomu, že si takových věcí všimal. Vzbudil se, ale zůstal ležet bez hnutí a naslouchal.

Gaylord Riley rychle a neslyšně vstal, připnul si pistoli, zvedl klobouk a plášť. Všichni tři nocovali na podlaze nově postavené místnosti, ale Riley to měl nejbližší ke dveřím. Bezhluchně je otevřel a vyklouzl do noci.

Cruz ležel a poslouchal. Slyšel Rileyho kroky v dešti, postřehl, že se zastavily a pak k němu dolehl zvuk těžších kroků a tlumený hovor.

Tiše vstal, pohlédl na spícího Darbyho Lewise a přistoupil k oknu uzavřenému jen okenicí. Škvírou spatřil nejasné obrysy muže na koni a Rileyho; pak oba zamířili k přístěnku, který sloužil jako kuchyň a jídelna.

Riley prohrábl uhlíky, přidal dřevo a postavil kávovou konvici na oheň. Cruz je chvíli pozoroval, ale nepodařilo se mu spatřit cizincův obličej. Byla mu zima a nic mu po tom nebylo. Lehl si, zababral se do přikrývek a usnul.

Muž, s nímž se Riley bavil v přístěnku, byl Kehoe. "Odvedl jsi tady kus práce, mladej," řekl. "Myslím, že sis našel svůj flek."

"Kus je i tvůj."

"Možná. Uvidíme."

Vděčně přijal hrnek s kávou a Riley studoval jeho obličej. Ir vypadal strhaně a vyčerpaně.

"V poslední době nás pronásleduje smůla," spustil Kehoe. "Weaver to koupil, ale už je v pořádku."

"Našel jsem váš tábor u Koňské hory."

Kehoe se uchechtl. "Říkal jsem Parrishovi, že ho vyčucháš. On tomu nevěřil."

Usrkl kávy a ohříval si prsty o hrnek. Náhle zvedl hlavu. "Máš nějaký problémy?"

"Ne."

"Budeš mít. Kolem se povídá, že někdo zdejší shání pistolníky. Pamatuješ se na Deslogea?"

"Už jsem ho viděl. Je tady."

"To najímání má na starosti on a spojil se s pistolníkem z Wyomingu jménem Enloe, Gus Enloe. Ty chlapi jsou jedovatý jako chřestýši."

Kehoe se přesunul blíž k ohni. Kabát měl tenký a promočený. "Nechceš můj plášť?" zeptal se Riley.

"Ne... svůj jsem ztratil o kus dál." Kehoe si dolil hrnek. "Pověz mi, co máš v plánu."

Riley se posadil na kládu a ve stručnosti mu pověděl o Shattuckovi, o dobytku, který koupil a o tom, jak ho Shattuck nenávidí. Zmínil se také o nadcházející cestě do Spanish Forku. Obloha už byla šedá, když se Kehoe zvedl k odchodu.

"Už bych měl jet, Lorde." Ta přezdívka přivolala staré časy. Kehoe odložil hrnek. "Vedeš si dobře. Snaž se, aby to tak zůstalo."

"Potřebuju honáky na cestu z Forku."

Kehoe zavrtěl hlavou. "Sakra, já už bych neuměl s krávama zacházet, Lorde. A ostatní taky ne." Ostře na Rileyho pohlédl. "Potřebuješ nás?"

"To potřebuju."

"Uvidíme." Kehoe se nad tím zamyslel. "Z Forku? Po hlavní cestě tě hnát nenechají."

Riley pokrčil rameny. "To vím taky. Jinak bych si ten dobytek nemohl dovolit. Chci ho přihnát přes Swell."

Kehoe sebou trhl. "To je ale nápad!" Pak dodal: "Nenajdeš tam dost vody pro sto kusů, aspoň ne na celý cestě."

Několik minut mlčeli a choulili se u malého ohně. Stále přšelo a Riley si koutkem oka prohlédl Kehoeovy strhané tváře. "Neměli jste to lehký," řekl náhle.

Kehoe přikývl. "To neměli. Udělals dobře, žeš šel od toho, Riley. Starý časy jsou pryč."

Vstal a vylil zbytek kávy na zem. "Dám vědět těm na Swellu, že pošete tudy. Když se vám podaří najít vodu, projdete."

"Ten liják nám pomůže - a bylo deštivé jaro."

Kehoe mu podal kus papíru, na kterém byly načmárané tři adresy. "Když nás budeš potřebovat, napiš na všechny tři. Na jedny z nich nás seženou."

"Kehoe?"

"Ano?"

"Držte se dál od Rimrocku. Šerif je moc chytřej. Je to pomalejšvéd, žádněj mladík, ale má všech pět pohromadě."

Riley se vrátil do domu. Několik minut tam stál a v duchu sledoval Kehoea na cestě do kaňonu. Oslovil ho "Lorde", přezdívkou, kterou mu dal, když jezdili spolu. Byla to zkratka od Gaylorda, ale také starý vtip, který vznikl v San Francisku, když si Riley zkoušel cylindr. Od té chvíle mu nějakou dobu říkali "Lord Riley".

Lehl si a okamžitě usnul, a když Cruz za půl hodiny vstal, Riley ho neslyšel.

Mexičan vyšel ven a ve světle mladého dne si prohlížel stopy. Poblíž přístěnku odpadlo koni z kopyt trochu bahna. Zvedl ho a pak zahodil. Potom osedlal koně a provedl je několikrát po stopách, které tam nechalo zvíře neznámého návštěvníka.

Cruz měl vlastní pojetí loajality. Byl věrný značce, ale ještě víc muži, kterému patřila. Jednou, kdysi dávno jižně od hranice... No, v mládí se muž dopustí různých věcí.

Slunce zakryté šedými mraky ještě nevyšlo nad hory, když vjeli do Stezkového kaňonu a zahájili d'ábelskou jízdu k brodu Dandy Crossing na řece Colorado.

Darbyho Lewise nechali na ranči, aby dohlédl na koně a pokračoval v práci kolem domu. Moc se mu nelíbilo být sám, protože byl od povahy společenský, ale pořád to bylo lepší než cesta, která čekala ostatní. Kromě toho Darby Lewis ani na okamžik neuvěřil, že se vrátí s dobyt看em.

* * *

GAYLORD RILEY zastihl Cokera Beamana, jak lelkuje v saloonu ve Spanish Forku. Došel s Cruzem k baru, objednal pití a pohlédl na Beamana. Ten měl před sebou láhev a ve tváři znechucený výraz.

Riley mu věnoval ještě jeden pohled. "Vypadáte, jako by vám uletěly včely," řekl přátelsky. "Můžu vás pozvat na skleničku?"

Beaman ukázal na láhev. "Už jsem jich měl až moc. A ještě nikdy jsem neslyšel, že by se člověk mohl propít z maléru."

"Jmenuju se Riley." Podal mu ruku. "Co máte za problém?"

Muž si s ním potřásl rukou. "Beaman. Pokud nejste honák, co hledá práci, tak mi nepomůžete. Vlastně byste mi pomohl, kdybyste byl deset honáků, co mají namířeno do Kansasu."

Riley se zasmál. "Už jsem se párkrát počítal a k desítce jsem se nedostal. Mluvíte jako chlap, kterej potřebuje odehnat stádo."

"Skoro tři tisíce kusů," vysvětlil Beaman ztrápeně. "Myslel jsem si, že je doženu z Oregonu do Kansasu a vydělám spoustu peněz. Když se honí krávy z Texasu, proč ne z Oregonu?"

"Musíte uznat, že je to o kousek dál," poznamenal Riley opatrně.

"O kousek jo." Beaman si dolil sklenici. "Tohle je mnohem větší země, než jsem vůbec tušil. Mám strýčka doktora, žije jižně odsud. Myslel jsem si, že shrábnu peníze a zajedu ho navštívit."

"Viděl jsem ho dole v Rimrocku. Pokud je ten samej doktor Beaman."

"V Rimrocku by se těžko našli dva," řekl Beaman "Je to můj oblíbený strýček, vlastně jediný. A teď ho neuvidím."

"Můžete se tam vypravit," navrhl Riley.

Beaman ochutnal pití. "Mám tady dobytek," připomněl, "a nemůžu odsud. Nedaří se mi najít honáky, kteří by ho dostali přes území Siouxů. A na jih nemůžu kvůli farmářům. Zpátky přes poušť bych se nevydal za nic na světě a na severu jsou jenom hory. A zatímco tady dřepím, prožírají mi ty krávy poslední peníze. Musel jsem si pronajmout pastviny a než týden skončí, budu muset sehnat další."

Ztišil hlas. "Kdybych měl dobrého koně, vzal bych nohy na ramena."

Riley do sebe hodil pití. "Já dobrýho koně mám," promluvil potichu, "a na tom dobytku se můžeme dohodnout."

Beaman se smutně zasmál. "Příteli," řekl, "trable s tím stádem bych vám nepřál. Na pastvině, kde ho držím, už není skoro žádná tráva. Až ho přestěhuju na vedlejší, bude mě stát dolar za kus měsíč-

ně. To dělá skoro tři tisíce dolarů - a placených předem. Pane, jsem v maléru."

Znovu si nalil. "Mají mě na lopatě a vědí to. Než se vzpamatuju, budou mít můj dobytek, svlíknou mě i z košile a já odsud půjdu po svých."

Znovu se podíval na Rileyho. "Už jste někdy zkoušel uzavřít obchod s mormonským farmářem? Je chytřejší než Skot a yankeeho z Nové Anglie by připravil i o nos mezi očima."

Riley sáhl do kapsy kabátu a vyndal složený list papíru. Rozložil ho na baru a vzal do ruky pero ležící vedle kalamáře na konci pultu, kde předtím barman sepisoval účty.

"Napište mi prodejní smlouvu na co nejnižší cenu a já vám za ten dobytek zaplatím hned teď, hotově," řekl.

Beaman na něj vyvalil oči. "Tak moment," spustil, "mám skoro tři tisíce kusů a investoval jsem do nich spoustu peněz."

"Máte tři tisíce kusů, o který brzo přijdete," opáčil Riley chladně, "a já mám peníze."

To, že bych mohl vaše stádo koupit, mě napadalo právě teď," zalhal. "Mám v plánu koupit tady v okolí ranč, ale stejně rychle bych si to mohl rozmyslet. Až se o tom dozví moje žena, vyletí z kůže. Však znáte ženský."

Coker Beaman si olízl rty. Pastvina, na které stádo držel, bylo spasená na hlínu a dobytek brzy zaútočí na plot, aby se dostal jinam. Kdyby ho chtěl přestěhovat na zelené louky, musel by vyplatit tři tisíce dolarů, které neměl.

"Mám v těch zvířatech skoro dvacet tisíc dolarů," řekl.

"O to tady nejde," namítl Riley klidně. "Kolik to bude zítra? Nebo pozítří?"

Napřímil se a sáhl po listu papíru. Beaman na něj položil ruku. "Počkejte."

"Dám vám tři tisíce," navrhl Riley. "Tady a teď, ve zlatě."

"Cože?" vykřikl Beaman. "Tři tisíce? Takhle přijdu o sedmnáct, osmnáct tisíc dolarů! Zbláznil jste se?"

"Vy jste se zbláznil, když jste se vydal s tím stádem na cestu, aniž byste si zjistil co a jak." Riley si začal zapínat kabát. "Budu muset jít. Čeká na mě žena a -"

"Moment, počkejte chvíli. Musím si to rozmyslet."

"A co? Když od vás ty krávy koupím, budete mít tři tisíce ve zlatě. Když je nekoupím, přijdete o ně a nebudete mít nic. Co si chcete rozmýšlet?"

Beaman si ho znechuceně změřil. "Jste horší než ti mormoni," procedil mezi zuby. "Chcete mě odřít."

"Neodírám vás," zdůraznil Riley. "Nabízím vám možnost se od-sud dostat." Obrátil se ke Cruzovi. "Běž se podívat, jestli je venku moje žena. Jestli už skončila s nakupováním, je určitě pořádně našťvaná."

Cruz se po chvíli vrátil s vážným výrazem. "Neviděl jsem ji," řekl, "ale určitě tě už netrpělivě vyhlíží."

"Ted', nebo nikdy." Riley položil na bar opasek s penězi, který přinesl Cruz. "Tady jsou peníze."

Beaman si přejel dlaní přes obličej a pak otevřel opasek. Zaleskly se zlaté mince. Váhavě je přepočítal a pak naškrábal své jméno na prodejní smlouvu.

"Vy," Riley ukázal na barmana, "podepíšete se nám jako svědek?"

Barman to udělal a Riley k němu přistrčil drobné z desetidolarovky. "Kupte si doutník," řekl.

Podal Beamanovi ruku. "Ať máte příště víc štěstí," popřál mu.

Když vyšli na ulici, Cruz se na něj podíval. "Señor přece není ženatej."

"Nepadlo mě, že by mohlo pomoci, kdybych mu namluvil, že mám doma ženu, která nebude tím obchodem moc nadšená."

"Zvlášť když dva chlapi nemůžou hnát stádo o třech tisících kusů," poznamenal Cruz. V jeho černých očích byl pobavený zájem. "Co s ním chceš dělat?" Ale Riley neodpověděl.

V obchodě doplnili zásoby a pak zamířili k pastvině, na které byl dobytek.

Byl to rozlehlý kus půdy z jedné strany ohraničený skalní stěnou. Když tam dorazili, už na ně čekali dva muži. Velký vousáč v černém kabátě se jim rozjel naproti. Riley přitáhl svému koni otěže.

"Zdravím, pánové! Můžu pro vás něco udělat?"

"Jste Riley? To vy jste koupil tenhle dobytek?"

"Přesně tak."

"Mám na jihu půdu a nepřejde přes ni ani jeden kus... Rozumíte?"

"Jistě." Riley se usmál. "Ani se k vaší půdě nepřiblíží. Poženu ho na východ."

"Aha východ? Tak to jste větší blázen, než jsem si myslel. Ve Wyomingu řadí Siouxové. A kromě toho," v jeho hlase bylo znát uspokojení, "neseženete honáky. Bez nich to stádo nikam nedostane."

Riley jen mávl rukou a otevřel bránu, aby pustil dobytek ven, zatímco Cruz ho trochu popohnal. Na oplocené pastvině nezbyla už žádná tráva, a tak se krávy vyvalily ochotně ven. Dva jezdci je pozorovali ze vzdálenosti několika set metrů.

Na východě byla otevřená krajina bez plotů, bohatě porostlá trávou. Na jihu se rozkládalo několik oplocených pozemků a bylo zjevné, že někteří místní doufali, že získají ten dobytek pro sebe.

Stádo se pomalu rozlilo do šířky. Riley měl dobrého koně a potřeboval ho, protože každou chvíli vyrazil nějaký kus za pastvou vpravo nebo vlevo a on s Cruzem ho musel zahnat zpět a nasměrovat k pláni.

Dobytěk urazil necelé dva kilometry, když se náhle z vyschlého koryta potoka vynořil jezdec a na protější straně se připojil k dobytku. V oblaku prachu ho následovali další dva. Riley si povšiml, jak se Cruz postavil v sedle a díval se na cizince, ale oni se pustili do práce, aniž by si ho všímali. Stádo se pohybovalo po břehu potoka na východ a mírně na jih.

Stádo se pohybovalo plynule a dalo se snadno ovládat, protože přišlo až z Oregonu a bylo na dlouhé putování zvyklé. Do čela se přesunula velká durhamka a už tam zůstala.

Za soumraku, nedaleko od Spanish Forku, před sebou konečně uviděli tenký sloupec kouře a jeden z cizích mužů se přesunul dopředu, aby krávy zastavil.

Cruz, který se už přestal divit, pohlédl k ohništi. Poblíž se pásli houf asi šedesáti koní, a přestože tam nestál vůz s proviantem, bylo jasné, že je to tábor honáků dobytka. Cruz počkal, až Riley objedná stádo a připojí se k němu. Pak se společně rozjeli k ohni.

Seděl u něj hubený muž s úzkým obličejem a pil kávu. "Riley?" zeptal se. "Já jsem sekundo. Všechno v pořádku?"

"V nejlepším."

"Budu s chlapci držet noční hlídku. Za úsvitu budeme mít společnost."

"Díky."

Cruz přijal talíř s fazolemi a hovězím a rychle se podíval na Rileyho. Ten se však už posadil, aby se najedl. A tak Cruz jen pokrčil rameny a udělal totéž.

Poblíž tábora, který stínily vysoké stromy, tekł průzračný potok. Riley si vychutnával praskání ohně a vůni hořícího dřeva. Káva byla dobrá a jídlo ještě lepší. Občas se u ohně zastavil jezdec, vypil hrnek kafe a zase odjel.

Za rozbřesku se znovu vydali na cestu. Jako by spadli z nebe, objevilo se několik jezdců, prvotřídních honáků soudě podle toho, jak to uměli s dobyt看. Pokračovali na jih od Castlegate.

Čas od času dorazil nový jezdec, došlo ke krátké poradě a stádo změnilo směr. Pokaždé se dostali k vodě, i když jí nikdy nebylo moc. Často šlo jen o kaluže s dešťovou vodou a jen někdy o pramen. V několika případech objevili prohlubeň v říčním korytě, v níž se udržela voda.

Jednou se Cruz připojil k Rileymu, který sledoval dobytek procházející kolem. "Vypadaj dobře, amigo" poznamenal. "Měli jsme štěstí."

"Zachránil nás ten liják. Jaro bylo deštivé a po zimě zbylo i trochu sněhu. Jindy by se touhle cestou nedal hnát ani tucet koní a vést tudy stádo by bylo nemožný."

"Hlavně jenom se dvěma honáky," řekl Cruz suše.

Riley se na něj usmál. "Vyplatí se mít přátele."

Cruz zaváhal a pak řekl: "Slyšel jsem o Stezce psanců, amigo... To je ona?"

"Její část. Vede z Kanady až do Mexika přímo po páteři země a na celé trase jsou stanice. V Mexiku je stanice kousek od Almy a v Montaně jedna nedaleko Landusky a další v Crazy Mountains.

Nahoře v Montaně někdo ukradne dobytek a pošle ho na Stezku psanců. Rančer na trase popoždě "zbloudilá zvířata" na jih a další

udělají to samé. Nikdo vlastně nekrade kromě toho člověka, co prodává. Ostatní jen odhánějí cizí kusy ze svých pozemků. A krávy z Montany se nakonec prodají v Mexiku nebo třeba v Arizoně či v Texasu."

Ukázal na honáky usměřňující dobytek. "Tihle jenom zahánějí stádo na jih ze svojí půdy. Pozitří se objeví další parta - a možná i koně."

Když Cruz odjel, Gaylord Riley dál pozoroval stádo táhnoucí kolem. V tom dobytku byla jeho budoucnost; a co víc, i budoucnost mužů, kteří mu poskytli příležitost něčeho na tomto světě dosáhnout. Všechno záviselo na tom, jestli krávy dostane na svůj ranč... Všechny. Zdaleka si nemohl být jistý úspěchem, protože ta nejdrsnější a nejsušší část cesty ležela teprve před nimi.

Všechno, co měl, bylo v tom stádu. Ano, byly tu i peníze v bance, které potřeboval, aby vydržel do chvíle, dokud nebude mít dobytek na prodej, ale těch nebylo moc a další taková koupě se mu už nenaskytne.

Hluboko v každém muži se vedle touhy toulat se po světě skrývá touha po domově, po místě, které patří jen jemu a kde se může schovat před světem.

Jeho domov bude mezi těmi fantastickými kaňony a tyčícími se skálami. Budou ho obklopovat ruiny zanechané lidmi, kteří tam přišli bůh ví odkud, vystavěli si přístřešky v dutinách skalních stěn a nějakou dobu v nich žili. Pak zmizeli... Kam vlastně?

A nebyli to ani první lidé, kteří se v té krajině ocitli, protože podivné kresby na stěnách nemohly být jejich dílem. Co to bylo za obrazy, které viděl nedaleko Spanish Forku, poblíž jakéhosi starodávného dolu? Vyobrazená zvířata se podobala lamám, nesoucím náklad a jezdce. Co to bylo za lidi? A jaká zvířata sedlali?

Přemýšlel o těchto věcech, když vedle něho zastavil jeden z jezdců. "Budeme potřebovat hovězí. Můžeme porazit jeden kus?"

Riley se zasmál. "Copak jste se už někdy ptali?"

Muž, který měl jen jednu ruku, na něj vrhl pobavený pohled. "Často ne," zasmál se. "Vlastně skoro nikdy."

KAPITOLA 9

DEN PO DNI se stádo valilo na jih, zahaleno oblakem prachu k vrcholům Henry Mountains přes řeku Dirty Devil a šedesát kilometrů vyprahlé pouště za ní. Přešlo pláň Maidenwater Sands a pokračovalo podél dlouhého koryta řeky Trachyte k brodu Dandy Crossing na řece Colorado.

Když Gaylord Riley a Jim Colburn, jedoucí v čele stáda, dosáhli brodu, přišel jim naproti Cass Hite.

"Zdravím, Cassi!" řekl Riley. "Měl jsi tady v poslední době hodně návštěv?"

Hite přistoupil až k němu a promluvil potichu, protože dobře věděl, jak daleko se nese zvuk v té hornaté krajině.

"Nikdy jich tady nemáme moc, a ty to zatraceně dobře víš," odpověděl přátelsky. "Tohle je to nejopuštěnější místo široko daleko, teda až po tom fleku, kde sis založil ranč."

Ale mám jednu novinku. Na kopci se objevil chlápek s dalekohledem a někoho vyhlížel. Nemůžu říct, že zrovna vás, ale ukázal se tady hned potom, co jste tudy projeli, a od té doby je tady."

Řeka Colorado v tom místě dělala velký oblouk ve tvaru písmene C otevřeného na východ. Brod a malá osada se nacházely na nejvýchodnějším konci onoho C a uvnitř se asi tři sta metrů nad řeku tyčila hora.

Z jejího vrcholu mohl člověk s dobrým dalekohledem sledovat nejen brod, ale i přístupovou cestu kaňonem řeky Trachyte.

"Co si o tom myslíš, Riley?" zeptal se Colburn. "Mohl by tam na vás někdo číhat."

"To je skoro jistý."

"Budete se muset vrátit, Jime. Jestli jich je tam nahoře víc, mohli by vás chytit. Daleko po proudu ani proti proudu žádnéj jinej brod není. Jestli tam na vás číhají, nebudete mít šanci."

"Doprovodíme tě přes řeku, mladej. Odtamtud už budeš muset sám."

"Jestli potřebuješ pomoc, Riley, mám tady pár povalečů, který ti můžu přenechat," navrhl Hite. "Něco mi dlužej, a když jim řeknu, že budou dělat pro tebe, neodmítnou."

"Pošli je za mnou. Slíbím jim práci na tři dny. Když budou co k čemu, nechám si je dýl. A zatím," dodal Riley, "se poptej kolem po dobrejch chlapech. Chtěl bych najmout ještě dva."

"Teď se s tebou rozloučím," řekl Colburn, "protože jakmile bude dobytek za řekou, rozjedeme se rovnou do hor. Naši pronásledovatelé uvidí už jenom oblak prachu."

* * *

DVA TÝDNY POTÉ, co stádo dorazilo na ranč, měl Riley plné ruce práce. Když nahnali dobytek do kotliny, začalo cejchování. Než odjeli ze Spanish Forku, neměli na to čas.

Nos měl neustále plný kouře z ohnišť smíšený s pachem spálených chlupů a prachem. Zbavil se ho jen v noci pod hvězdami, kdy si mohl vychutnat vůni svěžího větru, cedrů a šalvěje.

Byla to úmorná práce bez oddychu, ale Cruz byl rychlý pracant, dobrý jezdec a dokázal spoutat sebevzpornější kus. I Darby Lewis pracoval hbitě a bez zbytečných pohybů, ale i tak jim šla práce pomalu od ruky.

První den třetího týdne přijel Cruz k Rileymu. "Blíží se jezdec, amigo. Cizinec."

Riley vstal od ohniště, ve kterém se žhavila cejchovací železa, utřel si z tváře pot a sáhl dozadu, aby uvolnil pásek zajišťující jeho šestiraňák.

Jezdec seděl na šedohnědém koni a za sebou vedl dvě nákladní zvířata od pohledu z dobrého chovu. Byl to vysoký muž v košili z jelenice a pomačkaném černém klobouku. Zastavil u ohně. "Riley? Cass Hite od Dandy Crossing říkal, že potřebujete honáka."

"Jestli umíš jezdit a zacházet s lasem, беру tě. Pro začátek ti dám třicet dolarů měsíčně."

Chlápek seskočil z koně a ukázalo se, že je o pět centimetrů vyšší než Riley, který měl něco málo přes sto osmdesát. Dřepł si a zvedł konvici s kávou. "Dám si jenom hrnek kafe a pustím se do práce," řekl. "Jmenuju se Tell Sackett."

Riley už k němu byl zády, ale teď se na něj ohlédl. "Sackett? Znáš Sackettovy z Mory?"

"Jsem Sackettův bratr."

"Slyšel jsem o nich... a jenom dobrý."

Společně se pustili do práce. Cruz a Lewis teď dělali spolu a Sackett pracoval s Rileyem. Nový honák byl rychlý, uměl to s lasem a měl tři dobré koně.

Den jim začal ve tři ráno, kdy vstali do zimy, rozdělali oheň, rychle se nasnídali a za rozbřesku už obvykle měli v lasu první krávu. Se stádem od zlodějů koní ze San Rafael Swell měl teď Riley v ohradách šedesát šest zvířat, a využili je všechna. Každý muž potřeboval na den tři až čtyři koně. Ti vážili od čtyř set padesáti do šesti set osmdesáti kilogramů, takže byli těžší než texaští kovbojští koně, a měli dobrá, tvrdá kopyta. Honáci je podkovávali sami, upravili podkovy pilníkem a pak je připevnili na kopyta. Nepotřebovali kovářnu a nemámili čas. Vzhledem k tomu, kolik měli práce, chytali dva muži krávy a svazovali je a další dva je cejchovali.

Dvakrát narazil Gaylord Riley na cizí stopy a jednou zahlédl odraz slunce od čočky dalekohledu někoho, kdo je pozoroval z kopce na kraji kotliny.

Každý večer přijeli do tábora k smrti unavení. Jen zřídka se vraceli do domu na planině. Tábořili mezi cedry blízko ke kotlině a své práci.

* * *

STRAT SPOONER přijel do Rimrocku krátce po západu slunce. Zamířil rovnou k Hardcastleově saloonu, kde seskočil z koně. Sampson McCarty zrovna zavíral dveře své redakce na protější straně ulice. Otočil hlavu za zvukem koňských kopyt a díval se, jak Spooner sesedá.

Uplynulo už několik týdnů ode dne, kdy viděl toho velkého pistolníka ve městě naposledy, a on i kuň vypadali unaveně. McCarty ukrytý ve stínu sledoval, jak Spooner vystupuje na chodník. Dveře saloonu se otevřely a vyšel z nich Hardcastle. Zůstali tam stát a potichu rozmlouvali.

O kus dál v ulici se v šeru něco pohnulo. McCarty napjal zrak a před obchodem zahlédl stát podsaditou postavu. Když pistolník na-

sedl na koně, aby pokračoval do stájí, muž vyšel ze stínu před krámem a zamířil k restauraci. Byl to šerif Larsen.

McCarty ani Larsen nebyli dost blízko, aby slyšeli, co měl Spooner na srdci a co si Hardcastle s nepochybným zájmem vyslechl.

Spooner šel rovnou k věci. "Riley se vrátil. Koupil stádo short-hornek a herefordek a necelou půlku jich už ocejchoval. Pracuje pro něj Cruz, Lewis a nějaký cizí chlap. Většinou dělají pohromadě, takže si myslím, že přišel váš čas."

Hardcastle vytáhl z kapsy hrst zlatých mincí. Dal je Spoonerovi a pak přidal další. "Tohle je bonus, Strate. Odvedl jsi dobrou práci. Teď se běž vyspat."

Sampson McCarty došel do restaurace a přisedl si k Larsenovi. "Spooner se vrátil do města."

"Já vím."

"Něco je ve vzduchu, Ede. Ale co? K čemu se schyluje?"

"Možná... možná k ničemu. Nevím."

McCarty ze zkušenosti věděl, že když Larsen nemluví, nemá cenu snažit se z něj něco dostat. Rozhlédl se po místnosti. "Nějakou dobu jsem ve městě neviděl mladého Rileyho."

"Ne."

V té chvíli otevřel Dan Shattuck dveře Marii a oba vstoupili dovnitř. McCarty, kterému se Marie líbila, si všiml, jak se dívka rozhlédla po místnosti a ve tváři se jí objevilo zklamání.

"Našeho přítele Rileyho postrádá ještě někdo jiný," poznamenal k Larsenovi.

Larsen neodpověděl a McCarty se díval, jak šerif upírá pohled na Spoonera, který zíral na Marii. Výraz jeho očí byl nestoudný a majetnický.

Dan Shattuck vzhlédl a Spooner odvrátil zrak, ale ne dost rychle, aby si toho Shattuck nevšiml. McCarty nepřehlédl, jak rančerova tvář potemněla hněvem, ale když mu Marie něco pošeptala, obrátil svou pozornost k ní.

McCarty si tu situaci v duchu přehrál a vůbec se mu nezamlouvala. Bylo mu jasné, že bude mít o čem stát, ale o zprávy tohoto druhu nestál. Roli tu hrálo příliš mnoho faktorů a hrozeb a zdálo se sko-

ro jisté, že někomu z těch, které měl rád a vážil si jich, bude ublíženo.

Do restaurace vešel Pico a přisedl si k Shattuckovu stolu. Velký Mexičan byl už léta takřka členem rodiny a ve městě se dobře vědělo, že se Pico považuje za jakéhosi Mariina ochránce už ode dne jejího narození.

Shattuck něco řekl Picovi a zdálo se, že s tím Marie nesouhlasila. Pico zvedl zrak a jeho pohled se přes místnost setkal se Spoonerovým. Pistolník se na Mexičana jen ušklíbl a podíval se jinam.

McCartyho překvapila změna Spoonerova chování. Už nějakou dobu byl ve městě, ale choval se opatrně, vyhýbal se kontaktu s místními a pokud zrovna něco nezařizoval pro Hardcastlea, jen zřídka opouštěl saloon. Teď to vypadalo, jako by chtěl vyprovokovat konflikt.

Vystupování Strata Spoonera, předzvěsti Shattuckových problémů a záhadní jezdci, kteří se objevovali ve městě, to všechno dělalo McCartymu starosti. Byl to přátelský člověk a obyvatelé Rimrocku, které považoval za své přátele, byli zjevně znepokojení. Dokonce i Larsen, který to skrýval pod svou netečnou fasádou.

Šerif se teď o to víc objevoval venku. Zdálo se, že ani nespí. Jen zřídka ho člověk nenašel večer v restauraci nebo v jednom ze saloonů. I teď byl přítomen Shattuckovu příjezdu do města, i když se jen díval a nic neříkal.

Od toho večera uplynulo několik dní. McCarty právě pracoval na novém čísle novin, když na okno padl stín a dveře se otevřely. Stál v nich Gaylord Riley.

Koupil si noviny, prohodil pár slov a vyšel ven. To, co se stalo pak, pozoroval McCarty se zájmem. Peg Oliverová, která se znenadání objevila, Rileyho zcela ignorovala. S pohledem upřeným před sebe a hlavou zdviženou prošla přímo kolem něho.

Riley zastavil a otevřel ústa, aby ji oslovil, ona však pokračovala dál. Užasle zmuchlal noviny v ruce, otočil se a zamířil k restauraci.

McCarty zaváhal, podíval se na noviny před sebou a rychle si sundal zástěru a stínítko. Noviny mohly počkat. Měl tušení, že se něco dozví. Vyběhl na ulici a cestou si chvatně oblékal kabát.

Dorazil právě včas, aby uviděl, jak Rileyho zastavil šerif Larsen. Přistoupil blíž, aby slyšel, o čem spolu mluví.

"Kupujete krávy?"

"Když nějaký seženu... bělonosý nebo shorthornky."

"Nevěděl jsem, že jich je tady kolem tolik."

"Moc jich není."

"Máte kupní smlouvy?"

Gaylord vrhl ostrý pohled do šerifovy netečné tváře. "Jasně... Kam tím míříte?"

"Nevadilo by vám, kdybych se na ně přijel podívat?"

Riley cítil, jak mu rudne krk, a náhle si uvědomil, že veškerý pohyb na ulici ustal.

"Kdykoliv se vám to bude hodit, šerife."

Riley se prudce otočil a v tom okamžiku uviděl Deslogea. Pistolník seděl na lavici před saloonem, a když se jejich pohledy setkaly, přimhouřil Desloge významně jedno oko.

Rileyho vztek ještě vzrostl, ale pokračoval v cestě k restauraci, když ho zastavil Hardcastle. "Chci vám pomoci," řekl. "Pojďte se mnou."

Riley se zarazil. "Jak to myslíte? Co byste pro mě mohl udělat?"

Hardcastle pokrčil rameny. "Ne že bych tomu věřil, ale po městě se říká, že Shattuck ztrácí krávy a viní z toho vás."

"K čertu s ním!" Riley prošel kolem něho a vstoupil do restaurace.

V té době tam bylo téměř prázdkno. Dívka, která od něj převzala objednávku, se ani neusmála. Když mu pak přinesla jídlo, skoro ho před něj na stůl hodila.

Rozčileně se začal zvedat, ale měl hlad a ve městě nebylo jiné místo, kde by se mohl najíst. Uvolnil se a pustil se do jídla. V té chvíli vešel McCarty.

"Nebude vadit, když si přisednu?"

Riley s úlevou vzhlédl. "Rád vás vidím, ale vzhledem k tomu, jak se ke mně lidi chovají, byste to možná neměl dělat."

"Risknu to." McCarty si objednal oběd, opřel se a zapálil si dýmku. "Shattuck se nemůže dopočítat svých krav."

"A svádí to na mě?" pronesl Riley hořce. "Mám dost svého dobytka."

"Kdo jiný by si mu je troufl krást?" zeptal se McCarty mírně. "Široko daleko nikdo takové krávy nemá. Nikdo nedokáže pochopit, kde jste vzal ten dobytek, který podle vás máte."

"Koupil jsem to stádo ve Spanish Forku."

McCarty pokrčil rameny. "Abyste mi rozuměl, já nic takového netvrdím a o těch kravách jsem vám koneckonců pověděl, ale někteří lidé tvrdí, že takové stádo nikdy neexistovalo a i kdyby, nikdo by ho sem nedokázal dostat."

Riley přihnál dobytek po Stezce psanců, o které vědělo jen málo lidí. Honáci, kteří mu cestou pomáhali, byli sami psanci.

"Koupil jsem ho od synovce doktora Beamana - toho doktora tady z města."

McCarty si ho ostře změřil. "Řekl jste o tom někomu? Jestli ne, nedělejte to. Cokera Beamana našli před dvěma týdny u cesty. Někdo ho zastřelil a oloupil."

Gaylorda Rileyho přešla chuť na jídlo. Sílil v něm pocit zoufalství. Copak nemá žádnou šanci? Je tohle konec všeho, v co doufal?

"Já ho nezabil. To stádo jsem od něj koupil a mám na to kupní smlouvu. Zaplatil jsem mu zlatými mincemi."

"Doktorovi na tom mladíkovi hodně záleželo. Snaží se přinutit představitele zákona, aby našli jeho vraha."

"Doufám, že ho najdou." Riley se opřel do židle a snažil se promyslet si ten problém.

Byl tam cizí, neměl přátele ani minulost, o které by mohl mluvit. Nemohl ani povolát žádné svědky, protože ti, co mu pomohli, byli bandité a neodvážili by se přijít; stejně by jejich slovu nikdo nevěřil.

"Radši se najezte," pobídl ho McCarty. "Myslím, že to budete potřebovat."

Riley věděl, že mu málokdo uvěří, že přihnál stádo tou drsnou, suchou krajinou, kde stěží najdou dost vody dva nebo tři muži na koních. A těch, kteří se v té krajině vyznali, bylo jen pár a sotva by se chtěli objevit ve městě. Několik z nich byli mormoni ukrývající se z důvodů známých jen jim, těžce pracující lidé, kteří našli bezpečí v odlehlých horách.

Náhle se mu udělalo zle. Zdrčeně se rozhlížel po místnosti. Mohl by to vzdát a utéct. Mohl by se rozjet zpátky k brodu Dandy Crossing, přeplavat Colorado a pokračovat dál. Jeho bývalí partáci určitě podvědomě čekali, že se k nim vrátí. Pro psance je těžké uchytit se mezi obyčejnými lidmi. Tady byla však v sázce jeho budoucnost a měl stádo, ranč a rozestavěný dům.

"Jestli mě bude někdo hledat," promluvil Riley, "povězte mu, že nemusí chodit daleko. Budu nahoře ve Sweet Alice Hills nebo tady. Když se mě bude někdo chtít na něco zeptat, budu mluvit. Jestli bude hledat problémy, dostane se mu jich vrchovatě."

McCarty pokýval přátelsky hlavou. "Jste dobrý chlap," řekl tiše. "Zůstaňte stejný a já zůstanu na vaší straně, jak jen bude v mé moci."

KAPITOLA 10

MARTIN HARDCASTLE válel doutník mezi rty a s potěšením uvažoval o situaci. Z úkrytu v Blue Mountains podnikli jeho muži rychlý útok na Shattuckova stáda. Napoprvé ukradli jen několik kusů a nechali po sobě nepříliš zřetelnou stopu, které vedla do skalnaté krajiny plné kaňonů, za kterou se tyčily Sweet Alice Hills.

O několik nocí později udeřili znovu, a aby nebyly jejich úmysly příliš zřejmé, odehnali tentokrát i několik krav ze Zarámovaného O.

Hardcastle osobně pomohl rozšířit zvěsti o bělonosém skotu; koneckonců kde jinde by Gaylord Riley takový dobytek sehnal, když mu ho Shattuck odmítl prodat? A proč by si poctivý člověk vybral k životu tak odlehlé místo?

Ze zkušenosti věděl, že většina lidí miluje klepy a s potěšením je šíří dál. Problémy se rodí z drbů a devět lidí z deseti drby opakuje a vědomě nebo nevědomky k nim něco přidá. Důsledkem takových řečí bylo opovržlivé chování Peg Oliverové, Larsenovy otázky a McCartyho sympatie.

Hardcastle chtěl rozpoutat válku o dobytek, která by mu umožnila nejen pomstít se Danu Shattuckovi, ale také si namastit kapsu, až posbírá to, co po obou znepřátelených stranách zbude. Nikdo ho nebude podezírat, protože tím na první pohled nic nezíská.

Riley byl mladý a pravděpodobně i horkokrevný. Dan Shattuck tvrdohlavý a horkokrevný až dost. Hardcastle si přál vidět ty dva, jak proti sobě stojí se zbraní v ruce, a bylo mu jedno, který z nich vyhraje. O tom, jak dobře Riley vládne zbraní, neměl ani ponětí.

* * *

GAYLORD RILEY původně plánoval zůstat před noc ve městě, ale teď si to rozmyslel. Se dvěma koni naloženými zásobami se vydal zpátky do hor. Nepříliš daleko za ním jel Desloge.

Ten byl příliš mazaný na to, aby si nevšiml, co má Hardcastle za lubem, a aby si neuvědomoval, že se to celé zvrtně v přestřelku, do níž by se nerad zapletl. S pistolemi to moc neuměl a také si už dávno všiml, že v přestřelkách umírají lidé a nedá se předem odhadnout, kdo vyhraje. Kulky si nevybírají a on neměl v úmyslu zemřít v téhle

fázi hry. Jediné, o co stál, bylo co nejrychleji shrábnout peníze a zmizet ze země.

A napadlo ho, jak ty peníze dostat z Gaylorda Rileyho.

Když vjel Riley na dvůr, byl ranč opuštěný. Ze vzkazu na stole se dozvěděl, že všichni tři muži odjeli do kotliny značkovat dobytek.

Riley sundal koním náklad a odvedl je do ohrady. Pak vybalil věci zakoupené v Rimrocku a narovnal je na police. Kromě jiného si obstaral na pět set nábojů.

Usmál se, když si vybavil, jakým výrazem reagoval majitel obchodu na jeho objednávku. "Pět set nábojů! Co čekáte, válku?"

"Nerad bych, kdyby nějaká vypukla a já na ni nebyl připravený," odpověděl Riley. "Bylo by to jako chtít někoho pověsit a zapomenout si provaz."

Uslyšel na dvoře koňská kopyta a rychle se obrátil ke dveřím. Byl to Desloge.

Bandita přitáhl koni otěže a usmál se svými tenkými rty. "Jako za starých časů, co, Riley?"

"Jak to myslíš? Jaký starý časy? Viděl jsem tě jenom jednou a nechci s tebou mít nic společného."

"Ale no tak." Desloge si byl velice jistý sám sebou. Položil ruce na hrušku sedla a dál se usmíval, ale v jeho očích nebylo ani stopy po přátelství. "Co kdybych zašel za Danem Shattuckem s tím, co vím? Nebo za tím švédským šerifem?"

Rileyho reakce byla tak rychlá, že se na ni Desloge nestačil připravit. Jediný úder mu srazil ruce ze sedlové hrušky a poslal ho na zem.

Dopadl s tupým zaduněním. Riley ho popadl za předek košile, sevřel ruku v pěst a zakroutil jí, takže se psanec začal dusit. Trhnutím ho zvedl na kolena a zatímco se Desloge snažil uvolnit jeho sevření, vlepil mu tři políčky, po nichž zůstaly na tvářích rudé skvrny. Pak hodil Deslogea na zem a ustoupil.

"Máš zbraň," řekl chladně. "A můžeš ztratit jen svůj život."

Desloge zůstal nehnutě ležet a žaludek se mu svíral strachy. Takhle to neplánoval. Byl si jistý, že svými hrozbami přiměje Rileyho, aby se vyplatil. Chtěl mu navrhnout, že za tisíc dolarů odjede ze země, ale teď mu k jeho hrůze došlo, že bude rád, když se odtamtud

dostane živý. Čekal, že najde vystrašeného hochu, ale místo toho zahnal do kouta horského vlka.

"Nechtěl jsem nic jinýho než trochu peněz na cestu," vypravil ze sebe třesoucím se hlasem. Co takhle sto dolarů?" Riley otrásl jeho sebedůvěrou.

"Odjedeš odsud stejně, jako jsi přijel," opáčil Riley, "a to budeš ještě rád. A drž se dál od Rimrocku. Jestli se dozvím, že jsi žvanil, najdu si tě a pověším tvoji kůži na nejbližší strom."

Desloge se vyhrabal na nohy a dával si pozor, aby se rukama nepřiblížil k pistoli. Ještě opatrněji se vyšplhal do sedla. Když se posadil a začal obracet koně, vjeli na dvůr čtyři muži. Tři se vrátili z kotliny: Tell Sackett, Darby Lewis a Cruz. Čtvrtý byl bělovlasý s ostře řezanou tváří, kterého ti tři neznali.

"Dobře se dívejte," vybídl je bělovlasý muž, "abyste mohli odpřísáhnout, že odsud tenhle člověk odjel a jak vypadal. Rozumíte?"

Pak otočil koně a vydal se za Deslogem.

Čtyřicet minut nato zbrzdil Desloge klusajícího koně, aby pomalu sešel ze svahu.

Byl večer a dlouhé stíny dodávaly té divoké krajině na strašidelnosti. Tam dole, u keře... připomínal jeden balvan muže na koni.

Desloge jel dál a balvan se pohnul. Byl to muž na koni a on ho dobře znal. Měl bílé vlasy a ostře řezaný, osmahlý obličej.

V tom okamžiku si uvědomil, že zemře.

Zabil už mnoho lidí, ale nikdy si nepomyslel, jaký je to pocit ocitnout se tváří v tvář smrti. Teď to věděl.

"Tak tys ho nemohl nechat žít poctivě?" V mužově hlase nebylo ani stopy po zlobě. "Vyděsil tě. Ty bys odjel, ale nakonec bys stejně mluvil. Zkazil bys něco dobrýho."

Desloge zoufale hledal slova. Chtěl prosit o život, ale cítil, že by to bylo marné. Chtěl popřít, co ten muž říkal, ale lhal by. Pochopil, že teď není ta pravá chvíle lhát.

"Vypařím se," řekl nakonec. "Ani se nezastavím pro svoje věci. Odjedu daleko."

"Zabil jsi už mnoho mužů. Máš zbraň."

Setmělo se, ale zároveň vyšel měsíc a přinesl trochu světla. Desloge si odkašlal. Začal něco říkat, ale pak se mu zdálo, že spatřil

šanci na únik. Pobídl koně ostruhami, a jak zvíře skočilo kupředu, sáhl po pistoli.

Zbraň vylétla z pouzdra. S pocitem triumfu ji zvedl a namířil na cíl. Ukáže tomu starému -

Zatmělo se mu před očima. Útrobami mu proniklo cosi palčivě žhavého a on se začal snášet k zemi. Cítil, jak dopadl a převálil se; potom vzhlédl k měsíci a byl mrtvý.

Jeho tělo našel šerif Larsen.

Nijak ho to nepřekvapilo. Deslogea potkal konec, který dříve či později čekal všechny muže jeho ražení. Často k němu dospěli o to rychleji, čím víc se mu snažili uniknout.

Ani tělo nenašel náhodou, protože Deslogea stopoval a doufal, že ho dostihne dřív, než dojede na Rileyho ranč.

Larsena, který viděl umírat mnoho mužů, smrt nijak nevyváděla z míry. Desloge se snažil bránit. Jeho pistole ležela na zemi vedle ruky tak, jak mu z ní vypadla. Zasáhla ho jen jedna kulka a kolem nebyla skoro žádná krev. Smrt nevypadala v tomto případě nijak zvlášť dramaticky.

Navzdory svému věku byl šerif silný chlap. Zvedl mrtvého a přehodil ho přes sedlo jeho koně, kterého pak odvedl ke svému. Až tam tělo přivázal.

Obrátil se, že se vrátí do Rimrocku, ale Shattuckův ranč byl blíž, tak zamířil tam.

Na ranči probíhala taneční zábava. Marie přišla rychle ke dveřím, když uslyšela koně, a Larsenovi se zdálo, že spatřil v jejích očích zklamání, když ho poznala. Na kraji osvětleného prostranství spustil otěže koně zastřeleného muže.

"Není tady Gaylord Riley?"

"A vy si myslíte, že ano?" Shattuck přišel ke dveřím následován Oliverem a dvěma dalšími muži, Eustisem a Bigelowem. "V tomhle domě?"

Larsen pohlédl vychytrale na Marii. "Napadlo mě," řekl, "že by mohl být někde poblíž."

"O co jde?"

"Zabitej chlápek... tam v horách."

"Riley!" vykřikl Eustis. "Dobrý bože, máme ho! Potřebujete doprovod, šerife?"

"Jestli chcete, můžete jet se mnou. Myslím, že nebudou žádné problémy."

"Má tam pár chlapů," řekl Shattuck, "ale Lewis bojovat nebude. Ani Cruz ne, až uvidí, kdo jsme."

"Cruz bojovat bude," ozval se Pico. "A klidně padne, když to bude třeba."

"Tak pověsíme Cruze vedle Rileyho," prohlásil Eustis vztekle. "Za poslední dva týdny jsem přišel o šedesát nebo sedmdesát kusů."

Pico na něj pohlédl. "Pověsit Cruze nebude snadný... ani Rileyho. Než se to podaří, pár mužů umře."

Dan Shattuck si Pica ostře změřil. Mexičan byl dobrý znalec lidských povah a jemu se zdálo, že postřehl v jeho hlase náznak sympatií.

"Ty nejsi na naší straně, Pico?"

"V tomhle jsem na straně šerifa. Myslím, že udělá, co bude potřeba. Mluvit o věšení je bláznovství."

"Tak tady zůstaň, k čertu s tebou! Nepotřebujeme tě!" vykřikl horkokrevný Eustis.

Muži odběhli pro koně a zatímco tam Larsen s Picem čekali, uslyšeli ve tmě někoho odjíždět.

Pico se usmál. Vybrala si dobře. Zvíře, které si vzala, byla závodní klisna. Je dobré být mladý a zamilovaný, pomyslel si. Byla jako jeho dcera a on už se bál, že ji to nepotká - ta radost i bolest.

Klisna se rozběhla klusem, pak cvalem; zpomalila a znovu se rozběhla. Gaylord Riley slyšel závodního koně a čekal na cestě ozářené měsícem, až se objeví.

Přitáhla otěže a natočila koně bokem k němu. "Rileyi, zabil jste Deslogea?"

"Ne."

"Oni si myslí, že jste to udělal. Larsen a rančeři jdou po vás!"

"Tak dobře," prohodil klidně.

Skoro vykřikla netrpělivostí. "Nestůjte tady takhle! Musíte zmizet. Jed'te k brodu přes Colorado!"

"Počkám tady na ně."

Začala protestovat, ale pak jí došlo, že je to marné. "Neuvěří vám," řekla.

"Už dlouho toužím po domově, tak se odsud nenechám vyhnat." Ukázal na dům. "Běžte dovnitř. Odvedu vaši klisnu do stáje, aby ji nebylo vidět."

Překvapilo ji, jak je v domě uklizeno, a líbilo se jí, jak je postavený. Zvědavě se rozhlížela kolem. Byly tam dvojce zavřené dveře, které zjevně vedly do dalších místností.

Když Riley vstoupil, pila právě kávu. Pohlédla na něj a všimla si, jak je vysoký a silný a přece tolik osamělý. Pocítila nutkání vstát a obejmout ho.

"Nepoděkoval jsem vám," řekl. A pak dodal: "Až tohle skončí, rád bych k vám přišel na návštěvu."

Ukázal kolem sebe, aniž by čekal na odpověď. "Zatím je tady jen tahle jedna místnost, ale bude jich sedm nebo osm. Postavím dům ve tvaru písmene L otevřeného na jih. Zapadající slunce je krásný, ale hodně pálí.

Chtěl bych sem starej španělskej nábytek, velkej a pohodlněj, aby se sem hodil. A venku chci mít zahradu." Ukázal na jih. "Slyšel jsem o květinách, kterým se dobře daří vysoko v horách. Nechám si přivézt všechny, o kterých se dozvím."

Uslyšeli koně na pevné cestě a na kamení. "Až tohle jednou skončí," pokračoval, "chtěl bych vás mít tady... napořád."

Když vjel na dvůr šerif s doprovodem, stál Riley sám v měsíčním světle.

"Docela pozdě na projíždku," řekl tiše, "ale jste v dobrý společnosti."

"Budete viset za vraždu Deslogea!" oznámil Eustis hlasitě. "Odhoďte opasek s pistolí!"

"Tady mluvím já," pronesl Larsen stroze.

Dan Shattuck byl poctivý muž, i když tvrdohlavý a neústupný, a zjistil, že musí obdivovat chladnou odvahu, s níž tam ten mladík stál tvář v tvář skupině mužů, kteří ho přijeli oběsit. Nebyla to žádná póza, jen klid a sebejistota.

"Viděl jste dneska Deslogea?" zeptal se Larsen. "Byl tady."

"Kvůli čemu?"

"To je moje věc."

"Teď je to moje věc. Někdo ho zabil."

"Já to neudělal."

Eustis mu chtěl skočit do řeči, ale šerif zvedl ruku a umlčel ho.

Ze tmy se vynořil Cruz a zaujal místo několik metrů za Rileyem. Darby Lewis zůstal stát těsně za ním. Tell Sackett popošel kupředu, stoupl si vedle Rileyho a čekal.

"Jděte pryč, Darby!" řekl Oliver. "Tohle není váš boj!"

Darby k jeho úžasu odpověděl: "Jestli tasíte, bude to můj boj," prohlásil. "Stojím za značkou."

Ozval se Cruz a tichým hlasem jim pověděl o bělovlasém muži a o tom, co jim poradil.

"To je lež!" vyhrkl Eustis.

Cruz se na něj podíval. "O tomhle si promluvíme jindy, seňore. Já nelžu."

"Říká pravdu," potvrdil Darby. "Nikdy předtím jsem toho chlapa neviděl, ale povím vám, že bych ho nechtěl za nepřítele."

Šerif Larsen jim věřil, tím si byl Riley jistý. Čemu věří Shattuck se nedalo poznat, ale Eustise a ostatní nepřesvědčili, snad kromě Olivera.

Larsen spočinul pohledem na Sackettovi. "Vás ještě neznám."

"Jsem Tell Sackett," odpověděl muž, "a pracuju pro tuhle značku, nebo za ni střílím."

Sackett... obrátilo se na něj několik párů očí. To jméno znali.

"Mám na vás jednu otázku," pokračoval šerif. Zdálo se, že se chystá k odchodu. "Už jste někdy viděl Deslogea?"

"Ano, ale jenom jednou. Byl to lupič a zloděj dobytka."

"Myslím, že tím je to uzavřený," prohlásil Larsen. "Vracíme se do města."

"Ne, počkejte!" zaprotestoval Eustis.

"Vracíme se do města," opakoval Larsen.

Dan Shattuck podivně mlčel. Bigelow a ostatní se na něj obrátili pro instrukce, ale on nic neřekl. Šerif si jen všiml, jak Shattuckovy oči zabloudily k domu, ale to, co se mu honilo v hlavě, zůstalo nevy-sloveno.

Eustis zůstal se svými námitkami sám. "Sakra, lidi! Přijeli jsme sem pro zloděje dobytka a ať se na místě propadnu, jestli -"

"Mír tady udržuju já," řekl Larsen. "Pojedete zpátky s námi, ať už dobrovolně, nebo jako můj vězeň."

"Ať se propadnu, jestli -"

"Odjezd," zavelel Larsen a všichni se vydali na cestu do města.

KAPITOLA 11

CRUZ A OSTATNÍ ODEŠLI a Gaylord Riley tam zůstal stát sám, díval se do noci a naslouchal klapotu kopyt vzdalujících se koní. Dopadlo to zatím dobře, ale nic se tím nezměnilo, ani v nejmenším.

Přestřelce zabránila jen Larsenova přítomnost a ani on by jí možná nezabránil, kdyby se Dan Shattuck nestáhl. Proč to udělal?

Obrátil se k domu, zahlédl uvnitř nějaký pohyb a náhle pocho-
pil.

Shattuck věděl nebo uhadl, že je Maria uvnitř, a kdyby na dům zaútočili, byla by její přítomnost odhalena. Žádné vysvětlení by li-
dem nezabránilo, aby si nemysleli to nejhorší.

Vstoupil do domu, zavřel za sebou dveře a Marie se k němu rozběhla. "To, co jste říkal, než jste odešel," chytila ho za paži, "jste myslel vážně?"

Zoufale si pomyslel, že ji nemůže zaplést do toho, co leželo před ním. Právě se jí to chystal vysvětlit, když si vzpomněl na Jima Colburna a ostatní, na svou minulost, která bude dříve či později odhale-
na, a zaváhal.

Spatřila jeho váhání a špatně si ho vyložila. Zbledla, proklouzla kolem něho a zamířila ke dveřím.

"Prosím! Dovolte mi odpovědět!"

"Nemyslel jste to vážně," řekla. "Teď to vím."

"Myslel," promluvil naléhavě. "Ale nemám právo... Já -"

Vyběhla ze dveří a šla ke svému koni, kterého jí držel Cruz. Ri-
ley se vydal za ní, ale pak se zarazil. Co by jí mohl říct? Copak by po
ní mohl chtít, aby s ním sdílela to, co ho čeká? Jeho ranč přinejmen-
ším z poloviny patřil jeho přátelům psancům, kterým byl povinován
svou věrností. A blížily se problémy, které rozdělí Rimrock na dva
tábory, a on by byl blázen, kdyby ji žádal, aby se přidala k tomu je-
ho, když Dan Shattuck stál na druhé straně.

* * *

UPLYNUL TÝDEN a pak další. Značkování se zpomalilo, pro-
tože jim dalo víc práce najít neocejchovaný dobytek. Už se seznámili

s terénem a každý jezdec s sebou vozil železa, aby mohl ocejchovat každý kus na místě.

Kromě značkování měli spoustu další práce. Na svazích vybudovali mnoho přehrad, které měly zachycovat dešťovou vodu a umožnit, aby se rozlila do šířky a vsákla do půdy. Postavili také ubytovnu pro honáky. Čekal je podzim s ledovými větry a zima se sněhem. Nebylo třeba stavět zábrany proti větru, protože jich byla v krajině spousta v podobě kopců, kaňonů a hromad balvanů. Na louce poblíž pramene sklídl Riley se Sackettovou pomocí několik tun sena.

Tell Sackett, vysoký, tichý mladík z Tennessee, zručně vládl kosou. Nasekal a nasušil trávu na zimu. Riley, který věděl, jak honáci nenávidí manuální práci, nařezal dřevo. Postavil skluz z prken a stahoval klády z míst, kde je našel. V lese bylo hodně polomů, a on nejprve odklízel stromy vyvrácené větrem, aby snížil riziko lesních požárů a umožnil trávě snazší růst.

S nikým se nepotkali a nedostaly se k nim žádné zprávy. Ani jeden z nich se nepřiblížil k Rimrocku a nikdo z města nepříjel na ranč. Jednou se cestou k Dandy Crossingu doslechl Darby Lewis, že doktor Beaman nepřestává mluvit o smrti svého synovce a prohlašuje, že ho někdo zavraždil a ukradl mu dobytek. Eustis se spojil s Bigelowem a několika dalšími muži, aby dosáhli odvolání šerifa z funkce.

V následujících dnech začal Riley prozkoumávat Temný kaňon. Byla to strž pět set až sedm set metrů hluboká a tak úzká, že sluneční paprsky dopadaly na dno jen v poledne, kdy slunce stálo přímo nad ní. Na některých místech byla sotva třicet metrů široká a táhla se od Losího hřebene ke Coloradu, kde končila průrvou ve skalní stěně.

Dno kaňonu dusil hustý porost stromů a keřů přerušovaný tůněmi s průzračnou, chladnou vodou z mnoha potoků přitékajících z vyšších míst kaňonu a strží, které do něj ústily. Tůně byly místy poměrně hluboké a stínily je topoly, javory, jasany a kapradiny. Když se slunce dotklo stěn kaňonu, pískovec a vápenec protkaný rudnými žílami a skvrnitý od vody se rozzářil úžasnými barvami. Na dno vedla jen stěží patrná stezka vyšlapaná divokými zvířaty.

Při jednom z průzkumů kaňonu Riley sesedl, kráčel před koněm a nechal ho, aby si sám hledal cestu. Třmeny na několika místech odřely skálu, když kolem ní kůň procházel.

Stěny se tyčily vysoko nad ním. Bylo tam ticho jako v hrobě. Občas se zastavil, naslouchal, a kůň za ním ostrážitě stříhal ušima.

Mezi stromy se kupily balvany, vrby se nakláněly nad nehybnými, chladnými tůňemi. Bylo slyšet jen slabé zurčení vody a bzukot včel. Když spadl kámen, jen to zdůraznilo klid a osamělost toho místa.

Riley pokračoval dál skoro po špičkách a vnášel své vlastní ticho do ticha kaňonu. Když dojde na nejhorší, pomyslel si, přijdu sem a ukryju se tady.

Několik kilometrů postupoval opatrně po dně kaňonu, až nakonec nechal koně na malé louce mezi stromy, kde byla tráva šťavnatá a zelená. Uvědomil si, že na tu louku není shora vidět. Stěny se nejprve tyčily kolmo nahoru a pak příkře ustupovaly dozadu, takže se dolů nedalo podívat odjinud než ze vzdáleného okraje.

Tady, v pusté skalnaté krajině v jihovýchodním koutě Utahu, se nacházel skutečný ráj, místo tak krásné a odlehlé, až to nebylo k uvěření. A kdo stál nahoře, neměl o něm ani potuchy.

Nedaleko od louky objevil Riley za několika topoly a vrbami převis vytvářející poměrně velkou jeskyni. Její podlaha byla rovná a pokrytá jemným pískem a kameny. Blízký pramen zásoboval vodou hlubokou, zastíněnou tůň.

Našel, co hledal... úkryt, kam se mohl uchýlit v nesnázích, místo, kde by se mohl usadit Colburn s ostatními a pořád být poblíž.

Ale celou dobu, co prozkoumával kaňon, mu nešly z hlavy myšlenky na Marii.

* * *

DAN SHATTUCK po svém návratu nic neřekl, čekal, jestli Marie nepromluví sama, ale mlčela. Bylo zjevné, že utrpěla šok; dvakrát prošel v noci kolem dveří její ložnice a byl si jistý, že ji slyšel plakat.

Ve svém pokoji zíral zdrceně do zdi. V ženách se nikdy nevyznal. Jeho manželství nebylo úspěšné a z velké části to nejspíš byla

jeho vina. Ale když nic jiného, poskytlo mu alespoň příležitost k zamýšlení a naučilo ho respektovat pocity druhých. Poté co ho žena opustila, choval se nějaký čas jako blázen. Nikdy nepochopil, jestli to bylo z lásky k ní nebo jen zraněnou ješitností, ale po čase to odeznělo.

Býval často osamělý, než se k němu Marie nastěhovala. Změnila mu život od základů a on tu změnu uvítal. Nebyl už sám, deprese ustoupily a měl osobu, na kterou mohl myslet místo sebe.

Pico mu hodně pomohl. Rozuměl ženám mnohem víc a on to dokázal přiznat - alespoň sobě. Ať už se navenek tvářil jakkoliv, sám si nic nenamlouval.

Stále přicházel o dobytek, který si nemohl dovolit ztratit, ale teď už o tom nemluvil. Situace byla napjatá a on věděl, že by stačilo jedině slovo a měl by skupinu samozvaných zastánců práva ochotných k cestě do Temného kaňonu, kde by nepochybně došlo k věšení.

Kupodivu si už nebyl tak jistý jako dřív. Té noci jel na ranč neochotně, ale kdyby nezahlédl Mariin stín za záclonou, nejspíš by vedl útok. Jakmile si uvědomil, že tam je, byl bezmocný. Tušil, jaké řeči by se rozšířily, kdyby ostatní odhalili její přítomnost. Nevěděli by totiž to, co on - a sice že spěchala napřed, aby Rileyho varovala. Ty klepy by ji mohly zničit - a jeho vlastně také, i když v tom okamžiku na to ani nepomyslel.

Také mu bylo jasné, že by okamžitě zabil prvního muže, který by o ní řekl něco nepěkného, a jedním mrtvým by to neskončilo.

Marie stále jezdila na dlouhé projíždky do hor, ale zřídka zamířila k Temnému kaňonu. Občas přitom narazila na stopy jiných jezdců.

Jednoho dne se vypravila na stolovou horu, sjela z cesty vedoucí do Topolové strže a pokračovala podél potoka na úpatí Blue Mountains, aby napojila koně pod okrajem Maverick Pointu.

Byla to divoká a opuštěná země, ale ona jí projížděla bez obav. Na svých toulkách se nikdy neocitla v nesnázích a byla jen velmi malá šance, že v té prázdné krajině někoho potká.

Ten pramen objevila před několika lety a nikdy u něj neviděla jiné stopy než divokých zvířat. Když teď seskočila z koně do koryta

Skákavého potoka, poblíž jehož pramene bylo možné dostat se do Topolové strže, ucítila náhle kouř.

Ukryla koně mezi cedry a pokračovala pěšky po římse nad Topolovou strží, dokud neviděla dolů k prameni.

U ohně stáli tři muži a opodál čtyři koně. Čtvrtého muže nespatriila, dokud mu jeden z nich nedonesl hrnek kávy. Nehybně ležela a pozorovala je. Dobře věděla, kdo je ten čtvrtý.

Ale co dělají tam, na tak opuštěném místě?

Náhle se ozval hlas: "K čertu s tím co chce! Tady umře. Povídám, odvezte ho na ranč našeho mladýho!"

Hlasy se pak ztišily, ale ještě nějakou chvíli je bylo slyšet. Nakonec nejvyšší z mužů nasedl na koně a opatrně, aby po sobě nenechal stopy, odjel. Marie se po chvílce vrátila ke svému koni a sledovala ho.

Ztratila ho, když křižovala Topolovou strž nad jejich táborem, ale opět ho spatřila na hoře Maverick Mesa. Znovu ho ztratila a pak uviděla, jak jede na západ. Teď si byla jistá. Tím směrem nebylo až po Dandy Crossing nic jiného než Rileyho ranč. Když mluvili o "mladým", museli myslet jeho. Obrátila koně a rozjela se do Rimrocku.

Ujížděla rychle a přemýšlela o třech cizích jezdcích v kaňonu a tom čtvrtém, který byl dozajista zraněný. Nemyslela na to, kudy jede, protože znala velmi dobře všechny cesty v okolí; nepřála si nic jiného než vrátit se domů dřív, než si strýc začne dělat starosti. Už se připozdívalo.

Sjela z břehu do úzkého potoka a začala se jím brodit, když uviděla uprostřed cesty muže na koni. Napravo a nalevo rostlo husté křoví a ona nemohla jinať než kupředu.

Znovu zvedla hlavu a snažila se rozeznat rysy obličeje pod obrubou klobouku. Poznala Strata Spoonera a dostala strach.

Díval se na ni s úsměškem na rtech a jeho kůň krácel k ní. Jeho pohled ji přinutil uvědomit si své tělo, to, jak jí prsa napínají látku blůzy. Přála si být někde daleko odtamtud, lhostejno kde.

"Hodně jste se vzdálila od domova, Marie," spustil a jeho úsměv se rozšířil. Oči se mu zvědavě a zadumaně leskly. "Musím říct, že z vás vyrostla pěkná ženská."

Pokračovat by znamenalo přiblížit se k němu. Kdyby se obrátila, měla by před sebou jen divokou krajinu. Už pěkných pár kilometrů nezahlédla nic než několik zemních veverek.

Pokusila se ho objet, ale otočil koně a postavil se jí do cesty, stále s tím slizkým úsměvem na rtech.

"Uhnete mi z cesty?"

"Ještě jsem se nerozhodnul."

Velké ruce měl položené na hrušce sedla a mezi zuby převaloval cigaretu. Byla moc pěkná, ale kdyby ho práskla, musel by odjet ze země. Věděl, co se na Západě stane muži, který obtěžuje ženu - ničím jiným by si nemohl rychleji vysloužit odplatu. Ten, který měl štěstí, skončil v oprátce - mnohé však také upálili.

Kdyby ztropila scénu... Udělala by to? Třeba jen čeká na chlapa, jako je on. Byla to klisnička s ladným krokem a svůdným tělem pod šaty. Cítil, jak se začíná potit.

Marie Shattuckova nevěděla, co si má počít. Mohla se pokusit ujet proti nebo po proudu, ale nad potokem se skláněly vrby a topoly; a tak na cestě za ní byla už skoro tma. Čím déle však bude váhat, tím se ocitne ve větším nebezpečí.

Pobídla koně ostruhami a rozjela se kupředu, ale Spooner byl příliš rychlý a připravený. Velkou rukou ji uchopil v pase a zvedl ze sedla, zatímco její kůň běžel dál.

Okamžitě máchl bičem. Kožený řemen ho šlehl přes obličej a přinutil ho ucuknout. I v šeru viděla, jak mu na tváři naskočil rudý pruh. S kletbou se po ní vrhl - a pak odněkud přilétlo laso a strhlo Strata Spoonera do vody.

Divoce bojoval, aby se provazu zbavil, a snažil se vyhrabat na nohy. Cizincův kůň jednoduše couvl, jak to dobří kovbojští koně dělají, a Spooner se sprostými nadávkami spadl zpátky do vody. Šmátral po pistoli, ale ta mu vyklouzla z pouzdra, když se svalil do potoka.

Marie jezdce okamžitě poznala. Byl to ten vysoký muž, kterého viděla u ohně v kaňonu. "Dobřej večer, madam," řekl tiše. "Ten chlápek vypadá, že by potřeboval trochu zchladit."

"Klidně ho utopte!" vybuchla. Pak se usmála. "Chci vám poděkovat. Nevím, co bych si počala."

Černý kůň se znovu pohnul a Strat Spooner opět upadl do vody. "Myslím, že byste potřebovala doprovod do Rimrocku, madam. Riley by se zlobil, kdyby se dozvěděl, že jeho dobrou známou někdo obtěžoval."

"Vy jste jeho přítel?"

"Lorda Rileyho? Řekl bych že jo." Obrátil koně a vytáhl Spoonera na protější břeh. Pak uvolnil laso a Spooner vyklouzl ze smyčky.

"Za tohle tě zabiju!" vykřikl.

"Jenom pomalu! Je kapánek na nervy, madam. Asi by mu prospěla večerní procházka."

Pobídl svého vraníka, dojel ke Spoonerovu koni a lehce ho šlehl provazem. Kůň vyrazil a Spooner ze sebe vychrlil záplavu nadávek.

Kehoe se přidal k Marii. "Jestli dovolíte," řekl zdvořile, "doprovodím vás až do města."

"Buďte opatrný. To byl Strat Spooner."

"Slyšel jsem o něm."

"Zabil několik mužů."

"Vypadá to, že se pořádně naštvál." Kehoe se na ni podíval. "Čekal tady na vás?"

"Možná že ano. Já... často tudy jezdím." Zamyšleně se odmlčela. "Vlastně si vzpomínám, že on také. A nejen když tudy mám cestu já."

"Nechápu, co by ho tady mohlo zajímat."

Kehoe byl zmatený. Pak si ale na něco vzpomněl. "Pokud není ve spojení s těma chlápky, co tábořej v Blue Mountains. Je jich tam dvacet nebo třicet - pistolníci a tak podobně."

Víte o tom prameni východně od Indiánského potoka?" pokračoval. "Tak tam jsou zalezlí a je to dost drsná banda. Jednou jsme na ně narazili, ale neviděli nás. Bylo docela jasné, že se skrývají. Jednoho jsem poznal. Jmenuje se Gus Enloe a je hledanej."

To jméno už někde slyšela.

To už byli na kraji Rimrocku. Kehoe zastavil koně a zcela se obrátil k odjezdu.

"Kdo jste? Jak vám mám říkat?" zeptala se.

"Nesmíte mi říkat nijak, slečno Shattuckova. Prostě na mě zapomeňte. Víím, že Lordovi na vás moc záleží... Teda ne že by někdy vyslovil vaše jméno. Ale když jsem slyšel vašeho koně projíždět Topolovou strží, vrátil jsem se, abych zjistil, kdo jste, a pak vás sledoval zpátky do města a dohlídnul, abyste se dostala v pořádku domů."

"Děkuji vám... Tak vy mu říkáte Lord?"

"Je to zkratka od Gaylorda. Jednou si zkoušel cylindr a já si z něj dělal legraci, že vypadá jako lord."

"Znáte ho dlouho?"

Kehoe zaváhal a pak tiše odpověděl: "Ano, znám... Dost dlouho, abych věděl, že na celém světě bych nenašel lepšího chlapa. Jestli dostane příležitost, tak na tom ranči dosáhne něčeho velkého."

"Říkají o něm, že krade dobytek."

"Lord? Nikdy v životě."

"Ale stádo má, ne?"

"Koupil ho ve Spanish Forku a přihnal ho sem přes Swell."

"Ale to je nemožné!"

"Není. Většinou to nejde, to je fakt, ale když to člověk zkusí po deštivém období a má kamarády, který mu ukážou, kde je voda, tak to zvládne. A věřte mi, že on to dokázal. Byl jsem mezi těma, co mu pomáhali."

"Jeden z vašich přátel byl raněn."

"Vy jste si toho všimla? Děláme si o něj starosti."

"Máte, co potřebujete? Léky a tak podobně?"

"Nemáme vůbec nic," odvětil Kehoe hořce. "A on se s námi ještě ke všemu pere, když ho chceme odvézt k mladýmu, teda k Lordovi. Má strach, aby ho nepřivedl do maléru."

"Je to rána po kulce?"

Kehoe věděl, že zašel už příliš daleko, aby jí teď přestal důvěřovat. Vlastně jí důvěřoval po celou dobu. "Ano," odpověděl.

"Počkejte tady. Zajedu do města a pokusím se něco sehnat."

Rychle vyrazila k obchodu. Několikrát už pomáhala ošetřovat zranění a dobře věděla, co tam může sehnat, proto neváhala.

Prodavač, malý rudolící muž jménem White, na ni pohlédl. "U vás na ranči se střílelo?"

"Ne... ale strýček Dan by chtěl mít tyhle věci po ruce... kvůli těm zlodějům dobytka a tak podobně."

"No jistě! Z toho opravdu kouká střílení."

Pak se zamračil. "Teď si vzpomínám, minulý týden tady byl Pico a chtěl to samé. Vykoupil mi skoro všechny zásoby."

"Stejně mi ty věci dejte," řekla netrpělivě. Čekající muž byl každým okamžikem ve větším nebezpečí. Navíc by o ní mohl začít pochybovat a odjel by. "A pospěšte si, prosím!"

"No, když myslíte," zabručel White. "Ale Pico koupil dost ob vazů a léků pro celý regiment. Připadá mi to jako vyhazování -"

"Prodáte mi, co chci, nebo ne?"

"Ale jistě!" Chvatně jí připravil balíček. "Opravdu jsem nechtěl -"

Vzala si zboží, obrátila se ke dveřím a cestou proklouzla kolem nově příchozího, aniž by si všimla, kdo to byl.

Ed Larsen se za ní ohlédl. Kdy naposled ho Marie Shattuckova minula beze slova? Došel k pultu.

"Za desetník sladkýho dřeva," řekl. "Dal jsem se na sladký," vysvětlil. "Co jinýho taky starýmu chlapovi zbejvá."

"Ta Marie Shattuckova," spustil White a potřásl hlavou, "nikdy jsem ji neviděl takhle nervózní. Ona -"

Šerif Larsen byl trpělivý člověk a dobrý posluchač a toho večera si prodavače beze slova vyslechl až do konce.

"Asi v tom bude nějaký mladík," pokýval moudře hlavou.

"Mladý děvčata jsou pak jako vyměněný."

White se rozzářil. "No jistě! Že mě to hned nenapadlo."

Larsen vyšel ven a rychle za sebou zavřel dveře, aby se vyhnul možným otázkám. Přece jen to bylo malé město a White byl zvědavý. Kromě toho bylo v okolí jen málo nezadaných mladíků a Larsen se nechtěl stát předmětem prodavačových spekulací.

Marie už zmizela a zbyl po ní jen prach usazující se v prázdné ulici.

"Když hned vyrazím," řekl nahlas, "stihnu to na Shattuckův ranč k večeři. Jestli se nepletu, tak Dan jí pozdě."

Čím déle o tom přemýšlel, tím víc se mu ten nápad zamlouval. Když člověk uvážil, jak dobře se u Shattuckových vaří, nestála ta cesta vůbec za řeč.

Nemluvě o tom, co všechno by se tam mohl dozvědět, když bude pozorně poslouchat.

KAPITOLA 12

JÍDELNA NA SHATTUCKOVĚ ranči byla dlouhá, nízká místnost s těžkými trámy a obrovským krbem. Dan Shattuck si rád dobře žil. Na Západ přišel v době, kdy byl život v pohodlí nemožný.

Snídani jedl rukama, v poledne byl obvykle na ranči a obědval nebo seděl u proviantního vozu či u ohniště. Večeři si však chtěl vychutnat ve velkém stylu, u stolu s ubrusem, broušeným sklem a stříbrem.

Částečně to dělal proto, že se mu to líbilo, ale také kvůli Marii. Věřil, že právě v takovém prostředí má dívka vyrůstat, v prostředí stálého domova, důstojnosti, zdvořilosti a dobrých způsobů - ale ne nudy.

Z návštěvníků, kteří sedávali u jeho stolu, byli Sampson McCarty, šerif Larsen, Oliver a doktor Beaman vítáni kdykoliv. Sampson McCarty a doktor Beaman tam byli i toho večera, když dorazil Larsen. Okamžitě byl pozván, aby si přisedl.

Marie, která se rychle převlékla a spěchala do jídelny na večeři, se objevila ve dveřích, právě když muži vstupovali do místnosti, a zachytila část jejich rozhovoru.

"...přepadení dostavníku v Casner Station. Nejméně jeden z nich byl raněn. Myslím si, že to byla Colburnova banda."

Doktor Beaman byl šlachovitý mužík, často hrubý a netrpělivý. Jednalo se však o dobrého doktora a lidé na Západě byli na hrubost zvyklí. Kdyby s ním bylo snazší pořízení, nikdy by tam nepřišel, protože svým vzděláním převyšoval průměrné lékaře své doby.

Právě teď se jeho netrpělivost projevovala naplno. "Sakra, Larsene," vykřikl podrážděně, "kdy už konečně zatknete toho Rileyho? Víte zatraceně dobře, že je to zloděj. A nejspíš i vrah. Slyšel jsem, že přiznal, že má ten dobytek od Cokera."

"Na nic takového nejsou důkazy. A Burrage mi řekl, že si u něj vybral nejmín čtyři tisíce."

"Všichni přicházíme o dobytek," poznamenal Oliver klidně, "a předtím, než sem přišel, se to nestávalo. Připouštím, že nemáme důkazy, ale tak to prostě je."

McCarty nabral rostbíf a poslal talíř šerifovi. "Doktore, řekl jsem mu, že váš synovec má ten dobytek ve Spanish Forku a že by

ho mohl prodat levně. Sám jste mi prozradil, že se od vás snažil získat další kapitál."

"Ale já mu nic nedal! Coker Beaman nikdy neuměl s penězi nic jiného, než je vyhazovat z okna. A o dobytku nevěděl vůbec nic! Ten kluk dělal jednu pitomost za druhou. A nakonec ho zabili a oloupili. Kdo ví, jestli vůbec měl ty peníze? Jediný, kdo by to mohl vědět, je Riley."

"A nejmíň tucet dalších," poznamenal McCarty. "Doktore, kdybyste při svých operacích byl tak zbrklý, jako pronášíte obvinění, měl byste na svědomí spoustu lidí."

"Operace, to je to, co potřebujeme. Pořádná operace oprátkou!"

"Riley je dřič," ozval se náhle Shattuck. "Všiml jsem si toho, když jsme tam byli tenkrát v noci. Udělal kus práce. Takový člověk nekrade."

Marie na něj vděčně pohlédla a on byl rád, že to řekl, i když si tím nebyl tak úplně jistý. Odvedli tam hodně práce, toho si všiml, ještě než dojel na ranč. Odvodnili malou bažinu a uviděl přehradu zadržující trochu vody. O kus dál si na svahu všiml hráze, která sloužila k tomu, aby se voda rozlila do šíře. Pak ten dům, ohrady... Žádné chatrče, jaké si stavějí zloději dobytka, kteří se nikdy dlouho nezdrží na jednom místě. Riley postavil srub navržený tak, aby se k němu daly přidělavat přístavby. Možná to byl zloděj, ale měl v úmyslu usadit se na dlouho.

"Eustis má pravdu!" prohlásil Beaman. "Jestli se šerif neodhodlá k činu, musíme se spojit a udělat to sami!"

Larsen si namazal máslem tlustý krajíc chleba a s požitkem se do něj zakousl. Ať už byl Shattuck jakýkoliv, máslo měl rozhodně nejlepší široko daleko.

"Jestli se něco podnikne," řekl rozhodně, "udělám to já." Upřel své staré modré oči přes stůl na doktora. "A jestli Eustis nebo někdo jinej proti někomu zakročí, zatknou ho a obviním." Larsen se usmál. "To se týká i vás, doktore."

V jeho hlase nebyly zlost ani síla autority, ale doktor Beaman o jeho slovech ani na okamžik nezapochyboval. Ed Larsen udělá přesně to, co řekl.

Když ostatní vstali, aby odešli do Shattuckovy pracovny na brandy a doutník, zdržel se Larsen u stolu s Marií. Spustil: "Jsem starej chlap. Společnost mladý dívky je pro mě mnohem zajímavější než brandy. Zůstanu tady."

Marie se polekala. Chystá se slídit? Vypytávat se? Chvatně prohodila: "Šerife, všichni říkají, že jste Švéd, ale vy tak nemluvíte."

Zasmál se. "Můj táta byl Švéd, máma Vlámka a narodil jsem se v Holandsku. Mluvím švédsky, holandsky, vlámský a trochu francouzsky."

Ale hlavně," dodal, "poslouchám. Poslouchal jsem i toho prodavače. Ten chlap moc rád mluví."

Přestože měla Marie strach, její výraz se nezměnil. Nemohla, nesměla nic prozradit. Ten neznámý jezdec jí důvěřoval a pomohl jí. Možná by se jí nic nestalo, ale ještě nikdo na ni nevztáhl ruku. Ne takhle.

Musí být velice opatrná. "Dneska večer jsem se u něj stavila," řekla klidně, "ale myslím, že si se mnou moc nepopovídal."

V očích se mu zablesklo. "Šerif ve městě jako tohle je víc než jenom šerif. Musí bejt taky soudce. K soudu je odsud daleko," dodal. "Je lepší, když si vyřešíme svoje věci tady."

Dolila mu hrnek a čekala, co bude dál. Jeho další slova ji překvapila. "Mladá dívka," pokračoval, "musí být opatrná. Neptám se, na co jste potřebovala ty obvazy."

Náhle se posadila proti němu. "Dala jsem je muži, který mi připadal jako psanec. Nevím, jestli to tak je, a je mi to jedno. Nebýt jeho, tak -"

Zaváhala a pak šerifovi stručně vylíčila, co se stalo, aniž by se zmínila kde.

"Ach tak? Strat by měl mít víc rozumu."

Nebylo třeba se vyptávat. Zcela chápal situaci, nebo si to aspoň myslel. Ale byl si jistý, že ten zraněný psanec je členem Colburnovy bandy.

To, co předtím říkal, byla pravda. Soud byl daleko na severu. Dostat před něj obviněného nebyl problém, ale předvolat svědky bylo velmi obtížné. Práce šerifa vyžadovala dobrý úsudek a bystré oko, ale také schopnost ho přimhouřit. Některé věci se vyřešily samy a

někdy stačilo odstranit ze situace jeden činitel, aby se uklidnila. Ed Larsen zřídka zatýkal a jen zcela výjimečně chodil se svými případy k soudu.

V Colburnově bandě byli psanci a hledaní muži, ale na to, co byli zač, tvořili docela slušnou partu. Byli smělí, troufalí a mazaní, ale svým způsobem celkem počestní. Dosud nespáchali v jeho oblasti žádné zločiny, ale bylo mu jasné, že kdyby je zahnal do kouta, zoufale by se bránili.

Pohodlně se opřel a zasmál se sám pro sebe. Marie už odešla. Seděl tam sám a vzpomínal, jak se pečlivě snažila, aby nevyslovila jméno nějakého potoka nebo místa, a vyhýbala se popisu toho psance. Blížily se však problémy a on neznal způsob, jak se jim vyhnout.

Pouze Shattuckův zdánlivý nedostatek zájmu bránil tomu, aby hrnec překypěl. Larsen věděl, že se Eustis snaží převzít velení, které měl automaticky po celá ta léta Shattuck.

Bylo zjevné, že Marie svému strýci neřekla, že ji Strat Spooner zastavil, protože by se Dan s Picem rozjel do města a Spooner by do hodiny visel na nejbližším stromě.

Ed Larsen postavil hrnek. Bylo to na něm. Rozhodl se najít Spoonera a přikázat mu, aby odešel z města.

Považoval se za celkem odvážného muže, ale když pomyslel na Spoonera, cosi se v něm sevřelo. Larsen nebyl žádný zvláštní střelec. Bojoval s indiány, lovil bizony a kdysi dávno sloužil chvíli v Evropě v armádě, ale s pistolí v ruce se Spoonerovi nevyrovnal. Promluvit s ním však musel.

Když vyšel z jídelny, čekal na něho McCarty. "Vracíte se do města? Napadlo mě, že byste uvítal společnost."

"To rozhodně," odpověděl Larsen.

Sampson McCarty byl muž, kterému se mohl svěřit. Ve stručnosti mu pověděl, co se toho dne stalo, a zmínil se dokonce o svém podezření, že psanec, který přišel Marii na pomoc, je z Colburnovy bandy. Pak mluvil dál o obvazech a lécích.

"To dává smysl."

Chvíli jeli mlčky, pak se ozval McCarty. "Ede, slyšel jste už ty řeči, že v Colburnově bandě bývalo pět mužů a ne jenom ti čtyři, o kterých vědí všichni?"

"Slyšel."

"Teď jsou ale jenom čtyři. Čtyři byli i v Casner Station."

"Myslím, že jste o tom pátém chlapovi jednou psal v novinách."

McCarty nad tím mávl rukou. "Musel jsem se mýlit. Nenašel se nikdo, kdo by jich s jistotou viděl víc než čtyři."

Jeli dál k Rimrocku, aniž by tušili, že tam působí síly, které rychle změni situaci.

STRAT SPOONER ZŮSTAL sám ve tmě a chvíli cákal ve vodě kolem sebe a snažil se najít pistoli. Když se mu to nepodařilo, vydal se směrem, kterým utekl jeho kůň. Alespoň tehdy měl štěstí.

Ani ne po půl kilometru našel svého koně, kterému se zapletly otěže do křoví. Nasedl a zamířil do Rimrocku. Když tam dorazil, byl promrzlý na kost a viděl rudě.

Nick Valentz ležel na své pryčně a četl si noviny, když dovnitř vešel Spooner, promočený na kůži.

"Co se ti sakra stalo?"

"Drž hubu!"

Nick Valentz vrhl na Spoonera ještě jeden rychlý pohled a raději mlčel. Sledoval, jak se svléká, utírá špinavým ručníkem a znovu obléká.

Náhle se k němu Strat Spooner otočil. "Slyšel jsem, jak jsi říkal Hardcastleovi, že jsi Rileyho už někde viděl. Pamatuješ si, kde to bylo?"

Valentz zaváhal. V tomhle rozpoložení byl Spooner nebezpečný a on ho netoužil provokovat, ale dal slib Hardcastleovi, který ho platil.

"Ne," odpověděl.

Spooner se na něj obořil: "Sakra, Nicku, jestli přijdu na to, že jsi lhal, zarazím ti hlaveň brokovnice do krku a zmáčknu oba kohoutky."

Bylo jasné, že by to udělal. Nick se pomalu posadil a přejel špičkou jazyka suché rty. K čemu by mu byly peníze, kdyby byl mrtvý? Nikdy neviděl mrtvolu utrácet.

"Na něco jsem si vzpomněl," řekl, "jenom si tím nejsem jistej."

"Sem s tím."

"Viděl jsem Rileyho, aspoň myslím, že to byl on, jednou v Prescottu. Byl tam s Jimem Colburnem."

Spooner dupl botou o podlahu, aby do ní dostal nohu, a spokojeně přikývl. "Dobře! Moc dobře! Takže ten chlap u potoka byl Kehoe."

"O čem to mluvíš?"

"Jak velká odměna byla vypsána na Colburnovu bandu?"

"Osm, devět, možná deset tisíc. Většina na Weavera, ale i za ostatní se dá něco dostat."

"Koukej vstávat. Jdeme za šéfem. A pak seženem chlapy a pojedem si přivydělat. Víím, kde ta banda je."

* * *

POTÉ, CO SPOONER s Valentzem odešli, zůstal Martin Hardcastle sedět sám ve své kanceláři. Čekal už déle, než předpokládal, ale situace konečně nažrala. Pravda, nedošlo k válce o dobytek mezi Shattuckem a Rileym, v níž by byl Shattuck zabit. Ten se z nějakého neznámého důvodu nezachoval podle očekávání. Nová situace byla ještě lepší.

Strat Spooner vezme své chlapy spolu s několika místními, které dal dohromady Eustis, a zaútočí na Rileyho ranč ve Sweet Alice Hills. Colburnova banda se bude bránit a dojde k přestřelce a všechno, co se stane, padne na jejich hlavu. Příležitost, na kterou čekal, nadešla.

Hardcastle vstal a šel ke dveřím v zadní části saloonu. Chata, přihlouplý mexický kluk, který vzadu přespával, pro něj zařizoval nějaké pochůzky. Hardcastle ho právě chtěl na jednu poslat. Dal mu dolar a vzkaz pro Dana Shattucka.

Pak se vrátil do kanceláře za barem a vytáhl z pouzdra pušku. Pečlivě ji vyčistil a nabil. Zkontroloval šestiraňák, vyndal z něj náboje a vložil nové. Tuhle práci udělá sám. Ani za nic by si ji nenechal ujit.

"A pak," řekl nahlas, "si dojdu pro Marii."

KAPITOLA 13

GAYLORD RILEY vyjel z Bájného kaňonu na kraj planiny nad Temným kaňonem. Bylo mu vedro a byl unavený, ale slunce zapadlo a on splnil úkol, který si předsevzal.

Vybral nejlepší kusy mladého chovného dobytka a zahnal je s mladým býkem do nižší části kaňonu, kde byla dobrá tráva a krávy se neměly kam zatoulat.

Nevěděl, že v té chvíli se vydal Strat Spooner na cestu, která ho měla dovést k Marii. Jim Colburn už dorazil na ranč a čekal, až se Riley vrátí domů, aby si s ním mohl promluvit.

Parrish, kterého nechali v táboře s Weaverem, přecházel sem tam a klel. Nebyl žádný hlupák; věděl toho o zraněních víc než ostatní a bylo mu jasné, že je na tom Weaver zle. Bez lékařské péče ho čekala jistá smrt. Bylo třeba jednat a Parrish se náhle rozhodl, že nebude čekat, až se Colburn vrátí.

Zatímco Weaver blábolil v deliriu, sbalil rychle věci. To, co se chystal udělat, Weavera možná zabije, ale v kaňonu by zemřel v každém případě. Když měl sbaleno a osedlané koně, šel k Weaverovi. "Padáme odsud," řekl. "Musíš vstát."

Weaver byl příliš dlouho psancem, aby k němu ta slova nedolehla. Když odtamtud měli rychle zmizet, bylo jasné, že jsou v nebezpečí a není vyhnutí. S Parrishovou pomocí se vyhrabal na nohy a vylezl do sedla, kde ho Parrish přivázal.

Aniž by se zdržoval zakrýváním stop v táboře, vydal se na cestu. Za sebou vedl Weaverova koně a dvě zvířata s nákladem. Colburn byl pryč sotva hodinu, Kehoe snad ani to ne.

Po celé pustině se struny natahovaly čím dál víc; muži a události spěli plynule k vyvrcholení, jaké nikdo z nich nečekal.

* * *

RILEY VJEL NA DVŮR ranče se sluncem v zádech a první, koho uviděl, byl Colburn. Bělovlasý psanec kráčel k němu. Cruz stál ve dveřích a sledoval je.

Sotva ho Colburn stačil požádat o pomoc, vjel do dvora Parrish se třemi koňmi. "Promiň, Jime," řekl, "ale nemohl jsem čekat."

"Cruzi!" zavolal Riley. "Připrav pro něj v domě nějakou postel!"

Zatímco Mexičan spěšně chystal lože pro raněného, Colburn a Riley odvázáli Weavera a pomohli mu opatrně do domu.

Gaylord Riley mu zběžně prohlédl rány, popadl klobouk a zamířil ke dveřím. "Kam jdeš?" zeptal se Colburn.

"Potřebuje doktora a v Rimrocku jeden je."

Nečekal na námitky, vyšel ven, přehodil sedlo na čerstvého koně a rozjel se do Rimrocku. Byla to dlouhá a obtížná cesta, ale šedák byl rychlý a vytrvalý.

McCarty seděl na posteli s jednou botou zutou, když uslyšel bušení na dveře. Byl to Riley.

"McCarty, vy se znáte s doktorem Beamanem. Potřebujeme ho na ranči."

McCarty zaváhal. "Beaman na vás má spadeno, Riley. Myslí si, že jste zabil jeho synovce a ukradl mu dobytek."

"Můžu mu ukázat kupní smlouvu, ale to stejně nezmění to, co si o mně myslí. Je to doktor a na ranči je muž, kterej potřebuje jeho pomoc. Budu to muset risknout."

Když McCarty s Rileym přišli, Beaman seděl za stolem a procházel nějaké účty. Podíval se na Rileyho a jeho tvář ztvrdla.

"Slyšel jsem, co proti mně máte," řekl Riley stroze, "ale na tom teď nesejde. Jeden z mých honáků je vážně postřelenej a potřebuje vaši pomoc."

"Jste zatracený vraždící kojot," pronesl Beaman chladně.

"Doktore, jestli mi tohle zopakujete zítra, měl byste radši držet v ruce pistoli. Dneska vás potřebuju, a tak přeslechnu všechno, co řeknete. A mimochodem, mám na ten dobytek svědecky ověřenou kupní smlouvu."

"Svědecky ověřenou?"

"Ano."

"Na tom teď nesejde." Doktor Beaman vstal ze židle. "Ošetřím vašeho muže a pak si to spolu vyřídíme jednou provždy. Nemyslete si, že mi vaše řeči o střílení naženou strach. Uměl jsem střílet, když vám ještě teklo mléko po bradě."

Když dorazili na ranč, nemarnil doktor čas. Změřil si pohledem Kehoea, který stál venku, a vstoupil do domu. Zkontroloval raněnému tep a sundal obvazy.

Obrátil se k Rileymu. "Vyndal jste kulku?"

"Ne, nebyl jsem tam. Je pořád někde v něm."

"Musí ven, a to rychle."

Náhle se na dvoře ozvala koňská kopyta a Riley rychle přešel k oknu. Jim Colburn stál ve dveřích ubytovny pro honáky, Kehoe u stájí. Oba třímali pušky.

Byla to Marie.

"Gaylorde," poprvé ho oslovila křestním jménem, "jede sem trestní výprava. Eustis a Strat Spooner se zastavili na ranči pro strýčka Dana, ale ten s tím nechce mít nic společného."

Riley bez rozmýšlení převzal velení. "Kehoe," řekl rychle, "jdi na tu horu. Vede tam cesta, najdeš ji vedle ohrady. Odtamtud uvidíš všude kolem. Až je zahlídněš, vrať se."

Doktor Beaman se objevil ve dveřích. "Marie, můžete mi pomoci? Pojd'te sem."

Vrátil se dovnitř a Riley ho následoval. Z výklenku ve zdi vzal koženou peněženku a vytáhl z ní kupní smlouvu.

"Není snad tohle podpis vašeho synovce? A tady je podepsaný svědek. Je to barman ve Spanish Forku."

Beaman se podíval na papír. "Ano, je to Cokerovo písmo. A toho barmana znám."

Obrátil se k Rileymu zády. "Na to teď není čas."

"Asi byste měl vědět, že se na nás chystají zaútočit."

Beaman se prudce otočil. "Sakra, chlape, mám práci! Držte je ode mě dál, nic jiného nechci! Držte je dál, jestli chcete, aby ten muž přežil!"

Riley šel ven za Colburnem a Parrishem. "Slyšeli jste ho. Je to na nás."

"A na mně, amigo" ozval se Cruz. "Jsem přece jeden z vás, ne?"

"Až tohle skončí," řekl Colburn, "odjedeme odsud."

"Jestli to uděláte, pojedu s vámi," opáčil Riley.

"Co to má znamenat?" zeptal se Colburn.

"Znamená to, že zůstanete. Poslouchej mě, Jime. Weaver bojuje o život a má štěstí, že má ještě o co bojovat. Parrish nedávno uniknul jenom o vlasek. Vypadá to s vámi bledě a jestli odjedete, budete si jenom koledovat o malér, a to všichni dobře víte."

"Tak co máme dělat?"

"Potřebuju pomoc a vy jste součástí mého plánu. Navrhuju, abyste pracovali pro mě. Máš prvotřídního hřebce plemene morgan a já mám pár klisen. Tohle je dobrá krajina pro koně. Chci tím říct, že jste dojeli na konec cesty, chlapi. Zůstaňte tady, kam patříte."

"A co ten švédskéj šerif?"

"Mám tušení, že ví, kdo jsem, a nechává mě na pokoji. Jednou utrousil nějakou poznámku o nový šanci a zdá se mi, že tím myslel mě. Řekl bych, že ji dá i vám."

Jim Colburn se zahleděl do kraje. Byl by blázen, kdyby nepřiznal, že ho unavuje být stále na útěku. Bylo by dobré se usadit, mít přátele, čichat kouř cejchovacích ohňů a znovu vzít do ruky laso.

"Myslím, že má pravdu, Jime," ozval se znenadání Parrish, "a můžu mluvit i za Kehoea. Už jsme se přece bavili o tom, že s tím sekne. Fakt je, že Kehoe by to udělal už dávno, ale nechtěl nás v tom nechat."

Colburn se dál díval na okolní kopce. Přišel ke své pochybné profesi jako slepý k houslím a nikdy se mu nenaskytla příležitost se jí zbavit. Teď nastala. Hrozil lidem pistolí a bral jim peníze a teď to může částečně odčinit tím, že něco vybuduje.

Zeptal se sám sebe, jestli je opravdu rozhodnutý nebo zda ho noční stezky znovu zavolají. Jakmile si tu otázku položil, pochopil, že z něj touha po toulavém životě dávno vyprchala. Začínali jako divocí mladí kovbojové a teď byli muži a přišel čas se změnit. Měli štěstí, že k tomu dostali příležitost.

Bylo zvláštní, že mladík, kterého se snažili zachránit, teď zachraňoval je.

"Dobře, Riley," souhlasil Colburn, "budeme pro tebe pracovat."

STRAT SPOONER jel po kraji Stezkového kaňonu, který se otvíral po jeho levé ruce. "Z tyhle díry není úniku," řekl a ukázal na kaňon. Nicku, vezmeš čtyři muže, projedeš Sesutým kaňonem a přes sedlo a pak na ně zaútočíš ze severu. My zůstaneme tady. Pak se do toho rychle vložíme a budeme střílet po všech, co nebudou sedět na koni."

"Kolik jich tam bude?" zeptal se Nick Valenz.

"Čtyři, možná pět. Jeden muž je raněnej a zbytek bude nejspíš rozptýlenej po ranči."

"Jsou tam Riley, Cruz a Lewis. Nezapomněl jsi na ně?"

"Je nás osmnáct," řekl Spooner. "Co se týče Darbyho Lewise, ten vezme nohy na ramena. Kromě toho je v kotlině a těžko bude mít šanci se ukázat."

"Tak dobře," souhlasil Valentz, "ale kdy do toho půjdem?"

"Hned za rozbřesku. Zaujměte pozici a jakmile vystřelím, dáte se do nich."

Spooner zůstal s ostatními na místě a chvíli nikdo nepromluvil. Sesedli z koní, poposedávali kolem a potahovali z cigaret, jejichž záři zakrývali dlaněmi. Nick Valentz se rozjel se svými muži Sesutým kaňonem ke kotlině a bude jim chvíli trvat, než se dostanou na místo.

Ale Kehoe byl neklidný. Vědomí, že útok může přijít každou chvíli a on zůstane trčet na vrcholku hory, ho znervózňovalo. Po nějaké době se rozhodl sestoupit dolů, blíž k cestě.

Na ranči asi sto padesát metrů západně pod ním, který měl jako na dlani, bylo vidět světla a živý pohyb. Došel ke koni a nasedl.

* * *

VE DVEŘÍCH DOMU se objevila Marie. "Gaylorde, můžeme dostat trochu čisté vody?" zeptala se. "Doktor si chce vyvařit nástroje."

Ze stínu vyšel Cruz, vzal kbelík a zamířil k prameni.

Marie zůstala stát vedle Rileyho ve tmě. "Jak to s ním vypadá?" zašeptal Riley.

"Špatně, moc špatně. Doktor si dělá vážné starosti."

Chvilku ani jeden z nich nepromluvil a pak Marie řekla: "Gaylorde, tohle byl ten důvod, proč jsi mi tehdy v noci neodpověděl? Protože tihle muži jsou tví přátelé?"

"Ty víš, co jsou zač?"

"Kehoe mi to pověděl."

"Ano, jsou to mí přátelé. Býval jsem jedním z nich."

"Ale nechals toho."

"Ano... a oni mi dali do začátku část svých peněz."

"Myslel sis, že by mě to mohlo odradit? Víš přece, že ne."

Noc byla velmi klidná. Hvězdy jasně zářily. Bylo už skoro ráno, i když obloha ještě nezačala šedivět. Ale tam, vysoko v horách se rozednívalo velmi rychle.

Gaylord Riley se díval na hvězdy, vnímal přítomnost dívky po svém boku a přemýšlel o tom, co pro ně ta noc znamená. Čekal je útok lidí z města a rančérů, i když mezi útočníky budou i najatí pistolníci, kteří tábořili v Blue Mountains.

Mohli by při tom přijít k úhoně rančeři jako Eustis nebo Bigelow, ale jakmile bitva propukne, nebude možné jí zabránit. Začnou střílet a budou ranění a možná i zabiti.

Bez ohledu na to, co se stane, byl odhodlaný zůstat a nechat si tu i ostatní. Každý muž se jednou musí usadit, on se usadil tady. Kromě toho měl za co bojovat.

Aspoň že se k nim odmítl připojit Dan Shattuck. To bylo dobré znamení.

Cruz se vrátil s vodou a Marie ho následovala do domu. Riley tam zůstal sám.

Prsty přejel opasek plný nábojů a pak pás s municí pověšený křížem přes hrud'. Došel ke vjezdu do dvora a naslouchal.

Bylo ticho.

DAN SHATTUCK jel neochotně na západ se vzkazem v kapse. To písmo mu bylo cizí, protože nikdy neviděl nic, co napsal Martin Hardcastle. Zpráva byla naprosto jasná a chyběl pod ní podpis.

Jestli chcete důkaz, deset kusů vašeho dobytka je v ohradě poblíž ruin u Parkové hory. Mají čerstvou značku 5B.

Existovalo několik způsobů, jak změnit Líné S na 5B, což byla značka Gaylorda Rileyho. Přestože si Shattuck přál zjistit, kdo mu krade dobytek, zároveň se bál odhalení, že pachatelem je Riley.

Proto o té zprávě, kterou mu někdo strčil pode dveře, nikomu neřekl, ale osedlal koně a odjel sám do noci. Pokud najde ten dobytek u Parkové hory, získá možná důkaz, který ho přesvědčí. A v tom případě se připojí k trestné výpravě.

Parková hora byla vysoká skála, která skoro rozdělovala kotlinu, v níž nechal Riley pást svůj dobytek, a nacházela se jen několik kilometrů na sever od ranče na planině nad Temným kaňonem.

Shattuck měl dobrého koně a jel rychle. Nebyl sice už žádný mladík, ale byl šlachovitý a silný a v sedle jako by se narodil. Navíc dobře znal krajinu, kterou projížděl. Minul stolovou horu, Slaný potok a pokračoval po sotva znatelné stezce k hoře.

* * *

MARTIN HARDCASTLE, který věděl skoro o všem, co se ve městě šustlo, neměl tušení, že má mexický chlapec Chata svého hrdinu. Chata žil v neustálém strachu z Hardcastlea a poslouchal ho na slovo. Za to mu Hardcastle dával najíst a občas nějaké peníze; to všechno ale nic neznamenalo ve srovnání s jeho idolem.

Byl jím muž z jeho lidu, prvotřídní honák a jezdec, který uměl stejně dobře zacházet s lasem jako s pistolí. Tím idolem byl Pico, a když už byl Chata tak blízko, nemohl odejít, aniž by se na něj podíval.

Chata se opatrně připlížil ke dveřím ubikace pro honáky. Tam ho zastavil strach. Zevnitř se ozývalo chrápání a dveře byly otevřené, protože noc byla chladná, ale ne mrazivá. Udělal ještě krok v naději, že zahlédne svého hrdinu a snad i jeho zbraň.

"Chato," ten hlas byl tichý, ale chlapec nadskočil leknutím, "co tady děláš?"

Pico seděl na kraji kavalce s pistolí v ruce.

"Chtěl jsem se jenom podívat," řekl Chata. "Vidět vaše pistole."

"Tak se podívej. A teď už radši běž. Někdo by po tobě mohl vystřelit, když se tady takhle plížíš."

Mluvil tiše a španělsky. Když skončil, došlo mu, že chlapcova přítomnost na ranči bude stěží náhodná.

"Chato, pověz mi, co tady pohledáváš? Proč jsi sem přišel?"

Chata zaváhal. Señor Hardcastle trval na tom, že nesmí mluvit o vzkazech, které nosil, nebo o účelu pochůzek. Až do té doby jeho příkazy plnil, ale teď - tohle byl Pico!

"Přinesl jsem vzkaz pro seňora Shattucka."

Jaký vzkaz? To nevěděl, jen že byl od seňora Hardcastlea... ale to neměl prozradit.

Předal ten vzkaz Shattuckovi? Ne, zastrčil ho pode dveře a pak se schoval a díval se, jestli si ho Shattuck vezme.

Co v tom vzkazu stálo? Chata odpověděl, že neumí číst anglicky. Samozřejmě dokáže přečíst značku - ty jsou ve všech jazycích stejné.

Jakou značku? 5B. Byla tam ještě nějaká velká písmena, ale to byly začátky slov. P -, H -... a ta slova nebyla moc dlouhá.

Pico se polekal. Věděl už, že ho probudil odjíždějící kůň. Chátův poník, nebo kůň na kterém seděl Shattuck? Pico jen věděl, že Dan Shattuck odjel do noci vedený nepodepsaným vzkazem, který ho nepochybně přivede do pasti.

Rychle se oblékl a vyšel z domu. Postel Dana Shattucka byla prázdná stejně jako jeho kancelář. Rančer si vzal opasek s pistolí a vinčestrovku.

Zatímco Pico sedlal koně, přemýšlel o jménech míst v okolí. Značka 5B trochu zužovala oblast pátrání, protože Shattucka mohly zvednout uprostřed noci do sedla jen dvě věci. Krádež dobytka nebo něco, co souviselo s Marií.

Značka 5B byla Rileyho a ten byl obviněn z krádeží dobytka, proto se Pico rychle rozjel k ranči 5B. Cestou se mu hlavou honily názvy míst, která by mohla mít s rančem něco společného.

Sedm sester... Mormonská pastvina... stolová hora Slaný potok... Velká kapsa... U mrtvého muže... Temný kaňon... Katedrála... To H mohlo znamenat horu.

Zrádný kaňon... kotlina... A pak na to přišel: Parková hora!

O Picovi se vědělo, že nikdy nepohání koně ostruhami. Teď to však udělal.

KAPITOLA 14

NOC BYLA PLNÁ pohybu. V kaňonech se ozýval šramot a na pláni šepot, který nevydával ani vítr, ani potulující se kojoti. Dokonce i divoká zvířata ležela nehybně a špicovala uši, aby zachytila ty podezřelé zvuky.

Tu klaplo kopyto o kámen, tam zavržalo sedlo nebo zazvonila ostruha. Někde se suché křoví otřelo o koženou legínu, neklidný kůň zahrabal kopyty, muž si odkašlal. Byly to tiché zvuky, ale neobvyklé a zvířata byla ve střehu, protože si žádné z nich nemohlo být jisté, zda se nestane kořistí.

Jen hvězdy byly klidné a nehybně ozařovaly skály vrhající temné stíny.

V budově ranče nad Temným kaňonem nabył muž jménem Weaver vědomí a odpočíval poté, co mu doktor vyjmul kulku z těla.

Zvedl zrak k Rileymu. "Neměli to dělat, Lorde. Neměli mě sem vozit."

"Patříš sem. Tohle je tvůj domov."

V slabě osvětlené místnosti byly Weaverovy rysy strhané a bleďé a Riley ucítil na zádech studenou ruku strachu. Věděl, že tihle muži ze Stezky psanců jsou jeho jediná rodina, a chtěl s nimi vytrvat v dobrém i zlém.

"Klidně lež, chlape", řekl potichu. "Přišels domů."

Obrátil se a vyšel do tmy. Bylo ticho, nikdo nemluvil, ale on tušil, že v temné noci se něco pohybuje. Kaňony a pouště vydávají své typické zvuky, protože ani opuštěná místa nejsou zcela tichá. I na nich vládl neklid, ale té noci to bylo jiné. Nešlo o iluzi vytvořenou tím, že byl Riley ve střehu. Věděl, že tam venku číhají problémy a každým okamžikem se přibližují.

Během života v divočině se naučil poslouchat a věděl, že je každý zvuk jiný. Dokázal potlačit ty obvyklé nebo je zcela ignorovat. Soustředil se na to, co bylo neobvyklé a znamenalo varování. Když ztichly cikády, znamenalo to, že se přiblížilo něco neznámého, co do té krajiny nepatřilo.

V ohybu paže měl položenou vinčestrovku a díval se k hoře, na níž hlídal Kahoe. Ještě se neozval. Bylo to dobré, nebo špatné znamení?

DAN SHATTUCK dojel k ruinám poblíž Parkové hory a zjistil, že jsou opuštěné. Pečlivě je prozkoumal a prohlédl půdu kolem, aby odhalil případné stopy. Blížilo se ráno a bylo už dost světla, aby poznal, že jsou tam jen stopy dobytka, které se tam nashromáždily od dešťů. Bylo z nich jasné, že se zvířata poklidně pásla, nikdo je nehnal.

Napřímil se v sedle a náhle dostal strach.

Byl zatracený blázen, že se tam vypravil sám, bez pomoci. Měl aspoň vzbudit Pica a povědět mu o tom. Určitě by trval na tom, že ho doprovodí. Shattuck si moc přál, aby tam byl s ním.

Bedlivě se rozhlížel kolem sebe. Poblíž pramene západně od hory byla stará ohrada z kůlů. Tam by mohl najít dobytek zmíněný ve vzkazu. Vytáhl z pouzdra pušku a opatrně postupoval dál mezi jalovci.

Zatímco se pomalu blížil ke skryté ohradě, další události směřovaly k vyvrcholení. Náhle uslyšel zvuk koňských kopyt a prudce přitáhl otěže. Seskočil na zem, chytil koně za čumák a pevně ho stiskl, aby zvíře nezaržálo.

Ve slabém světle projelo kolem pět jezdců. Poznal Nicka Valentze. Ostatní byli cizí - jeden z nich potulný pistolník, kterého viděl v Hardcastleově společnosti. Jakmile zmizeli, pokračoval dál v cestě.

Ve stejném okamžiku se o několik kilometrů jižněji podíval Strat Spooner na hodinky. Už byl skoro čas. Nick teď jistě zaujímá postavení.

Západně od místa, kde čekal Shattuck mezi cedry, až Valenz přejede, se Darby Lewis probudil do svého posledního rána na tomto světě.

Obloha na východě teprve začínala šednout, ale on se probral ze spánku s trhnutím, jako by ho vzbudil nějaký zvuk. Dal si ruce pod hlavu a zvedl zrak ke hvězdám. Večer se mu nechtělo vracet na ranč a rozhodl se přespat v kotlině, ale teď toho litoval. Zastesklo se mu po dobré kávě, kterou vařil Cruz.

Kromě toho by se rád vypravil do města. Pracoval pro Rileyho už dost dlouho a chtěl se podívat za děvčaty, dát si pár skleniček a zahrát si poker.

Vstal ze svého lůžka, nasadil si klobouk a natáhl džíny. Samotná myšlenka na návštěvu města ho rozveselila. Oblékl se, sbalil příkrývky a připnul je za sedlo. Naskočil na koně a rozjel se na ranč. Vybral si úzkou stezku nahoru Jižním kaňonem. Vyškrábat se tudy na planinu byla docela dřina, ale jednou se mu to už podařilo.

Vystoupal do svahu a vynořil se na planině, když uviděl jezdce. Přejížděli přes otevřenou krajinu před ním, zatímco jeho stále kryly jalovce.

Věděl, co jsou zač, protože s některými z nich příležitostně kradl dobytek. Nicka Valentze znal velmi dobře a nikdy ho neměl rád. Jakmile je spatřil, uhodl, co se děje. Rančeři se chystali zaútočit na Rileyho a Nick Valentz v tom byl nějak zapletený.

Bylo mu jasné, že tihle jezdci chtějí udeřit z boku, a navíc jsou jen malou součástí plánu. Pokud věděl, byli na ranči jen Riley s Cruzem a ti nejspíš ještě spali.

Naskytla se mu příležitost dostat se z toho bez boje. Byl mimo ranč a nikdo nečekal, že se vrátí. Mohl se ukrýt v některém z kaňonů severně od kotliny a počkat, až to skončí. Stejně se už chystal s tou prací seknout.

Mohl se také vrátit cestou, kterou přijel, nebo dát jezdcům náskok a pak se vydat proti jejich stopě do Rimrocku.

Nic z toho však neudělal. Darby Lewis si náhle a s jistou úlevou uvědomil, že nastala chvíle, kdy musí bojovat.

Bylo to zvláštní rozhodnutí, protože se celý život nechal jen unášet proudem. A teď, když měl šanci vyhnout se problémům, na jednou věděl, že to neudělal.

Vytáhl vinčestrovku, zvedl ji k rameni a vystřelil. Nikdy nestřelil nikoho do zad a ani teď to neměl v úmyslu. Možná proto minul snadný terč.

Valentz se rychle obrátil v sedle a ve tváři se mu mísil strach se vztekem. Zvedl pušku, Darby vystřelil znovu a tentokrát neminul. Kulka zasáhla Valentze do hrudi, prolétla srdcem a vyšla zády ven.

Darby Lewis věděl, že musí varovat ty na ranči. Vyrazil zpoza balvanů, za nimiž se kryl, a za jízdy střílel. Všichni čtyři jezdci na něho namířili zbraně a on ucítil úder jejich kulek. Nebolelo to, byly to jen nárazy, dva skoro současně, třetí následoval těsně po nich. Darby cítil, jak padá, pokusil se ještě zachytit hrušky sedla, ale pak se svezl na zem. Dopadl na záda a převálil se.

S hrůzou si uvědomil, že je těžce raněný, ale dokázal ještě natáhnout pušku a střelit do hrudi prvního muže, který se k němu rozjel mezi kameny. Pak ho další kulky srazily zpátky do trávy.

Překulil se na bok, ucítil, jak mu po kůži stéká krev, a když se podíval na mrtvého muže, pomalu zamrkal. Víčka měl jako z olova.

Poznal v něm jednoho z pistolníků, které viděl v Hardcastleově blízkosti, a zasmál se. Nikdy se nepovažoval za dobrého střelce, jen za obyčejného kovboje, ale teď dokázal během několika vteřin vyřadit Valentze a ještě jednoho.

Za pomoci pažby pušky, kterou se opíral o zem, se mu podařilo doplazit na slunce. "Nechci umřít ve tmě," řekl nahlas.

Byla to jeho poslední slova. Až o několik hodin později prozradili kroužící supi těm, kteří přežili na ranči, že Darby Lewis zahynul v přestřelce.

Když Strat Spooner uslyšel výstřely, divoce zaklel a zaryl svému koni do slabin ostruhy. Jím vedená skupina mužů vyjela tryskem na plán a rychle vytvořila vějíř.

Protože si byli jistí svou velkou přesilou, neprozkoumali předem terén. To, na co útočili, nebylo provizorní ležení, ale pevný srub, roubená ubytovna pro honáky a stáj s úzkými okny a plochou střechou se zídou kolem dokola.

Jim Colburn je uslyšel přijíždět. "Tamhle jsou," řekl Parrishovi. "Vezmi je zleva, já na ně půjdu zprava."

První muž, který se objevil na pláni, ječel jako Komanč, ale jeho křik vzápětí utichl, když mu Colburn prostřelil krk a bradu.

Jezdec vylétl ze sedla pod kopyta koně jedoucího za ním. V nastalém zmatku, který trval jen několik vteřin, srazil Parrish také jednoho muže a pak oba znovu vypálili.

Riley, který se krčil na střeše stáje, nestřílel vůbec. Věděl, že čím déle zůstane jeho pozice utajená, tím lépe.

Teď, když je Spooner nedokázal překvapit, už k dalším podobným útokům nedojde. Nepřátelé se budou krýt, vyhledávat cíle a střílet ze zálohy.

Riley ležel a obhlížel terén. Dvakrát zahlédl pohybujícího se muže, ale nevystřelil. Vybral si tři útočníky, odhadl místa, na kterých by se mohli objevit, a zkusmo namířil puškou na každého z nich.

Třeskl výstřel a v domě se roztříštilo sklo. Riley zaklel, byla to pekelná dřina dostat do hor okenní tabule. Následovala salva, při níž všechny výstřely mířily na dům.

Muži dole se náhle pohnuli. Jedním z Rileyho vybraných terčů se stal muž v kostkované košili. Když se útočník zvedl z podpěru mezi stromy, Riley na něho vystřelil a okamžitě zamířil na zbývající dva pistolníky. Druhý výstřel byl zbytečný, protože se nikdo neukázal a třetí muž se s překvapeným výkřikem znovu schoval.

Bylo jasné, že na něj teď budou připravení. Spustil se dveřmi ve střeše do sena. Jakmile seskočil dolů, muž stojící ve dveřích do stáje se po něm překvapeně ohlédl. Riley ještě nestačil získat rovnováhu, ale vypálil od boku. Muž rychle padl k zemi a opětoval palbu. Ani jeden se netrefil. Okamžitě vystřelili znovu a Riley si lehl do sena a odvalil se stranou.

Když se zvedl na kolena, aby opět zamířil, muž byl pryč. Rozběhl se ze svahu k vratům a venku práskl výstřel a hned po něm druhý.

Ve dveřích se náhle objevil Kehoe. "Dostal jsem ho," řekl.

Venku se rozhostilo naprosté ticho. Mezi útočníky byli zkušení střelci, veteráni válek o dobytek a bývalí psanci, ale zároveň i nájemní pistolníci, kteří teď bojovali mnohem víc, než dostali zapláceno. Překvapivý útok na hrstku nic netušících mužů byla jedna věc, ale bojovat s tuctem zkušených, připravených bojovníků bylo něco úplně jiného.

Znenadání se ozval dusot kopyt vzdalujícího se koně. Někdo nevydržel. Nákaza se rozšířila, další muž vzal nohy na ramena a po něm ještě jeden. Tím posledním byl kupodivu Eustis.

Zdalo se mu totiž, že dvě kulky prosvíštěly těsně kolem něho. Ve skutečnosti to bylo docela daleko. Hvízdání střely může slyšet

několik lidí v různé vzdálenosti a všichni pak přísahají, že je těsně minula.

Je jen málo nepříjemnějších zvuků než ten, který vydává letící kulka, a Eustisova výbojnost se rozplynula. Okamžitě mu došlo, že o život by mohl přijít i on sám. Věšení zlodějů dobytka, ať už vinných nebo ne, by mohla být pořádně nebezpečná práce.

Na jeho ranč to bylo poměrně daleko a Eustisovi bylo jasné, že pokud se má vrátit na snídani, musí si pospíšet. Nakonec to stihl, ale chuť k jídlu neměl.

Zaznělo ještě několik vzdorných výstřelů, ale útok byl u konce.

Gus Enloe, jehož vesta z teletiny byla stále nedotčená, odvedl zbytky trestné výpravy zpátky do Rimrocku. Strat Spooner mezi nimi chyběl.

Strat byl muž, který své zbraně pronajímal, ale neměl v úmyslu nechat se zabít. To on byl ten druhý muž, který opustil bojiště, a ještě než se vytratil, naposledy se ohlédl. Dva z jeho kompliců byli mrtví a na takové střílení on neměl náladu. Navíc mu vrtalo hlavou něco jiného. Když projížděl kolem ohrady, zahlédl v ní osedlaného koně. Byla to klisna Marie Shattuckové.

* * *

GAYLORD RILEY krácel v časném ranním slunci pomalu přes dvůr. Na západě byly stěny rudých kaňonů ozářené slunečním světlem, na horách na východě stále ležely stíny a v hloubi kaňonů se držela tma.

Zastavil se a zahleděl se na východ za prchajícími jezdci, hledajícími nejkratší cestu do bezpečí.

Z domu vyšla Marie. "Jsi v pořádku?"

"Měli jsme štěstí," odpověděl. "My všichni."

"Vrátím se domů se Sampsonem McCartym," řekla. "Doktor tady ještě chvíli zůstane."

Stáli tam bok po boku, zpola otupělí šokem z nedávných událostí. Na nic nemysleli a jen si vychutnávali teplé paprsky, čistý vzduch a vůni kouře z krbu v domě.

"Až tohle skončí, přijedu k vám na návštěvu," slíbil jí Riley.

"Udělej to," vyzvala ho Marie.

Weaver ležel v prázdném pokoji a naslouchal tichu. Doléhal k němu jen slabý zvuk hlasů a jinak nic. Cruz a Kehoe už odešli, ale ve vzduchu stále visel štiplavý pach střelného prachu. Byla to stará, povědomá vůně.

Ležel tiše a pohodlně a nepřál si už vůbec nic.

Divoké, drsné dny na cestách skončily a jeho přátelé se usadili. Toho kluka odhadl správně hned na začátku. Možná až se všechny jeho hříchy a chyby sečtou, tohle je trochu vyváží. Weaver se zvedl na loket a podíval se z okna rozbitého výstřely pušek.

Vzduch byl chladný a voněl borovým jehličím. V tom okamžiku Weaver pochopil, že umírá.

Během bitvy se mu udělalo lépe. Vychutnával si zvuk výstřelů. Provázel ho celým životem a doprovodil ho až ke smrti.

Musel však ještě něco udělat. Přitáhl si kus hnědého balicího papíru, který ležel na stole, a s bolestmi napsal:

Poslední vůle a závjeť Iry Weavera. Všechno mladýmu, Gaylor-dovi Rileymu. Jime, Parry a Kehoe, pověste ostruhi na hřebík. Já to balím.

Ira Weaver.

Lehl si zpátky do postele a upřel pohled na strop. Zvenku k němu doléhal tichý zvuk hlasů Rileyho a té dívky.

"No ať se propadnu!" řekl nahlas a zasmál se. "Mám zutý boty!" Pak s úsměvem na rtech zemřel.

KAPITOLA 15

JEŠTĚ DLOUHO POTÉ, co Valenz a ostatní projeli kolem, zůstal Shattuck na místě. Neochotně si začínal připouštět, že by se měl vrátit domů. Děly se tam věci, se kterými nechtěl mít nic společného. Toho rána se tam vydal hlavně proto, aby se přesvědčil, že obvinění ve vzkazu bylo liché.

Marie byla do Gaylorda Rileyho zamilovaná, to mu bylo jasné. Jestli byl Riley opravdu zloděj dobytka, raději by to kvůli ní nevěděl. Po mnoho let byla jeho jedinou příbuznou, jeho jediným důvodem k životu.

Podráždilo ho, že Riley koupil bělonosý dobytek. Zamyslel se nad tím. Musel se přiznat k dětinské pýše pramenící z toho, že jako jediný v širém okolí takové krávy vlastnil. Strach ze zlodějů dobytka byl až na druhém místě.

Ani na okamžik nevěřil tomu, že by někdo dokázal přihnat to stádo ze Spanish Forku, ale zdálo se nepochybné, že se to Rileymu podařilo. Musel tedy vědět ještě o jiné trase než té, po níž se obvykle cestovalo.

Stezka psanců, která měla později vejít ve všeobecnou známost, byla tehdy spíš jenom pověstí. Lidé, kteří tudy projeli, mluvili o nedostatku vody, která sotva stačila malé skupině jezdců, natož stádu dobytka. Avšak mormoni, kteří odešli do San Juanu, museli tou krajinou projít. Nikdo o jejich pouti moc nevěděl, ale skutečně k ní došlo.

Faktem zůstávalo, že Riley dobytek ze severu skutečně přihnal a stal se tak jedním z největších rančerů v oblasti. To naznačovalo, že je podnikavý a má jasnou vizi do budoucna.

Dan Shattuck vytáhl z kapsy u vesty doutník, ořízl ho a strčil mezi zuby. Bylo jasné, že by odtud měl okamžitě zmizet.

Vtom uslyšel střelbu, která vedla ke smrti Darbyho Lewise a dvou dalších. Výstřely byly vzdálené, ale jasně slyšitelné. Začal otáčet koně, ale pak zaváhal.

Slunce, které mělo ozářit bitvu u Rileyho ranče a smrt na planině nad Temným kaňonem, ještě nevyšlo. Bylo dosud šero. Šedé světlo nového dne však stačilo na to, aby si všiml, že je ohrada nejen prázdná, ale nejeví ani známky nedávného používání.

Za ohradou se táhl mírný kopec porostlý osikami. Něco se tam pohnulo a z hájku vyšel Martin Hardcastle s vinčestrovkou v ruce.

"Odmítl jste mě, Shattucku," pronesl chraptivě. "Ponížil jste mě. Označil jste mě za nevhodného manžela pro vaši neteř."

Dan Shattuck pohlédl Hardcastleovi do očí s mírným pohrdáním. "Samozřejmě, Hardcastle," řekl tiše. "Moje neteř má vlastní hlavu a vezme si, koho bude chtít, ale vy to určitě nebudete. Vedete saloon, nabízíte lehké ženy. Pro slušnou dívku se nehodíte. Měl jste si to uvědomit sám a ani k nám nechodit."

"Já ji dostanu," nedal se Hardcastle, "tak nebo onak. Až bude po vás, nebude mi už nikdo stát v cestě."

Shattuck se snažil odhadnout, kolik má času. Stačí tasit pistoli, než ho zasáhne kulka? Nikdy nebyl zvlášť rychlý, ale bude se o to muset pokusit.

"Mýlíte se." Sledoval hlaveň pušky v naději, že poklesne nebo uhne trochu na stranu a poskytne mu tak příležitost. "Moje neteř miluje mladého Rileyho. Kdybyste nebyl tak slepě posedlý sám sebou, všiml byste si toho."

"Rileyho?" Hardcastlea to šokovalo. "Toho kluka? Vy jste se zbláznil!"

Shattuck lehce pokrčil rameny a podařilo se mu přiblížit ruku k pažbě pistole. "Sama mi to pověděla," zalhal, "ted' právě je u něj na ranči."

"Oni ji zabijí! Na ranč jede trestná výprava!"

Shattuck nic neřekl, jen pohnul rukou o kousek dozadu. V ústech měl sucho, ale ani na okamžik nespustil oči z Hardcastlea.

"Dostanu ji," prohlásil Hardcastle znovu. "Strat zabije Rileyho a bude má."

"Budete muset zabít i Eda Larsena a Sampsona McCartyho," poznamenal Shattuck. "Nedovolí, aby se něco takového stalo."

"Kčertu! Já -"

Dan Shattuck to zkusil. Máchl rukou dozadu, sáhl po pažbě pistole, ale jakmile ji sevřel v dlani, ucítil náraz kulky a uslyšel, jak mu druhá hvízdla kolem ucha. Padl na zem a zůstal nehybně ležet, ale vědomí neztratil.

Hardcastle došel ke svému koni, nasedl a ohlédl se na postavu ležící v temné kaluži krve.

"Jestli nejste mrtvý," řekl, "tak brzo budete."

Přivedl koně až ke své oběti s puškou připravenou k výstřelu, ale nepostřehl ani sebemenší pohyb. Zpola pozvedl pušku k dalšímu výstřelu, ale pak si to rozmyslel. Ten muž byl mrtvý.

Hleděl na tělo a vychutnával si svůj triumf. Byl to zatracený starý blázen, když se pokusil postavit do cesty Martinu Hardcastleovi!

Náhle uslyšel běžícího koně a překvapeně se otočil. Ještě než spatřil zvíře samotné, zahlédl mexické sombrero.

Pico!

Zapomněl na Pica.

Natáhl pušku a zvedl ji k rameni, připravený rychle vystřelit.

Pico se řítíl tryskem na otevřené prostranství. Hardcastleova puška práskla - a minula. Obrátil koně, znovu zvedl zbraň a viděl, jak Pico jede rovnou k němu.

Nebyl tak dobrý jezdec jako ten kovboj a zdaleka ne takový střelec. Mexičan jel přímo na něho. Nebyli od sebe ani tři metry daleko, když vyšlehl z Picovy pistole rudý plamen.

Hardcastle nestačil ani dostat nový náboj do komory, Pico byl totiž příliš blízko. Střelil ho od boku třikrát do břicha.

Martin Hardcastle ucítil silné údery, jako by mu do břicha bušilo kladivo. Zoufale se chytil hrušky sedla. Jeho kůň se však splašil, protože ho jedna kulka škrábla. Hardcastle spadl na zem, ale noha mu uvízla ve třmenu.

Splašený kůň se prodíral suchým křovím a jezdcovo těžké tělo poskakovalo po jeho boku. Prolétli kamenitou strání, lávovým pásem. Půl kilometru byl zraněný smýkán kamením a křovím, dokud se mu nezula bota a noha nevyklouzla z třmene. I po tom všem byl při vědomí a všechno vnímal.

Kopyta jeho koně naposledy zaduněla a pak jejich zvuk zmizel v dálce.

Martin Hardcastle ležel na zemi zpřelámaný, odřený a celý od krve. V břiše měl tři díry po kulkách, z nichž jedna zasáhla páteř.

O hodinu později, kdy se ještě neschopný pohybu topil v oceánu bolesti, uviděl na obloze prvního supa. Líně kroužil v širokých kruzích.

Po chvíli už tam byli dva.

KAPITOLA 16

GAYLORD RILEY se rozhlédl kolem. Tolik se toho za tak krátkou dobu seběhlo. Museli odklidit těla dvou mužů a v křoví nepochybně ležela další.

Objevili se ostatní a Cruz zamířil k domu. Doktor Beaman prohlédl těla padlých a pak následoval Cruze dovnitř. Všichni mlčeli, nikomu nebylo do řeči. Tell Sackett si šel do ohrady pro koně a zamířil do města. Marie už odjela s McCartym.

Colburn a Parrish šli k místu, kde ležel Nick Valentz. "Před lety jsem ho potkal dole u řeky Brazos," poznamenal Parrish. "Vždycky to byl křivej chlap. On a Spooner spolu jezdili už dlouho."

Začali kopat hroby, když uslyšeli zvuk kopyt. Riley se napřímil a povytáhl pistoli z pouzdra.

Byl to Pico a na druhém koni seděl Dan Shattuck. "Je tady doktor? Señor Shattuck je zraněnej... ošklivě."

Odnesli rančera dovnitř a doktor Beaman se znovu pustil do práce. Nějakou dobu visel život raněného na vlásku, ale Beaman byl dobrý lékař a Shattuck silný muž. Nakonec vyšel doktor ven se spokojeným úsměvem na tváři. "Přežije to," stroze oznámil.

Riley stál vedle ohrady, kde Sackett sedlal koně. "Jestli někdy pojeděš kolem, zastav se."

Sackett si od něj vzal svou mzdu. "Možná jo," řekl. "Mám boty z toulavého telete."

Bylo už dopoledne, když na dvůr ranče vjel Ed Larsen. Obrátil se v sedle a rozhlédl se kolem. Moc tam toho k vidění nebylo. Těla byla odnesena, skvrny od krve posypány pískem.

Riley mu šel naproti, aby ho přátelsky přivítal a vysvětlil, co se stalo. Doktor Beaman stál vedle něho a naslouchal. Nakonec řekl: "Přesně tak to bylo, Ede. Ti chlapi na ně zaútočili a oni se jen bránili."

Zatímco Larsen odjel k ohradám, Beaman spustil: "Ten muž uvnitř... je mrtvý."

Riley se na něj jen díval a nenacházel slova. Weaver zemřel... a přesně tak, jak předpověděl. Trvalo příliš dlouho, než se mu dostalo správného ošetření. Aspoň už to měl za sebou.

Šerif Larsen seskočil z koně. "Dal bych si kafe," prohodil a následoval je do domu.

Sevřel hrnek v dlaních a podíval se na Colburna. "Když jsem vás viděl naposledy, pracoval jste v krámě v Dodge. Dělal jste pro Pierce... přijel jste s ním po stezce. Měl jste pověst dobrého honáka." Ochutnal kávu a s respektem pohlédl na Cruze. "Soudím lidi podle jejich činů."

Když odjel, Colburn se za ním chvilku díval, pak se usmál a řekl: "Riley, nikdy by mě nenapadlo, že se mi jednou bude zamlouvat nějaký šerif!"

Jim Colburn došel s Rileym ke dveřím. "Dobře, Lorde," dodal nakonec, "zůstaneme tady, pokud s tím nebudeš mít nějaký problémy."

"Už je po problémech," ujistil ho Riley.

"Ještě musíš splnit poslední rozkaz od svého starého šéfa. Jed' za tím děvčetem a nemarni čas. Vyraz hned!"

Strat Spooner byl opatrný muž a věděl, jak se v té zemi trestá napadení ženy. Ale všechnu opatrnost už hodil za hlavu, protože byl tou dívkou posedlý.

Navíc v nastalém zmatku po útoku na ranč 5B, kdy ze země odjížděli potulní honáci na všechny strany, nebude možné zjistit, kdo udělal to, co on měl v plánu spáchat na Shattuckově ranči.

Dával si schválně načas a využíval cestou všemožných úkrytů, protože nechtěl, aby ho někdo zahlédl. Neobtěžoval se však zakrývat po sobě stopy, dokud nedorazil na půdu, na kterou si činil nárok Shattuck. Jednou zahlédl z úpatí Koňské hory Marii. Jela ve společnosti muže v černém kabátě, což mohl být jedině Sampson McCarty nebo doktor. Bylo pravděpodobné, že její doprovod bude pokračovat dál do města, až ona odbočí na cestu k Línému S.

Znovu zkontroloval zbraně. Neměl se čeho bát. V této roční době zaměstnával Shattuck kromě Pica jen dva honáky. Ti budou na kilometry daleko u Koňské hory, kde Shattuck pásal většinu dobytka.

Určitě bude na ranči starý kuchař, ale ten se mu na odpor nepostaví.

Na kopci poblíž Líného S se Strat Spooner posadil, zapálil si cigaretu a pozoroval ranč. Viděl, že Marie přijela sama. Všiml si, že kuchař vyšel ze dveří vylít vodu, ale ani po hodině nikoho jiného

nespatřil. Pokud na ranči ještě někdo byl, bude touhle dobou určitě venku za prací. Vstal a oprášil si kalhoty.

Přijede tam a požádá o něco k jídlu. Nikdo na Západě neodmítne hladového člověka. Jakmile se dostane dovnitř, ostatní už bude snadné. V několika minutách zjistí, jestli je nablízku ještě někdo.

Byl podivně vzrušený, ale zároveň nervózní. Měl sucho v ústech a stále si olizoval rty. Několikrát se ohlédl za sebe, ale nikoho neviděl. Krokem vjel na dvůr a očima těkal kolem sebe, jestli nezachytí nějaký pohyb.

Věděl, jak vypadají oblíbení koně Dana Shattucka a Pica. Oba byli pryč.

Uvázal svého koně na volný uzel a šel k otevřeným dveřím do kuchyně. Strčil hlavu dovnitř. "Co takhle trochu kafe?"

Podíval se za kuchaře ke dveřím vedoucím do vnitřku domu. I ty byly dokořán. Zevnitř k němu dolehly jakési zvuky.

Baldwin, který vařil Shattuckovi ode dne, kdy spolu odešli z Baltimore, se polekal. Strata Spoonera znal a věděl, že je nepravděpodobné, že by se zrovna on, kterého neměli na Líném S příliš v lásce, zastavil na hrnek kávy.

"Jdeš právě včas," řekl Baldwin tiše. Nalil kávu do hrnku a ke svému překvapení zjistil, že se mu třese ruka.

Starý černoch byl chytrý a uvědomoval si, že Spooner nepřišel náhodou. Navíc dorazil jen několik minut po slečně Marii.

Postavil kouřící hrnek na stůl a přidal velký kus jablečného koláče. Neměl Spoonera rád, ale koláč by ho mohl příjemně naladit a přimět k odjezdu. Pan Shattuck a Pico odjeli před několika hodinami a nedalo se odhadnout, kdy se vrátí.

Strat Spooner se posadil a zvedl šálek s kávou. Napíнал uši a podle zvuků z druhé části domu usoudil, že je tam jen jeden člověk - nebo se tam přinejmenším jen jeden pohybuje.

Kuchyně byla prostorná a přiléhala k ní jídelna, kde jedli honáci a někdy, když zrovna neměli hosty, i Shattuck s neteří. Náhle zaslechl v hale rychlé, lehké kroky a do kuchyně vešla Marie.

Okamžitě se zastavila, zmrazená strachem. Po tom, co se stalo na té cestě, by se Strat Spooner nikdy neodvážil přijít, kdyby si nebyl jistý, že je doma sama.

"Jak se daří, madam," pronesl zlehka. "Dneska vám to moc sluší."

Přestože bojovala s touhou otočit se a dát se na útěk, řekla: "Nede, strýček Dan se vrátí co nevidět. A měl bys připravit oběd i pro Pica."

"Kamarádi toho Rileyho umějí bojovat, jen co je pravda," poznamenal Spooner. "A nečekal jsem, že i on je takovej bojovník."

"Byl byste blázen, kdybyste se mu pokusil postavit," opáčila chladně.

"Jsem rád, že Shattuck a ten Mexikán nejsou doma. Trochu mi to dělalo starosti."

Ned Baldwin poprvé zalitoval, že nemá v kuchyni pistoli. Nikdy ji tam nepotřeboval a neměl zbraně nijak v lásce, i když s nimi uměl zacházet.

Marie se otočila, jako by chtěla odejít do druhé části domu, ale Stratův hlas ji zastavil. "Nespěchejte, Marie," požádal. "Ještě jsem nedomluvil."

"Nemám si s vámi o čem povídat," odsekla.

"Posaďte se," ukázal na židli proti sobě. "Dělejte mi společnost."

Baldwin si odkašlal. "Dopij kafe a zmiz," řekl. Na kuchyňském prkénku ležel velký řeznický nůž a on po něm sáhl.

Aniž by vstal, rozmáchl se Strat Spooner těžkým bílým hrnkem a zasáhl starého černocho do spánku. Ten padl jako zastřelený.

Marie se rozběhla ke kuchaři s hrůzou ve tváři. "Vy jste ho zabil!"

"To bych se divil." Spooner vytáhl váček s tabákem a začal si balit cigaretu. Pozorně ji přitom sledoval.

Znenadání natáhl ruku, chytil ji za paži a odvedl do chodby, která vedla do obývacího pokoje. S řinčícími ostruhami ji tlačil před sebou a pak ji odstrčil na divan.

"Nemá cenu dělat kravál," řekl a potáhl z cigarety. "Nijak vám to neprospěje." Odklepl popel na podlahu a nestoudně se ušklíbl. "A modlete se, aby nikdo nepřišel. Musel bych ho zabít."

"Přijede Pico!"

"Z toho Mexikána strach nemám." Přesl pokoj a vzal z příbor-níku láhev whisky a dvě sklenice. Nalil pití, odložil láhev a podal jí drink. "Nate, napijte se. Abyste neřekla, že jsem nevychovaný."

"Já nepiju."

Spooner se dobře bavil, ale pohledem stále těkal k oknu. Nechtěl to uspěchat, ale zároveň nestál o to, aby ho tam někdo překvapil.

"Stejně si dejte."

"Ne!"

Pobavený úsměv mu zmizel ze rtů. "Vemte si to a hod'te to do sebe! Nebo to do vás naleju násilím."

Uchopila sklenici a chlístla mu whisky do očí. Čekal to a odrazil jí ruku. Nevěřila by, že se velký chlap dokáže pohybovat tak rychle. Vyrázil jí sklenku z ruky a pak jí vlepil políček.

Úder jí srazil na kolena, ale okamžitě vstala, přestože jí po té rá-ně zvonilo v hlavě. Rychle se postavila tak, aby mezi nimi byl stůl. Spooner si nalil další drink, pak se usmál, opřel se o stůl a pomalu ho tlačil ke zdi. Neměla kam uhnout a v pokoji nebyla žádná zbraň.

Vtom oba uslyšeli koňské kroky.

Spooner zaklel, tasil pistoli a chvatně se postavil vedle okna. Pak se zasmál. Na dvůr přišel kůň Dana Shattucka bez jezdce.

Když Pico odvážel Shattucka na Rileyho ranč, chytil prvního koně, který mu přišel pod ruku. Ten patřil náhodou Hardcastleovi. Shattuckův kůň se vrátil domů sám.

Spooner se obrátil zpátky do místnosti. "Zlato, měla bys bejt na Strata hodná. Strejček se domů nevrátí. Tohle je jeho kůň a na sedle je krev."

Marie nedbala na Spoonera, rozběhla se k oknu a odhrnula zá-clonu. Jedna otěž visela na sedlové hrušce, druhá se táhla po zemi. Sedlo bylo opravdu od krve a trochu zahlédla i na boku zvířete.

Zapraskalo prkno v podlaze. Otočila se právě včas, protože Spooner byl už skoro u ní. Rychle mu uklouzla a strčila mu do cesty žid-li. Zastavil se pro další drink, chvilku ji pozoroval s pobaveným úsměvem a pak k ní znovu zamířil.

GAYLORD RILEY také viděl koně bez jezdce a poznal ho. Zpomalil a přemýšlel, co má Marii povědět o strýci. Jel lesem, ne po hlavní cestě. Těsně předtím, než vjel na dvůr, spatřil Spoonerova koně.

Dobře si ho pamatoval z ranního útoku a navíc mu Kehoe pověděl, jak Marii zachránil u potoka před Stratovým obtěžováním.

Riley okamžitě sesedl a zamířil ke dveřím do kuchyně. Pohledem těkal od okna k oknu. Dveře byly zavřené, a když je zlehka pootevřel, uviděl na podlaze ležet kuchaře s vlasy splenými krví.

Z obývacího pokoje k němu dolehl tichý mužský smích a náhlý zvuk kroků. Po špičkách došel ke dveřím a spatřil Spoonera stát před Marií.

V dívčiných očích byl strach zvířete chyceného do pasti. Když to Riley spatřil, cítil, jak se v něm zvedá vztek podobný tomu, který poznal té noci, kdy mu zabili otce.

"Zdravím, Strate," řekl.

Marie zalapala po dechu a Strat sebou trhl, jako by dostal ránu. Velký pistolník se pomalu otočil, pohlédl na Rileyho a pak za něho. Byl sám.

"Ahoj, kluku." Spooner věděl, co udělá, a byl naprosto klidný. "Seš připravenej umřít?"

Udělal rychlý krok a postavil se za Marii, aby mu posloužila jako štít. Ta však pochopila, o co mu jde. Neváhala a odvážně padla na zem.

Gaylord Riley v sobě cítil chlad a naprostý klid. Uskočil doleva, aby se Marie dostala mimo jeho palebnou linii, přitom tasil a vypálil.

Spoonerova kulka ho škrábala na krku. Ucítil něco jako švihnutí bičem a jeho pistole promluvila. S rukou u boku a hlavní namířenou na střed Spoonerova těla znovu rychle vypálil.

Pocítil bolestivý náraz do nohy a začal se hroutit k zemi, když vystřelil potřetí. Střela zasáhla Spoonerovu zbraň, odrazila se od ní a roztrhla mu krk pod bradou a uchem. Vytřeštil oči hrůzou a snažil se soustředit na poslední výstřel.

Riley se svalil na podlahu. Slyšel, jak mu kulka prolétla kolem obličeje. Opřel se o loket a stiskl spoušť tak rychle, jak jen stačil natáhnout kohoutek. Ozvalo se pouhé cvaknutí, když úderník dopadl na prázdnou nábojnici. Rileymu se do tváře zabodly třísky vyštípnuté kulkou, která se zaryla těsně vedle něho do podlahy.

Odhodil zbraň, skočil a strhl Spoonera na podlahu. Převalil se a uviděl, jak se mu zakrvácený Spooner zahnutými prsty sápe po očích. Odrazil mu ruku a udeřil ho pěstí do obličeje, ale bez zjevného účinku.

Spooner se vrhl po Rileym, ten se od něj odvalil a zvedl se na kolena. Sáhl za sebe a popadl za hrdlo láhev whisky. Vší silou se rozmáchl celou délkou paže a roztříštil láhev o protivníkovu lebku.

Strat spadl na tvář, vzepřel se na rukou, vytřeštil oči a zachraptěl: "Brazos County... Já tě znám. Ty seš ten malej kluk z farmy v Brazos!"

Vyhrabal se na nohy, udělal dva dlouhé kroky a narazil do zdi. Spadl na břicho, převalil se a byl mrtvý.

Marie doběhla k Rileymu a přitiskla se k němu, dokud je nevylekalo zachrptění z kuchyně. Riley se pokusil udělat krok, ale noha se pod ním podlomila. Pak polevil šok a on poprvé ucítil slabost a bolest.

Mnohem později, když ležel v posteli a doktor Beaman už byl pryč, se ho Marie zeptala: "Co myslel tím malým klukem z Brazos?"

"Tam jsem vyrůstal. Najednou si vzpomněl, že jsme se tam potkali. Už je to dávno."

* * *

KDYBYSTE PO LETECH projížděli pláněmi porostlými peľňkem a vlčím bobem a kdybyste po klikatých stezkách dorazili do hájů olší a borovic na horských svazích, třeba byste na chvíli přitáhli koním otěže mezi orlíčky a liliemi a zaposlouchali se do šumění věru ve větvích.

Nehleďte na úpatí Swéet Alice Hills Rileyho dům, protože už nestojí. Po mnoha létech a zimách zůstanou nezměněné jen hory. A kdybyste se pustili skalnatou rudou krajinou směrem k brodu Dandy

Crossing na řece Colorado, připadala by vám cesta, po níž přišel ze Spanish Forku, stejně obtížná jako tehdy jemu.

Rimrock už je také pryč. Po záplavách, které ho smetly, zůstaly jen základy, ale o kus výš v horách je pohřben Ira Weaver po boku Dana Shattucka, který se dožil svého druhého vnoučete, a šerifa Lar-sena, jenž zemřel ve dvaadevadesáti.

Kehoe si vzal Peg Oliverovou a jeden z jejich čtyř pravnuků byl zabit v Koreji nevlídného listopadového dne, kdy byl odříznut od svého 27. regimentu a rozhodl se ukázat komoušům, z jakého je těs-ta. Měl osm granátů a samopal, a než mu došla munice, sprovodil ze světa třiadvacet Číňanů.

Když Larsen odešel do důchodu, byl Kehoe zvolen šerifem a Parrish se stal jeho zástupcem. Parrish zabili, když se pokusil za-bránit bankovní loupeži. Pustil se do přestřelky se dvěma bandity z východu. Vzal je oba s sebou, a když se nad ním Sampson McCarty sklonil, aby si poslechl jeho poslední slova, Parrish řekl: "Jim Col-burn by to naplánoval lip!"

Colburn zůstal na ranči dokud fungoval a pak se přestěhoval do Arizony. Čas od času za ním chodili lidé, aby se ho zeptali, jestli ty špatné staré časy byly opravdu tak zlé, ale jen málokoho napadlo zeptat se ho na jeho život. Byl to mírumilovně vyhlížející muž s roz-cuchanou kšticí bílých vlasů a modrýma očima.

Gaylord Riley a Marie se přestěhovali do Kalifornie, když jejich děti začaly chodit do školy, ale rádi vzpomínali na šťastná léta proži-tá na ranči.

Když se senátor James Colburn Riley oženil s Blanche Kehoeo-ovou, strávili líbánky tábořením na úpatí Sweet Alice Hills.

Prvního večera v táboře jejich průvodce přinesl k ohništi plochý kámen a Riley poznamenal: "Ten vypadá jako ze starých základů."

"Možná indiánských," připustil průvodce. "Až do roku 1900 v těchhle horách nikdo jiný nežil."

Riley se podíval na Blanche, ale oba mlčeli. Když Riley náho-dou nohou vyrýpl ze země u ohniště starou nábojnici, průvodce si ji zvědavě prohlédl.

"Schovejte si ji," řekl. "Takové se už dneska nevyrábějí."

Kdo je Louis L'Amour

"Považuji se za nositele tradice ústního podání - člověka jako byli trubadúři, vesničtí vypravěči, muži ve stínu u ohně. Přál bych si, aby si mě tak lidé pamatovali -jako vypravěče. Dobrého vypravěče."

NENÍ SPORU o to, že málokterý autor je tak doma ve světě, který znovuvytvořil, jako Louis Dearborn L'Amour. Nejen že fyzicky zapadá do jezdeckých bot drsných postav, o kterých píše, ale jak říká: "Kráčel jsem po zemi, po které chodí mí hrdinové." Vlastní zkušenosti a celoživotní záliba ve zkoumání historických pramenů dávají panu L'Amourovi mimořádné vědomosti a schopnost chápat lidi, události a trýzně života na americkém Západě, který se stal zdrojem jeho popularity.

Tomuto spisovateli irsko-francouzského původu se podařilo vystopovat svou rodinnou linii zpět až do začátku sedmnáctého století a sledovat její nepřetržitý postup na Západ v čele pionýrů. Když vyrůstal v Jamestownu v Severní Dakotě, mohl vstřebávat pionýrskou historii své rodiny včetně příběhu o svém pradědečkovi, kterého skalpovali siouxští válečníci.

Poháněn zvědavostí a touhou rozšířit si obzory odešel v patnácti letech z domova a vystřídal množství povolání včetně námořníka, dřevorubce, cvičitele slonů, stahovače dobytka, horníka a důstojníka u logistické jednotky za druhé světové války. Během svých "tuláckých" let také objel svět na nákladní lodi, plavil se na džunce po Rudém moři, ztroskotal na Antilách a žíznil v Mohavské poušti. Vyhrál

padesát jedna z padesáti devíti zápasů jako profesionální boxer a pracoval jako novinář a také přednášel. Byl dychtivým čtenářem a sběratelem vzácných knih. Jeho osobní knihovna obsahovala 17 000 svazků.

Jak L'Amour říkal, "chtěl jsem psát skoro od chvíle, co jsem se naučil mluvit". Po nesčetném množství dobrodružných povídek napsaných pro časopisy vydal v roce 1953 v USA svůj první román Hondo. Celkem mu vyšlo více než sto knih; jejich celkový náklad přesahující 270 milionů výtisků z něho dělá jednoho z nejlépe prodávaných spisovatelů v dějinách moderní literatury. Jeho díla byla přeložena do více než dvaceti jazyků a přes pětáctýřicet románů a novel bylo zfilmováno.

Louis L'Amour, držitel mnoha ocenění, se v roce 1983 stal prvním romanopiscem, kterému byla udělena Zlatá medaile kongresu Spojených států za celoživotní dílo. V roce 1984 obdržel také Medaili svobody od prezidenta Reagana.

Louis L'Amour zemřel 10. června 1988. Jeho žena Kathy a dvě děti Beau a Angelique dál pokračují v L'Amourově tradici a publikují jeho dosud nevydaná díla.

